

DENGE CİWANÊN**10-11****HDP Milletvekili Musa Piroğlu ile Söyleşi**

HDP'ye dönük çok yönlü saldırılara ilişkin Türkiye devrimci hareketinden kurumların ne yapması gerektiği üzerine Milletvekili Musa Piroğlu ile görüştük. Piroğlu, Kürt halkı ile devrimci güçlerin birlikteliğinin devrim mücadelesinin kilit bir noktasında yer aldığını ifade etti.

HALKIN GÜNDEMİ**22****KDP İhaneti ve "Satarım Köyü Ha!" Tehdidi...**

Oysa R.T.Erdoğan, Barzaniler konusunda yanılmamıştı. KDP, Türkiye'yi yarı yolda bırakmayacaktı. Sadece "Bakın biz de bağımsızlık istiyoruz. Sadece PKK değil biz de ulusal birlikten yanayız" diye göstermelik bir adım atmıştı.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir**7 - 20 Temmuz 2021****15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 241****www.ozgurgelecek23.net****Fiyatı: 2 TL****EMEK****5****Ankara, Köylünün Sesine Sağır!**

Türkiye'nin farklı bölgelerinden 7. kez Ankara'ya gelen köylüler, sorunlarını devlet erkanına iletmek istese de; komprador siyasi bürokrasi, üreticilerin seslerine kulaklarını kapatarak, sağır rolü yapıyor.

DENEYİM**19****Ben Ne Yapayım? Şanımızda Var Ayol!**

Engelimiz belki bir yabani ot, bir kaya parçası değildi, devletti ama onu aşacak irade de vardı. Mis Sokak'tan Tarlabası'na, Tarlabası'ndan Odakule'ye, Odakule'den Şişhane'ye, Cihangir sokaklarına, Tophane'ye kadar tüm sokaklardaydı pride.

Angel Halı İşçileri Direndi, Kazandı!

Antep'te direnen Angel Halı işçileri kazandı. Patron, işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemeyi, arabulucu ve avukat masraflarını karşılamayı, 46 numaralı kodu iptal etmeyi kabul etti.

Antep'te fabrika girişinde cep telefonlarını bırakmayı reddettikleri için Kod-46 ile yani hırsızlık suçlamasıyla işten atılan Angel Halı işçilerinin direnişleri sonuç verdi. Haftalardır fabrika önünde bekleyen, İŞKUR ve SGK önlerinde eylemler yapan işçilerin direnişi, patrona geri adım attırdı.

Tazminatlar ödenecek, Kod-46 iptal edilecek

Başta işçilere hiçbir hakkını vermeyeceğini, süründürceğini, hatta işçilere tazminat davası açacağını söyleyerek tehditler savuran patron, gelinen noktada, işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödemeyi, arabulucu ve avukat masraflarını karşılamayı, 46 numaralı kodu iptal etmeyi kabul etti. Angel Halı işçileri ayrıca işsizlik ödeneğinden de(geriye dönük hakları dahil) yararlanacaklar. Sendikamızın öncülüğünde işçilerin direnişi ve kararlı mücadelesi sonuç verdi ve patrona geri adım attırdı.

Boğaziçi Öğrencilerinin Beraat Talebine Red

Okul önünde polis saldırısında uğrayan 12 kişinin beraat talebi reddedilirken duruşma 13 Ekim'e ertelendi

Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüsü önünde 25 Mart günü LG-BTİ bayrakları taşıdıkları gerekçesiyle gözaltına alınan ve haklarında dava açılan 12 kişinin ikinci duruşması bugün Çağlayan'da bulunan İstanbul Adliyesi 24'üncü Asliye Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Yargılanan öğrencilerin hakkında beraat kararı verilmesi talebi mahkeme heyeti tarafından reddedilirken öğrencilerin yurt dışına çıkış yasağı kaldırıldı. Duruşma 13 Ekim 2021 tarihine ertelendi.

Gençlik Örgütleri: Suruç İçin Adalet Mücadelemiz Yargılanamaz!

İstanbul, İzmir ve Ankara'da gençlik örgütleri tutuklu bulunan Suruç Katliamı tanığı Okan Danacı ve katliam yaralı Uğur Ok için eylemdeydi.

Suruç Katliamı Davası, karar duruşmasına yaklaşıırken katliam tanığı ve SGDF MYK Üyesi Okan Danacı ve katliamda yaralanan Uğur Ok, şu anda tutuklu bulunmakta. Okan Danacı'nın 25 Haziran Ankara Adliyesi'nde, Uğur Ok'un ise 2 Temmuz'da Çağlayan Adliyesi'nde duruşmaları görülecek. Yapılan açıklamalarda davalara da çağrı yapıldı.

İSTANBUL

Kadıköy Süreyya Operası önünde buluşan gençlik örgütleri, basın açıklamasına başlamadan önce Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi ve Suruç Aileleri İnisiyatifi konuşmalar yaptı. HDP İzmir İl Örgütü'ne yapılan faşist saldırıda katledilen Deniz Poyraz'ın da anıldığı konuşmaların ardından basın açıklamasına geçildi.

"Suruç için adalet mücadelemiz yargılanamaz! Devrimciler konuşacak" yazılı pankartın açıldığı eylemde; Okan Danacı'nın fotoğraflarının yer aldığı "Suruç kavgası adalet kavgası", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur", "Uğur Ok serbest bırakılsın", "Okan Danacı serbest bırakılsın" yazılı dövizler taşındı.

İZMİR

Gençlik Örgütleri İzmir'de Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde basın açıklaması yaptı.

"Suruç için adalet. Mücadelemiz yargılanamaz. Devrimciler konuşacak" yazılı pankartın açıldığı eylemde HDP İzmir Milletvekili Murat Çepni katıldı.

"Suruç'un hesabı sorulacak", "Suruç için ada-

let herkes için adalet", "Gün gelecek devran dönecek katiller halka hesap verecek", "Polis defol bu sokaklar bizim" sloganlarının atıldığı eylemde basın açıklamasını Mehmet Kasar okudu.

ANKARA

Gençlik örgütleri, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) Merkezi Yürütme Kurulu (MYK) üyesi Okan Danacı'nın 25 Haziran saat 14.00'da Ankara Adliyesi'nde görülecek duruşmasına çağrı için SES Ankara Şubesinde basın toplantısı düzenledi.

Gençlik örgütleri adına açıklamayı okuyan Zeynep Ülger, Danacı'nın 16 Aralık'ta düzmece iddialarla hukuksuzca tutuklandığını söyledi.

Ülger, Danacı'nın 6 aydır tutsak olduğu Sincan Hapishanesi'nde, keyfi mektup, kitap kısıtlamaları ile arkadaş görüşçülerinin kabul edilmemesi gibi sistematik tecrit ve işkenceye maruz kaldığını belirtti.

Görülen davalarda ise Okan Danacı'nın tutukluluğuna devam kararı verilirken Uğur Ok tahliye edildi.

Devrimci Parti ve Dev-Güç Üyeleri Serbest Bırakıldı

22 Haziran günü yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 9 kişi serbest bırakıldı

22 Haziran Salı sabah saatlerinde jandarma ve polisin yaptığı ev baskınlarına Devrimci Parti ve Gençliğin Devrimci Güçleri (Dev-Güç) üyesi 17 kişi işkenceyle gözaltına alınmıştı. Gün içerisinde hakkında gözaltı kararı bulunmadığı halde gözaltına alınan 8 kişi ise serbest bırakılmıştı.

Yaşanan gözaltıların ardından 9 kişi hakkında 24 saat avukat görüş kısıtlılığı verilmişti. Savcılık tarafından 48 saat gözaltı süresi verilen Devrimci Parti ve Dev-Güç üyeleri dün gece saatlerinde savcılığa ifade verdi. Gözaltılar bu sabah saatlerinde ise Çağlayan Adliyesi'ne getirildi. Çağlayan Adliyesi önüne Devrimci Parti'yle dayanışma için HDP

milletvekili Musa Piroğlu ile Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG) okurları geldi. Kısa süreli bekleyişin ardından gözaltılardan 8 kişi yurt dışı yasağı ile 1 kişi ise adli kontrolle serbest bırakıldı.

Soframızdaki Ekmeğe, Geleceğimize, Özgürlüğümüze Çökülmesine Karşı BARİKATI YIKTIK... İLERİ... DAHA İLERİ...

Kendi yağma, rant ve çökme rejimleri için halkın geleceğine çökenler, kadınlar ve LGBTİ+'ların hayatlarına kastedenler; Kürt, Türk uluslarından ve çeşitli milliyetlerden, Aleviler başta olmak üzere ezilen çeşitli inançlardan Türkiye halkının özgürlüğünün ensesine basanlar, şimdi de sofrasında ekmeğe el uzatmaktadırlar. Müthiş bir ikiyüzlülük ve riyakarlıkla halkın sofrasındaki porsiyonları küçültmesi önerilebilmektedir.

Dünya genelinde koronavirüs salgınına karşı alınan önlemler kademeli şekilde kaldırılırken, salgının yayılma hızının düştüğü iddia ediliyor. Bu durumun hakim sınıfların içinde bulundukları ekonomik koşullarla ilişkisi açık olsa da, salgın aynı zamanda dünya çapında yaşanan kitle hareketlerinin, itiraz ve isyanların bastırılmasının bir aracı olarak kullanıldı. Hakim sınıflar, salgın nedeniyle uygulamaya koydukları politikaları yeni sürecin normali olarak kitlelere kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bu olgu beraberinde önümüzdeki süreçte, kitlelerin kendilerine dayatılan yaşam koşullarına, politik baskılara karşı itirazları şekillendikçe daha bir görünür olacaktır.

Dünya çapında salgının aşılama nedeniyle etkisinin düştüğü açıklamalarının doğruluğu yanlışlığı bir yana, gelişen aşamada salgın nedeniyle ölümlerin 4 milyona yaklaştığı ifade edilmektedir. Salgının dünya çapında etkisi sadece ölümlerde görülmemektedir. Koronavirüs pandemisinin hakim olduğu 2020 yılında dünyadaki süper zenginlerin sayısının yüzde 9 oranında arttığı ifade edilmektedir. Bu rakam, pandemi döneminde dünyada net serveti 1 milyon doların üstündeki kişilerin sayısının yüzde 6.3 artarak 20 milyon 800 bine yükseldiği anlamına

gelmektedir. Danışmanlık şirketi Capgemini'nin analizine göre milyonerlerin toplam servetinin tutarı ise yüzde 7.6'lık artışla yaklaşık 80 trilyon dolarlık rekor seviyeye ulaşmış durumdadır.

Dünyada en fazla milyonerin bulunduğu ülkeler ise ABD, Japonya, Almanya ve Çin olarak sıralandı. Bu dört ülkedeki milyonerler, dünyadaki toplam milyonerlerin yüzde 63'ünü oluşturmaktadır. Almanya'daki milyonerlerin sayısı ise 69 bin 100 kişiyle yüzde 4.5 oranında artarak 1.5 milyonun üstüne çıktı. Almanya'daki milyonerlerin toplam serveti yüzde 6.8'lik artışla 5 trilyon 850 milyar dolara yükseldiği ifade edilmektedir. En büyük artış ise en az 30 milyon dolarlık net servete sahip olan ve "süper zenginler" olarak tabir edilen kesimde gerçekleşmiş durumdadır. (29 Haziran)

Kısacası salgın, var olan eşitsizliğin derinleşmesine de katkı sağlamış durumdadır. Ortaya çıkan tablo, önümüzdeki yıllarda daha da derinleşerek sürecektir. Nitekim İsviçre Bankası Credit Suisse'nin 2021 Servet Raporu'na göre dünya nüfusunun % 1.1'i olan 56 milyon kişi servetin % 56'sına sahip durumdadır. Nüfusun % 55'i olan 2.9 milyar kişi ise servetin sadece % 1.3'üne sahip bulunmaktadır. Dünyada ortalama en yüksek kişi başı servete sahip 20 ülke arasında ilk sırada İsviçre sonra ABD'nin olduğu ifade edilmektedir. Rapora göre önümüzdeki 5 yıl içinde dünyada 56 milyon olan dolar milyonerleri sayısı 84 milyona yüksele-

ceği ileriye sürülmektedir. Artacak bu 28 milyon kişinin yarısının ise ABD, Çin, Japonya ve Fransa'dan çıkacağı belirtilmektedir. Diğer bir ifadeyle servet dağılımında ve dünyada eşitsizliğin daha da artacak, 28 milyon milyonere karşın yaşam koşulları daha da kötüleşen 100 milyonlarca insan yoksulluk seviyesinin veya açlık seviyesinin altına düşecektir. (24 Haziran)

Emperyalist kapitalizmin dünya halklarına dayattığı sistemin gerçek yüzü pandemiyle birlikte daha bir görünür hale gelmiştir. Dünya çapında zenginlik bir avuç azınlığın elinde birikirken, milyarlarca insan açlık, yoksulluk koşullarında yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Pandemi bu eşitsizliği ve çelişkiyi daha da büyüttü. Kitleler içinde bulundukları koşullara ve kendilerine dayatılan yaşama karşı tepki içindedir.

Hatırlanırsa pandemi öncesinde dünya çapında yaklaşık 50 ülkede kitleler kendilerine dayatılan yaşam koşullarına karşı sokaklarda ve alanlarda isyan halindeydi. Hakim sınıflar pandemi önlemleri gerekçesiyle bu isyan ve başkaldırıları önemli oranda bastırdılar ve kontrol altına aldılar. Şimdiki durumda pandemi nedeniyle dünya çapında artan eşitsizlik, gelir dağılımındaki yoksulluk, yaşam koşullarında kötüleşme vb. vb. kitlelerin yeniden harekete geçmesini dayatacaktır. Son olarak Kolombiya halkının isyanı buna örnektir.

Sofradaki Ekmeği Çalınan Halk ve "Porsiyon Küçültme" Önerisi!

CS 2021 raporunda Türkiye yer alma-

maktadır. Ancak CS'in 2019 raporunda Türkiye'de 95 bin dolar milyoneri bulunduğu ileriye sürülmüştü. Bu rakam Türkiye nüfusunun yaklaşık binde 1.5'ine karşılık gelmektedir. Yine CS'nin 2020 raporuna göre Türkiye'de pandemi yılı olan 2020'de dolar milyoneri sayısı 21 bin artışla 115 bine yükselmiş durumdadır. Diğer bir ifadeyle pandemide Türkiye'de dolar milyoneri sayısı 21 bin kişi artmıştır. Yine nüfusun en zengin yüzde 1'lik kesiminin servetten aldığı pay yüzde 42.8'e yükselirken, yüzde 95'lik kesimin servetten payı yüzde 37.8'de kalmıştır. Bunun anlamı Türkiye'de nüfusun % 1'i, servetin % 42.8'ine (neredeyse yarısına) el koymaktadır.

Pandemi süreci gelir ve servet farklılığını daha da artırmış, eşitsizlik daha da boyutlanmıştır. Bir yanda Saray'ın rant, yağma ve çökme zümresi; diğer yanda, on milyondan fazla işsiz, borçlu ve yoksul aile bulunmaktadır. Çökme rejiminin yolsuzlukları, açlığı ve yoksulluğu daha da derinleştirmektedir. Milyonlarca insan işsizlikle, açlıkla boğuştuğu koşullarda ise tek sıfatı Cumhurbaşkanı eşi olan Emine Erdoğan: "Gelin hep birlikte basit önlemler alalım; alışverişe çıkmadan önce alınacaklar listesi hazırlayalım, porsiyonlarımızı küçültelim" önerisinde bulunabilmektedir. (30 Haziran)

Kendi yağma, rant ve çökme rejimleri için halkın geleceğine çökenler, kadınlar ve LGBTİ+'ların hayatlarına kastedenler; Kürt, Türk uluslarından ve çeşitli milli-

yetlerden, Aleviler başta olmak üzere ezilen çeşitli inançlardan Türkiye halkının özgürlüğünün ensesine basanlar, şimdi de sofrasında ekmeğe el uzatmaktadırlar. Müthiş bir ikiyüzlülük ve riyakarlıkla halkın sofrasındaki porsiyonları küçültmesi önerilebilmektedir. Türkiye halkı açlıkla terbiye edilmek istenmektedir.

Faşizmin içinde bulunduğu durum, başta ekonomik kriz olmak üzere tam anlamıyla bir yönetme krizine işaret etmektedir. Bu durum sistem sözcülerinin açıktan yalan söylemelerine, başta kendi tabanları olmak üzere halk kitlelerine yönelik yoğun manipülasyonlara başvurmalarına neden olmaktadır. Örneğin mafya elebaşı Sedat Peker'in ifşa ve itiraflarıyla iyice köşeye sıkışan İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, yaptığı açıklamalarla işi zevzekliğe ve utanmazlığa vurmuş durumdadır. Örneğin Soylu, 5 Haziran'da Afyon'da yaptığı açıklamada Temmuz ayından sonra Türkiye ekonomisinin atağa kalkacağını belirterek, *"Öyle bir sıçrayacak ve büyüyecek ki etrafımızdaki Almanya'sı, Fransa'sı, İngiltere'si, İtalya'sı ve o her şeye burnunu sokan ABD'si de çatlayacak"* diyebilmektedir. Yine aynı Soylu, Muş'ta yaptığı bir konuşmada *"zenginliğimize, büyümemize, dünyaya nizam vermemize engel olamayacaklar"* diyebilmektedir (24 Haziran). İçişleri Bakanı Soylu'nun bu açıklamalarının hemen ardından Temmuz ayında "ekonomi atağa geçmiş" durumdadır! Faşizm Saray ve üst seviye bürokratlar hariç tasarruf tedbirlerini açıkladığı ve "Fiyat İstikrarı Komitesi" kurduğunu ilan ettiği gün önce elektriğe yüzde 15 zam yapıldığı duyurdu (Elektrik fiyatları son 3.5 yılda yüzde 122 zamlandı), ardından doğalgaza yüzde 12 zam geldi. Üniversite harçları zamlandı. Son olarak da LPG'ye 50-60 kuruş zam gelirken bunun 26 kuruşu ÖTV'den kesileceğini ilan edildi.

Çökme rejiminin elebaşlarından olan S. Soylu'nun "müjde"sini zamlar olarak vermiş durumdadır. Çünkü özellikle elektriğe yüzde 15 zam demek, üretime dayalı her ürüne zam demektir. Önümüzdeki süreçte iğneden ipliğe her şeye açık ya da kapalı zamlar getirileceği anlaşılmaktadır. Çökme rejimi içinde bulunduğu ekonomik krizi halkın sırtına yüklemekte, sofrasındaki ekmeğe dahi çökmektedir.

Yalan ve Manipülasyon Siyasetinde Israr Çaresizliğin Ürünüdür!

Sadece Soylu yalan söylememektedir. Faşizmin elebaşı R.T.Erdoğan ısrarla yalan söylemekte, manipülasyon yapmaktadır. Pandemi sürecinde bırakalım destek olmayı halkından para toplayan 'lider' olarak tarihe geçen R.T.Erdoğan, pandemi sürecinde "ulusal çıkar" adına "hasta" ve "vaka" ayrımı yaparak rakamlarla oynadığını ve dolayısıyla açıklanan tabloların gerçeği yansıtmadığını bile bile yalan söylemeye devam etmektedir: *"Türkiye bu salgını hamdolsun dünyada en başarılı şekilde yöneten ülkelerden biri olmuştur"* diyebilmektedir (2 Temmuz).

R.T.Erdoğan'ın manipülasyon siyaseti ve açıktan yalan söylemesi öylesine "kör gözüne parmak sokmak"tır ki, bu durum kendisinin ve temsilcisi olduğu rejimin çaresizliğini açık etmektedir. R.T.Erdoğan Antakya'da 25 Haziran'da yaptığı konuşmada; *"Bakın şu anda sevgili kardeşlerim, dünyanın değişik yerlerinde Avrupa'nın en gelişmiş ülkeleri aşı var ya, bu aşırı ücretli yaptırıyor biliyor musunuz? Ücret alıyor, ücret. İngiltere'de 100 sterlin gibi rakamla ücret alınıyor. Bizde böyle bir şey yok"* açıklamasından sonra Sakarya'da 2 Temmuz'da yaptığı konuşmada da *"Bugün Avrupa'nın en gelişmiş ülkeleri dahi aşıları ücretle yaptırıyorlar. 50 sterlin, 100 avro. Bu şekilde para alarak yaptırıyorlar"* diyebilmektedir. R.T.Erdoğan'ın aşı konusunda gerçekleri çarpıtması bir yana

aynı açıklamaları içinde bile tutarsızlık vardır. Erdoğan bir hafta önce açıkladığı aşı fiyatı yalanında indirim bile yapmıştır!

Faşizmin içinde bulunduğu sıkışma ve çaresizlik halini yalan ve manipülasyon siyasetiyle aşmaya çalışan R.T.Erdoğan'ın bir yağma ve talan projesi olan "Kanal İstanbul" konusundaki tutumunda da görülmektedir. Kanal İstanbul'a yönelik burjuva muhalefet cephesinden gelen eleştirilere ve "iktidar olduklarında projeye dair ödeme yapmayacakları" açıklamalarına yönelik Erdoğan'ın tepkisi ve açıklamaları dikkat çekicidir. *"Kanal parasını iktidara gelince ödemeyeceklermiş. Bu ne terbiyesizliktir ya... Uluslararası bankaların paralarını ödemeyeceklermiş. O paraları sizden söke söke alırlar."* (26 Haziran) Ve yine *"Deutsche Bank'a tehdit salladılar 'ödemeyi kesinlikle yapmayız.' Bunlar daha şimdiden ya devlet nedir, devlet yönetmek nedir, bunlardan haberleri bile yok. Uluslararası bir tahkim mekanizması var bundan da haberleri yok. Biz iktidar olduk, bizden önceki borçlanmaları ödemedik mi? Niye, devlet budur da onun için. Ama bunlar devlet değil zillet."* (30 Haziran)

Faşizmin elebaşı açıkça kendi yalsalarını tanımayacaklarını, uluslararası emperyalist tahkimi dikkate alacakları ilan etmektedir. Açıkça bu ülkenin kanunlarını geçersiz kılacağız ve biz gitsek de yandaş müteahhitler vaat ettiğimiz paraları tahkim aracılığıyla çatır çatır bu ülkeden alacak demektedir. Erdoğan'ın bu açıklamalarında net olarak ifade edilen şey uluslararası emperyalist tahkim sözleşmesiyle bu ülkenin boyunduruk altına alındığı, bağımsızlığının sözde olduğudur. Yarı sömürgelik statüsünün itirafıdır.

Öte yandan bu açıklamalar sistemin burjuva muhalefet lehinde değişimi olasılığına da işaret etmektedir. Erdoğan ilk kez "iktidarı kaybetme" olasılığına değinmektedir. Yağma ve rant projesine para bulabilmek için bir karşı-söylem üretmek isterken, hem iktidar değişimi ihtimalini zımnen kabul etmekte hem de kof bir propagandanın ibaret "yerli-milli" söylemini bir kenara bırakarak gerçek yüzünü açık etmekte ve uluslararası emperyalist tahkimin yılmaz bir savunucusu olarak ortaya çıkmaktadır.

Korkularını Daim Kılalım Birleşik Devrimci Mücadeleyi Örgütleyelim

R.T.Erdoğan ve şürekası her ne kadar yalan ve manipülasyon siyasetiyle gerçekleri gizlemeye çalışırsa çalışsın, TC faşizminin içinde bulunduğu duruma ve çökme rejiminin çöküş kaygısını rejimin sahipleri bile dillendirir olmuştur. Pan-

demo sürecinde karlarına kar katan Türk hakim sınıflarının örgütti olan TUSİAD bile ortaya çıkan duruma ilişkin kaygılarını dillendirmektedir. 17 Haziran'daki TUSİAD Yüksek İstişare Kurulu (YİK) toplantısında Tuncay Özilhan *"Yüksek enflasyon satın alma gücünü azaltıyor. Pandemi koşullarında işini kaybedenler, borca girenler, hayat pahalılığı nedeniyle refahı gerileyenler, zora düşen esnaf, çiftçi ve KOBİ'ler, adil rekabet kurallarına uyarak iş yapan girişimciler, artan büyümeden kendi paylarına düşeni alamıyorlar"* demekte ve iktidarı uyarmaktadır.

TC'nin sahipleri ortaya çıkan tablo karşısında korku ve kaygılarını dile getirmekte ve AKP-MHP iktidarını uyarmaktadır. Türk hakim sınıflarının temsilcileri bile halk kitlelerinin içinde bulundukları duruma işaret edip, devrimci patlamalardan çekindikleri koşullarda faşizmin izlediği siyaset yalan ve manipülasyonlar eşliğinde baskı, gözaltı ve tehdittir. Faşist zulmü ve saldırıları daha da artırmaktır. Örneğin Rize'de bir muhabirin *"Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın dünyanın en büyük 10 ekonomisi arasına gireceğiz sözleriyle ilgili ne düşünüyorsunuz?"* sorusuna *"Saçmaladığını düşünüyorum, işsizim"* cevabını veren vatandaş gözaltına alınmıştır (1 Temmuz). Örnekler çoğaltılabilir. Yine iktidarın ortaklarından MHP lideri faşist Devlet Bahçeli: *"Herkesi uyarıyorum, çok daha kaotik bir dönem önümüzdedir"* diyerek açıktan halkı tehdit edebilmektedir (29 Haziran).

Faşizmin bütün baskı ve tehdit pratiğine rağmen direniş de sürmektedir. HDP il binasına yönelik faşist saldırı ve Deniz Poyraz'ın katledilmesine yönelik sokaklarda ve meydanlarda güçlü ve birleşik yanıt verilmiştir. LGBTİ+ların "Onur Yürüyüşü"ne yönelik polis saldırısı, direnişle yanıtlanmıştır. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasına karşı kadınların duruşu Türkiye çapında kitlesel bir isyana dönüşmüştür. Son olarak 2 Temmuz katliamı anmaları yaygın ve kitlesel bir şekilde gerçekleştirilmiştir.

Yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği, yönetilenlerin yağma ve çökme rejimi koşullarında yaşamak istemediği durumda, faşizmin tıpkı HDP'ye yönelik saldırısında olduğu gibi, yeni saldırılarına karşı uyanık olmak ve birleşik devrimci mücadeleyi ısrarla örgütlemek dışında çözüm yolu bulunmamaktadır. Kitleler pandemi sürecinde iktidarın uygulamaya koyduğu "korku" siyasetini parçalamıştır. Bunun en somut örneği kadın ve LGBTİ+ların Taksim'de barikatı yıkmalarıdır. Öyleyse barikatları yıkamaya, ileri... Daha ileriye...

Ankara, Köylünün Sesine Sağır!

Küçük işletmecilerin üzerinde sallanan Demokles'in kılıcı, çok uluslu tarım ve gıda tedarik tekerlerinin elinde olduğu müddetçe bu borçlar da artarak devam edecektir.

Tarım Kredi Kooperatifleri ve bankalara yüksek miktarda kredi borcu bulunan köylüler ve çiftçiler, 15 Haziran 2021 tarihinde bir kez daha Ankara'ya gelerek seslerini Tarım ve Orman Bakanlığı'na duyurmaya çalıştı.

Türkiye'nin farklı bölgelerinden 7. kez Ankara'ya gelen köylüler, sorunlarını devlet erkânına iletme istese de; komprador siyasi bürokrasi, üreticilerin seslerine kulaklarını kapatarak, sağır rolü yapıyor.

Bakanlık önünde toplanan köylüler ve çiftçiler, yetkililerle görüşmek istese de kimseyle görüştürülmeden polis zoruyla bakanlık önünden uzaklaştırıldılar. Kamu görevi içinde tarımsal üretimi örgütlemek ve sağlıklı bir şekilde devamını sağlamak olan Tarım Bakanlığı, köylülerin sorunlarına kulağını tıkamış; çözüm üretmek bir yana uyguladığı neo-liberal tarım politikasıyla yeni sorunların kaynağı olmuştur. AKP'nin tarım politikası, emperyalist-kapitalist tarım ve gıda şirketlerinin uygulamaları olduğu için Türkiye'de köylüler, her yıl biraz daha ağırlaşan şartlarda üretimi sürdürmek zorunda bırakılıyor.

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK)'nın verilerine göre; çiftçilerin ve köylülerin, özel ve kamu bankalarına tarım kredi borcu 2020 yılının Ağustos ayında 128 milyar lira iken, bu oran 2021'in Nisan ayında 142 milyar liraya yükseldi. Sekiz ay içinde bankalara olan borç, 14 milyar lira yükselmiştir. 2021'in Nisan ayı itibarıyla Tarım Kredi Kooperatiflerine olan borç da 9.3 milyar liradır. Köylülerin, tarımsal üretim faaliyeti kapsamında Tarım Kredi Kooperatiflerine ve bankalara borcu 152 milyar lira olarak görünse de gerçek borç oranı bunun çok daha üzerindedir.

152 milyar lira "tarımsal kredi" kapsamındaki resmi verilerdeki göstergedir. Bankalar ve Tarım Kredi Kooperatifleri, köylülere tarım kredisi verirken türlü türlü güçlükler çıkardıkları için; üreticiler, tarım kredisini başka adlarla daha yüksek faiz oranlarıyla almak zorunda bırakılıyor. Köylülerin kredi borcu, "ticari sır" bahanesiyle açıklanmasa da; çeşitli kaynaklar borcun 180 ile 200 milyar lira arasında olduğunu belirtiyor. Tüccara, tefeciye, zirai bayilere vb. yerlere olan borç ise ayrıdır.

Tarihi kökleri 1864 yılında kurulan memleket sandıklarına kadar uzanan ve 1888 yılında kurulmuş olan Ziraat Bankası'nın kuruluş amacı içinde "tarımsal faaliyetin sürdürülebilmesi ve geliştirilmesi için

köylüye kredi vermek"; "her türlü üretim araç ve gereçlerinin teminini sağlamak" vb. gibi şeyler olan bankanın görevlerinden biri de "toprak satın almak ve gerekli gördüğü köylüye bu toprakları dağıtmaktır." Bugünkü Ziraat Bankası'nın toprak satın alarak köylüye dağıtması şöyle dursun; günün moda ifadesiyle söyleyecek olursak bankanın görev tanımına köylünün toprağına "çökmek" de eklenmiş durumdadır. Çiftçiler, köylüler, kredi borçlarını ödeyemedikleri zaman anında haciz yoluyla topraklarına el konulurken (çökülürken); iktidar yanlısı sermaye gruplarına sınırsız kredi verilmektedir. Köylü için kurulmuş olan banka, küçük üreticiye vermediği krediyi sermayenin bir dediğini iki etmeden vermektedir.

15 Haziran tarihinde Ankara'daki protestoda; bir çiftçinin, "Borcumu ödeyemediğim için banka, toprağıma 270 bin lira değer biçerek el koydu. Şimdi toprağımyı 1 milyon liraya satışa çıkarmış ve bana da ödemen gereken 600 bin lira borcun var diyorlar" şeklindeki sözleri, AKP iktidarının tarım politikasının özeti niteliğindedir. Bankanın 31 Mart 2021 tarihli denetim raporunda; toplam kredi hacmi, 625 milyar 738 milyon lira olarak görülüyor. Verilen kredinin yalnızca 86 milyar 91 milyon lirası tarımsal kredi kapsamında verilmiş; 528.2 milyar lira tarım dışı kredidir. Ziraat Bankası, ziraat dışında her şeye; başta da AKP'nin işaret ettiği kişi ve kurumlara kredi vermiştir.

Bu bankanın bir diğer özelliği de; komprador burjuvaziye verdiği ödeme tarihi geldiğinde paranın peşine düşme(me)sidir. Sermaye gruplarına karşı alacak tahsilatı zamanı geldiğinde, olabildiğince hoşgörülü olan komprador bürokrasi, köylünün borcu söz konusu olduğunda; avını parçalayan aslan gibi boğazına çöktüyor. Küçük üretici, kredi tarihini kaçırdığında sabah kapısında haciz memurlarıyla uyanıyor. Köylü, evi, tarlası, arabası, traktörü haciz edilecek diye korkudan uyku uyuyamazken; bir avuç mutlu azınlık, köylünün alın teri üzerinden servetine servet katıyor. Demirören Grubu, Aydın Doğan medyasını satın almak için Ziraat Bankası'ndan aldığı 750 milyon doları ödemek; buna karşılık hiçbir hukuki işlem yapılmazken; yediemin depoları köylüye ait traktörlerle doludur. Bankanın internet sitesinde borçlar nedeniyle haciz edilmiş tarlalar, bağlar, bahçeler satışa çıkarılıyor. "Köylü dostu" denen banka, mil-yonerlere dosttur!

Çiftçilerin özel ve kamu bankaları dışında Tarım ve Kredi Kooperatifleri'ne de milyonlarca lira borcu var. Yani benzer haciz uygulamaları, Tarım Kredi Kooperatifleri tarafından da yapılıyor. Ankara'da sağır kulaklara sesini duyurmak isteyen küçük üreticinin sorunlarının çözümü için hiçbir adım atılmıyor. AKP iktidarının çözüm adına yaptığı işler ise köylü lehine sonuç üretmeyen; ama alacaklı kurumların çıkarını gözetan icraatlar oluyor.

Artan protestolar karşısında göstermelik bir şeyler yapma ihtiyacı duyan siyasi iktidar erki, kredi borcu için yeni düzenleme ile üreticinin artan öfkesini yatıştırma denemeleri yapmış olsa da bir işe yaramamıştır. Nisan ayında meclise sunulan torba yasaya eklenen; "Amme Alacakların Tahsil Usulü Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Teklifinin" söylem bazlı amacı, çiftçinin Tarım Kredi Kooperatiflerine olan borçlarının yeniden yapılandırılması olsa da; pratik uygulamada üretici için değil, Tarım ve Kredi Kooperatifleri'nin alacaklarını tahsil etmek için çıkartılan bir düzenleme olduğu kısa sürede açığa çıkmıştır.

Çiftçiler, yapılan yeni düzenlemeye tepkisini; "Yapılandırma tarım krediye yaradı, bize yaramadı, onlara yaradı" diyerek göstermişti. Üreticilerin, yapılandırmadan yararlanabilmesi için TKK'ne olan toplam borcunun en az %30'unu 3 ay içinde peşin ödenmesi gerekiyor. Ve bundan sonra da kalan borç, %18 faiz ile yeniden yapılandırılacak!

Çiftçiler, üretim girdi maliyeti altında ezilirken, toplam borcun %30'unu üç ay içinde peşin ödemek şöyle dursun; çiftçilerin, borçlarının %10'unu dahi ödemeye güçleri yok. Ödeyebilme güçleri ol-

saydı; yüz binlerce lirayı bulan borç batağı içinde olmazlardı. Kaldı ki %18 faiz ile yapılacak bir yapılandırma, piyasa koşullarında olacağından köylünün üzerine yeni yüzlerin binmesi anlamındadır.

AKP iktidarının uygulamış olduğu neo-liberal tarım politikası devam ettiği müddetçe çiftçilerin, köylülerin üretim girdi maliyetleri yıldan yıla artmaya devam edecektir. Ve tarım üreticilerinin TKK'ne ve bankalara olan borçları da bitmeyecektir. Mesele, bankalara ve TKK'ne borçların ödenmemesinin ötesinde Türkiye kırsalının temelini oluşturan küçük aile işletmeciliğinin tasfiye edilmeye çalışılması meselesidir. Küçük işletmecilerin üzerinde sallanan Demokles'in kılıcı, çok uluslu tarım ve gıda tedarik tekerlerinin elinde olduğu müddetçe bu borçlar da artarak devam edecektir.

Çünkü emperyalist kapitalist tekeller ve komprador burjuvazi; bağımsız, kendi ayakları üzerinde duran yerel desen bazlı üretimi sürdüren küçük aile işletmeleri yerine endüstriyel sanayi tarımı için üretim yapan sözleşmeli tarım işletmeleri istiyor. Emperyalist kapitalist çarp kırılmadığı sürece yüksek girdi maliyeti devam edecektir. Bankaların, Tarım ve Kredi Kooperatifleri'nin borç döngüsünden kurtulmak; sistemin kökten değişmesiyle mümkün olacağı için çözüm, demokratik halk devriminin sorunudur, çözüm de oradadır. Küçük aile işletmelerini tasfiye etmek isteyen kapitalist çok uluslu tarım ve gıda şirketlerine karşı işçilerin ve köylülerin ortak mücadele döngüsü oluşturulmadığı müddetçe kalıcı çözümler üretilemez. Tarımsal alanda neo-liberal serbest piyasa ekonomisi uygulandığı sürece yeni borç prangaları köylünün ayağından boynuna doğru tırmanacaktır...

İktidarın Misafirperverliği; Bedava İşçi!

2020 yılının son günlerine girerken mülk edinme rehberi hazırlayan İstanbul Ticaret Odası (İTO), yabancı sermayeyi İstanbul'a yatırım yapmaya çağırırken üzerinde durduğu en büyük güvence Türkiye'deki işgücünün nitelikli ama ucuz işgücü olma özelliği idi. Bu durumu diğer ülkelerle kıyaslayarak rakamlarla destekledikleri raporda, övünerek açık açık yazmaktan çekinmemişlerdi.

Hemen ardından aynı içerikle Cumhurbaşkanlığı Yatırım Ofisi'nin internet sitesinde, yabancı yatırımcıları çekmek için "Türkiye'nin yatırım ortamı ve sunduğu fırsatları keşfedin" diyerek "Nitelikli ve uygun maliyetli iş gücü" başlığıyla, yabancı sermayeye çağrıda bulundu.

İTO ve Cumhurbaşkanlığı yatırım ofisi açlık sınırının altında ve güvencesiz çalışan milyonları, yabancı sermaye için bir çekim merkezi olarak sunmaktan çekinmedi.

Bu iki çağrı iktidarın hangi sınıfı temsil ettiğinin açık bir göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Aynı çağrıları görevden alınan Berat Albayrak defalarca yapmıştı. Berat Albayrak görevdeyken açık bir şekilde "İstihdamda esnek çalışma üzerine kurulu bir model üzerine çalışıyoruz" diyerek yatırımcıları kendileri için daha iyi koşullar sunan Türkiye'ye davet etmişti. Davetindeki vaat daha ucuz işçilik ve daha örgütsüz bir çalışma yaşamı idi.

Ekonomik krizin pandemi ile birlikte daha da derinleşmesi, iktidar sahiplerinin krizden çıkışın tek yolu olarak gördükleri emeğe topyekûn saldırı konseptinin adım adım uygulanması gelinen aşamada gizlemeye gerek duymadan bu açık sınıf pozisyonunu belirten çağrıların yapılması saldırının boyutunu göstermesi açısından önemlidir. Erdoğan'ın da aynı dönemde 'gelin Türk misafirperverliğinin farkına varın' demesi bu konudaki tekliğin iktidarın her katında içselleştirdiğini göstermektedir. Bu misafirperverlik elbette emeğin değersizleştirilip, güvensizleştirilip, sermayeye ayak bağı olacak hiçbir engelinin kalmamasıdır. Krizden çıkış stratejisi olarak görülen emeğe topyekûn saldırının esas hedefi çalışma yaşamının sermaye lehine yeniden şekillendirilmesidir. İktidar ucuz, güvencesiz ve örgütsüz emeği hedeflemektedir. Son yıllardaki saldırılar tam da bu hedefle yapılmaktadır. Emeğin kazanılmış haklarının gaspı ve bir daha hak talep edecek noktaya gelmemesi için ellerinden geleni yapmaktadır. Yabancı sermayeye tek vaadi budur iktidarın. Nitekim pandemi dönemini fırsata çevirerek onlarca yasa çıkarılmış, bu dönemde itiraz yükselten emekçiler Kod-29 gibi uygulamalarla işlerinden olmuşlardır.

Tekrarlırsak hedef Türkiye'nin sermaye için örgütsüz ve ucuz hale getirilmesidir.

Son beş yılda 27 ülke içinde asgari ücreti Euro karşısında gerileyen tek ülke Türkiye.

Milyonlar Açlık Sınırının Altında Ücret alıyor!

Avrupa'nın resmi istatistik bülteni Eurostat verilerine göre Türkiye, asgari ücret uygulaması olan 27 Avrupa ülkesi içinde 23'üncü ülke konumunda. Diğer yandan toplam ücretli istihdamı içinde asgari ücretli çalışanların oranının en yüksek olduğu ülke de açık ara farkla ilk sırada Türkiye. Başka bir ifadeyle Türkiye'de hem asgari ücretlilerin istihdam içindeki oranı fazla, hem de asgari ücret düşük. En alt alınacak ücreti tarif eden asgari ücret normal ücret halini almış durumda. Elbette buna kayıt dışı çalışan asgari ücretten daha düşük ücret alan işçiler dâhil değil. Diğer bir yandan ülkenin döviz bağımlılığı asgari ücrete gelen her zammı katlamalı bir şekilde geri almakta.

Son beş yılda 27 ülke içinde asgari ücreti Euro karşısında gerileyen tek ülke Türkiye. DİSK'in Asgari Ücret Gerçeği Raporu'na göre bütün ücretli çalışanların yüzde 17'si, yaklaşık 3,3 milyon işçi asgari ücretin altında bir ücretle çalışıyor. Asgari ücretin yarısından daha az ücretle çalışan işçi sayısı da 1 milyona yakın. Bütün ücretli çalışanların yüzde 38,3'ünü oluşturan 7,5 milyon kişi asgari ücret ve altında bir ücretle yaşamını sürdürmek zorunda kalıyor.

Durum böyle olunca Cumhurbaşkanı'nın söylediği 'misafirperverliğin' ardındaki gerçek daha iyi anlaşılmaktadır.

Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (TÜRK-İŞ) Araştırması'nın Haziran 2021 ayı sonucuna göre; Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 2.864,82 TL. Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk

sınırı) 9.331,67 TL. Bekâr bir çalışanın 'yaşama maliyeti' ise aylık 3.473,37 TL oldu.

Araştırma raporunda devamla "İşveren ve hükümet tarafından oyçokluğuyla bekâr bir çalışan işçi için belirlenen net günlük asgari ücret 94,20 TL'dir. Kayıtdışı çalışan, pandemi döneminde kısa çalışma ödeneği, nakdi ücret desteği alan milyonlarca çalışanın geliri bu tutarın bile altındadır." denilmektedir.

Pandemi ile birlikte milyonlar işsiz kaldı. Geçinmemekten kaynaklı intiharlar toplumsal bir gerçeklik halini aldı. Devletin tüm kaynakları sermayenin hizmetine sunulmaktadır. Her geçen gün ortaya çıkan vurgunlar milyonları açlığa mahkûm edenlerin kasasına girmektedir.

TÜRK-İŞ raporunun yayınladığı günlerde Cumhurbaşkanlığı kararı ile tasarruf genelgesi yayınlanmıştır. Bu genelgede israf yapmayın denilmektedir, ironik olan Cumhurbaşkanlığının bundan muaf tutulmasıdır. Milyonlarca işçi emekçi bırakalım yoksulluk sınırını açlık sınırının altında bir ücretle yaşamını sürdürmeye çalışırken Cumhurbaşkanlığı kendini muaf tutan bir genelge yayınlamaya var olan araçlarını yüzde yirmi azaltın demektedir.

Gelinen aşama da emeğin bugünkü durumu ile birlikte sermaye ve onun temsilcisi iktidar bu cephede ki saldırılarını sıklaştırmaktadır. İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarının gaspı devam etmekte, bunun sonucu olarak zorlu bir dönemden geçmekteyiz. Emeğin örgütlü yapısındaki gerileme bu saldırılara karşı bir set olmaktan uzak bir durumdadır. Diğer yandan artan baskı ve saldırıya karşı itirazın yükselmesi de kaçınılmazdır.

Milyonların açlık sınırının altında yaşamını sürdürmeye çalıştığı bir dönemde emek hareketinin biriktirdiği öfke yavaş yavaş açığa çıkmaktadır. Var olan parçalı bir o kadar da etkili olan direnişler bizlere bunu göstermektedir.

Toplumun her kesiminden yükselen itiraz yavaş yavaş birleşecek, birbirini etkileyecek ve çok daha görünür hale gelecektir.

Pandemi ile birlikte yaptığı ve yapmadığı şeylerden ötürü sistem teşhir olmuş durumdadır. Ortaya çıkan kirlilik kapatılamayacak haldedir.

Kendilerini açlığa mahkûm edenlere karşı milyonlar hesabı kapatacak son sözü söyleyeceklerdir.

Riskli Alan Yalanıyla Boşaltılmak İstenen Tozkoparan Mahallesi'nin Direnişi Üzerine

*Partizan olarak kendimizi
tanıttığımızda dahi
mahallenin oluşum sürecinde
devrimcilerin rolünü
anlatmaya başlayan bir
halk gerçekliği var.*

İstanbul Güngören'e bağlı Tozkoparan Mahallesi'nin riskli alan ilan edilerek kentsel dönüşüm adı altında mahallenin rant alanına çevrilmesine karşı mahallelinin direnişi sürüyor. Mahalleli, evlerinin bir belgeyle yok edilmesine, mahalle kültürlerinin tırpanlanmasına karşı bir arada mücadele yürütüyor. Mahallelinin bu direnişi ve birbirlerini sahiplenişinin yanında devrimci-demokrat güçler de mahalleliyle birlikte omuz omuza gelerek direnişlerinin yanında yer alıyor.

Tozkoparan direnişinin geldiği süreç nasıl başladı?

Mahallelinin yanında kaldığımız süreç boyunca Tozkoparan'ın rant alanına çevrilmek istenmesini mahalleli bize iki başlık altında anlattı. Birincisi sürecin hukuki boyutu, ikincisi ise -daha önemli olarak- sosyolojik ve demografik boyutu. Tozkoparan Mahallesi yanı başında duran Küba Mahallesi ile birlikte devrimcilerin yoğun olarak faaliyet yürüttüğü ve devrimci mücadelenin hala etkisinin görüldüğü bir mahalle. 1970'lerden sonra köylerden metropollere gelişlerin hız kazandığı, gecekonduların yapıldığı bölgelerden biri.

Mahallelinin birçoğu Türkiye Kürdistanı başta olmak üzere Orta Anadolu ve Karadeniz bölgelerinden iş bulma ve yaşam kurma amacıyla gelen insanlardan oluşuyor.

Mahallede Kentsel Dönüşüm meselesi ise ilk olarak 2006 yılında ortaya çıkıyor. Bir önceki dönemin Belediye Başkanı AKP'li Yahya Baş'ın isminin geçtiği bir proje olduğu mahalleli tarafından vurgulanıyor. Daha sonra 2012 yılında çıkan 'Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesine İlişkin Kanun' kapsamına 2013 yılında Tozkoparan Mahallesi de alınıyor. Mahalleli de bu gelişmelere karşı örgütlenerek 2009 yılında TOZDER adıyla bir dernek kuruyor. Bu dernek ile birlikte Tozkoparan'ın kentsel dönüşüm kararına karşı dava açılarak dava kazanılıyor. Sürecin devamında ise 2016-2018 yılları

arasında mahalleliye bir muvafakatname imzalatmak istenerek, mahallenin evlerine çökmek isteniyor. Ancak imzalatılmak istenen belgenin Tozkoparan halkı üzerinde etkisi olmuyor ve sadece %15'lik bir imza ile geri dönülüyor.

İktidar-belediye ortaklaşa olarak her kaybetmelerinde ise çıkarttıkları yeni kanunlarla Tozkoparan'ı ranta açmak adına her yolu denemeye devam ediyor. Son olarak ise Tozkoparan ve Küba mahalleleri 21 Nisan 2020'de Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından 'riskli alan' ilan edildi. 6306 sayılı Risk Yasası Kanunu'nda yapılan büyük değişikliklerle Tozkoparan dahil birçok alan 'metruk' ve 'heyelan bölgesi' denilerek boşaltılmak istiyorlar. Ancak mahallenin yer aldığı bölgede ne bir metruk bina bulunuyor ne de orası heyelan riski taşıyan bir bölge. Yani AKP iktidarı 'Minareyi çalan kılıfını hazırlar' misali Tozkoparan'ı ranta açmak adına burjuva hukukunun tüm yollarına baş vuruyor.

Mahalleli ise tüm bu hukuk altındaki dayatmalara karşı süreci sükunetle takip ederek bekleme yolunu seçtiler. Yukarıda bahsettiğimiz tüm bu süreçleri mahalleliye yaptığımız ziyaretlerde ve sohbetlerde anlatan gencinden yaşlısına herkes, bu işin hukuki olarak çözüleceğini sandıklarını ifade ettiler.

Ancak elbette sürecin öyle işlemediği mahalle halkı tarafından 2020 yılının sonlarına doğru anlaşıyor. 22 Aralık 2020 tarihinde mahallelinin kapısına tebligat asarak evlerini 1 ay içinde boşaltmaları istendi. O tarihten itibaren ise belediye halka tebligat üzerinden baskı uygulayarak imza karşılığı evlerini vermelerini is-

tedi. Sürecin bu kadar hızlı bir oldu bittiye getirilmesinin asıl nedeni ise mahallenin bulunduğu alandaki rantın büyüklüğüyle alakalı. Mahalle halkı hemen yanıbaşlarında yer alan ve Türkiye'de tekstil ticaretinin merkezi durumundaki Merter bölgesi ve tekstil atölyelerinin sermayedarlar açısından zengin ve yatırım alanı olduğunu, bu yüzden mahallelerinin bir an önce yok edilerek oradan çıkarılmak istendiklerini vurguladılar. Mahalle halkının şu anda barındıkları evleri değerinin altında bir fiyatla devlet tarafından kamulaştırılıyor. Verilen fiyat burada yapılması düşünülen projeye ortaya çıkacak yeni rakamın yanında son derece küçük kalıyor. Mahalle halkı da buna itiraz ediyor. Evlerinden uyduruk gerekçelerle çıkarılacaklarını asıl derdin ise ortaya çıkacak büyük rant olduğunu ifade ediyor.

Bölgenin arkasında Tekstilkent'in yer alması, Merter Metro ve E-5'e yakınlığı ve büyüklüğüyle oldukça cazip bir yerde olması da amacın AKP'ye yakın yandaş şirketler eliyle yeni rant alanları açılmak istendiğini gösteriyor.

Halk ise bu tehditlere karşı evlerini terk etmeyerek direniş yolunu seçti.

Birkaç aylık sürecin ardından bu kez mahkeme kararı olmadan mahalle halkına polis eşliğinde saldırma yolunu seçtiler. Halk polis saldırısına karşı direnerek saldırıyı püskürttü.

Valinin talimatıyla gelen polis eşliğinde belediye elektrik ve doğalgazı keserek mahalle halkını bezdirme ve direnişi zamanla yayararak pasifize etme yoluna başvurmuş durumda. Şu anda mahalle halkı evlerinde mum ışığında sularını dışarıdan getirerek elektriksiz bir şekilde yaşamını

sürdürmeye çalışıyor.

Valilik, Bakanlar Kurulu'nun mahalleye ilişkin aldığı riskli alan kararını gerekçe göstererek mahalle halkı üzerinde bir yaptırım uygulama peşinde. Valilik, bu sürece dair mahalle halkının hukuki süreci işletmesine bile fırsat tanınamayı amaçlıyor.

Esasta yaşanan bu polis saldırısı da halkın öfkesini daha da biletiği bir gerçekliğe dönüştü. AKP'li Güngören Belediyesi'nin bu saldırılarla kendilerini sınıadığının bilincine varan halk, mahalle ortasında yan yana durarak geri adım atama kararlılığını gösterdi. Mahalleye karşı bu denli saldırmasının alt metninde ise mahallenin devrimci geçmişi bulunuyor elbette. Tozkoparan, yanı başında duran Küba Mahallesi ile birlikte devrimcilerin yoğun çalışma alanlarından birisidir. Mahalleliyle yaptığımız görüşmelerde bahsi açılan ilk konulardan birisi bu oldu.

Partizan olarak mahallenin yaşadığı sorunları öğrenmek ve direnişin bir parçası olmak amacıyla mahalle halkının toplandığı ve direnişi sürdürdüğü parkta mahalleli ile buluştuk.

Partizan olarak kendimizi tanıttığımızda dahi mahallenin oluşum sürecinde devrimcilerin rolünü anlatmaya başlayan bir halk gerçekliği var. Belli bir yaşın üzerinde olan insanlar, 1 Mayıs Mahallesi pratiğine benzer bir şekilde devrimcilerin evlerini yaparken yanlarında olduğunu, kamulaştırdıkları yaşamsal malzemeleri mahallede dağıttığını, mahallenin bir nevi kale olduğunu ifade ettiler. Yaşadıkları bu zor süreçte yine devrimcileri yanlarına görmeleri ise mahalle halkı için moral-motivasyon kaynağı oldu. Kendilerine yaşatılmaya çalışılan bu zulmün aslında mahallenin bu geçmişine yönelik de bir saldırı olduğunu fazlasıyla ifade ettiler. Görüştüğümüz mahalleliden 50 yaşlarında bir erkek, Küba Mahallesi'nin de bu şekilde parça parça kopararak yok edildiğini vurguladı. Şu an aynısının kendi mahallelerine yapılmak istendiğini bildiklerini söylerken, buna karşı direnişi herkese anlatmak niyetinde olduklarını ve bu bilinçle hareket ettiklerinin altını çizdi. Mahallenin bu tarihi dokusunun yok edilmesinin istenmesine karşı devrimcilerin varlığının tekrar hatırlatılması mahalle halkı üzerinde pozitif bir izlenim oldu.

Tozkoparan halkının direnişi önümüzdeki günlerde de sürecek!

KADINLARIN BİRLİĞİ

EMEK-KADIN EMEĞİ, ÜRETİM-YENİDEN ÜRETİM ÜZERİNE BİR TARTIŞMA - 1

“Marx’a göre emek, öncelikle insan ile doğa arasında gerçekleşen bir edimdir. İnsanın kendisi, bu edimde, doğa karşısında özgül bir doğal güç rolü oynar. Maddeleri yaşamı için yararlı olacak bir biçime sokarak özümsemek amacıyla, zekâsını ve gücünü harekete geçirir. İnsan bu hareketiyle dış doğa üzerinde etkide bulunur ve onu değiştirirken, aynı zamanda kendi doğasını da değiştirir ve onda uyur halde olan yetilerini geliştirir.” (İktisat Terimleri Sözlüğü, 2004)

İnsan doğayı denetim altına alırken ellerini, kollarını, bacaklarını, kafasını kullanır. Ancak özel mülkiyetin ortaya çıkışıyla beraber bu tanımlamadaki insan, tarih sahnesindeki konumu göz önüne alındığında artık (belli bir tarihsel süreçten itibaren) erkek cinsinden başkası değildir. Zira özel mülkiyetin ortaya çıkışından önce doğal işbölümü mevcutken, özel mülkiyetin ve sınıfların çıkışıyla birlikte yeni insanı üreten kadının rahmi ve doğurma özelliği doğanın kendisine bahsettiği, denetim altına alınamayan ve bu süreç üzerinde hiçbir kontrolü olmayan doğaya ait bir eylem olarak nitelenir ve küçümsenir. Erkeğin doğayla kurduğu nesne ilişkisini bilinçli, rasyonel, planlı, üretken vb. etkinlikler olarak görüp, kadının doğayla kurduğu nesne ilişkisini biyolojik-“ruhsal” olarak tanımlayarak, esasında kendi “doğası” tarafından belirlenmiş etkinliklere indirgemek, günümüzde kadınların iktisadi ve toplumsal hayattaki konumlarını açıklamak için bize bir ön bilgi sunar. İnsan ile doğa arasındaki bu ilişkide toplumsal gelişmenin motoru olarak görülen insan etkinliğinin nasıl yalnız erkek cinsine atfedildiğini ve tarihin üretici güçlerinin nasıl cinsiyetçi bir elekten geçtiğini görmezlikten gelemeyiz.

Bugün kadınların yapmakta olduğu işlerin büyük bir bölümü, üretime ve yaşamın yeniden üretilmesine olan katkıları bir insanın doğa ile karşılıklı etkileşimi, yani sahici insan eylemi olarak görülmez. Genellikle biyolojilerinin ya da doğalarının bir işlevi olarak tanımlanır. Bu etkinlikleri “doğal” varsayıp ekonomik yaşamın ve dolayısıyla kamusal alanın dışında tutarak emeğin cinsiyetçi ayrımını yapmış oluruz. Ki bu ayrım, cinsiyetçi iş bölümüyle perçinlenip tekrar tekrar üretildiğinde elimizde kadınların daha az değerli, düşük statülü, üretken olmayan, ikincil işlere hapsolmuş emekleri kalır.

Kadının türün yeniden üretilmesinde aldığı zorunlu rol, doğal iş bölümünün cinsiyetçi

iş bölümüne evrilmesinin dayanağı haline getirilmiştir. İlkel komünal toplumlarla birlikte doğal iş bölümünün ataeril sistem aracılığıyla tahakküme dayalı bir ilişkiye dönüşmesi süreci, feodalizmden kapitalizme üretim tarzlarının değişmesiyle özgün biçimler almış olsa da kadın üzerindeki iktidarı muhafaza etmiştir. Cinsiyete dayalı iş bölümünün, kadınların biyolojik zorunlulukları gereği değil de, toplumsal olarak kurulan ve zor yoluyla kadına dayatılan konumlar olduğunu söyleyebiliriz. Cinsiyete dayalı bu bölünmede erkeklerin öncelikli olarak üretim alanına bunun yanı sıra toplumsal değeri yüksek işlere yönlendirildiğini, kadınların ise ev içerisinde yeniden üretim alanına mahkûm edildiğini ve arta kalan zamanda düşük değer üreten, güvencesiz, esnek, enformel alanda istihdam edilmekten başka seçenek bırakılmadığını göreceğiz.

Kapitalizmin henüz egemen olmadığı emek sürecinde insanlar yalnızca ihtiyaçları doğrultusunda üretim yapıyorlardı. Bu üretim gerekli geçim araçlarını kapsayan kullanım değeri üretiminden başkası değildi. Marx da bu noktada emeği şu şekilde tanımlar: *“Emek-gücü ya da emek kapasitesi sözünden, insanın, kendisinde bulunan ve hangi türden olursa olsun bir kullanım-değeri üretirken harcadığı ussal ve fiziksel yeteneklerin bütünü anlaşılmalıdır.”* (Kapital 1, 6. Bölüm)

Ancak ne zaman ki kapitalizm üretim ilişkilerine egemen olmaya başladı, emek süreci değerlenme sürecinin boyunduruğu altına girdi, emeğin kendisi metalaştı, sermaye için önemli olan tek şey mübadele değeri taşıyan meta üretimi oldu. Kullanım değeri üretimi ile mübadele değeri üretimi birbirinden ayrıldı. Çünkü kapitalizmde önemli olan paraya çevrilebilen yani değişim değeri (mübadele değeri) taşıyan metaların üretilmesiydi.

(Devam edecek)

YDK Kitap Tanıtım Etkinliğini Gerçekleştirdi

YDK Pandemiye Bir de Bana Sor kitabının tanıtımına ilişkin Taksim Hill Otel’de etkinlik düzenledi. Etkinliğe kadın ve LGBTİ+ kurumlarından katılımlar sağlandı. Etkinlik, HDP İzmir İl Binası’na yönelik faşist saldırıda katledilen Deniz Poyraz’a atfedilirken, Deniz’in fotoğrafları ile YDK imzalı “Kadınlar konuşuyor, patriarkanın maske düşüyor” yazılı pankart salona asıldı.

Etkinlikte açılış konuşmasını Yelda Öztürk yaptı. Yelda konuşmasına başlarken ilk olarak kitabın Deniz Poyraz’a atfedildiğini vurguladı.

Yapılan açılış konuşmasının ardından YDK’nın hazırladığı sinevizyon gösterimi yapıldı. Sinevizyon gösterimi sırasında kadınlar direniş görüntülerine zılgıt ve alkışlarla destek verdi.

Sinevizyon gösteriminin ardından kitabın hazırlanma ve yazım sürecine dair YDK adına Elif Kaya söz aldı.

Kaya yazım sürecinde deneyimlerini aktaran, sözlerini söyleyen tüm kadınların yaşamlarını anlattıklarını ifade etti.

Kaya, kitabın oluşum süreci ile kadın ve LGBTİ+’ların deneyimlerini kitap adına paylaşımlarına ilişkin şunları söyledi:

“İnsan türünün doğayı tahakküm altına alma çabalarına acımasız bir cevap vererek adım adım dünyaya yayılan Covid-19 pandemisi yaklaşık iki yıldır yaşamımızı etkisi altına aldı. Birbirini tutmaz bilgiler, komplo teorileri,

“bize bir şey olmaz”cılar, “dünyanın sonu geldi”ciler... derken sonunda yaşamda deneyimleyerek yakından tanımaya başladık Covid-19’u. Ancak bu süreçte hastalığın ne olduğundan, nasıl ortaya çıktığından, nasıl bulaşıp yaygınlaştığından ve nasıl önlem alınması gerektiğinden önce ve bunlardan çok daha hızlı bir şekilde yeni şeyler öğrendik. Bu süreç; sınıflar, cinsel yönelim ve kimlikler, egemenlik ve iktidar ilişkisi kurulan tüm diğer kesimler arasındaki farklılıklara-çelişkilere yeni bir ayna tuttu, bu çelişkileri-farklılıkları keskinleştirdi. Emperyalist-kapitalist, patriarkal düzenin bir kriz anında ilk kimleri kurtarmayı tercih ettiğini ayan beyan ortaya çıkardı.

Kadın Kurumlardan Dayanışma!

Kitabın hikayesinin anlatım sürecinin ardından Teverine Jinan Azad (TJA), Demokratik Kadın Hareketi (DKH), Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM), Kadınların Kurtuluşu, HDK LGBTİ+ Meclisi sözcüleri ile SML Etiket direnişçisi Seçil Arı ve Sinbo direnişçisi Dilbent Türker söz aldı. Alinteri’nden kadınlar, HDP Kadın Meclisi de etkinliğe katıldı.

Yapılan konuşmalarda kadın mücadelesinin bugün geldiği noktaya değinildi. Deniz Poyraz’ın katledilmesi, İstanbul Sözleşmesi’nden çıkılması ve LGBTİ+’lara dönük nefret saldırılarıyla erkek-devletin tekrar kendisini ortaya çıkarttığını vurguladı.

Direnışçiler Seçil Arı ve Dilbent Türker de devam ettikleri mücadeleyi anlatarak Yeni Demokrat Kadın’a deneyimleri ortaya çıkaran kitaptan dolayı teşekkür ettiler.

Etkinlikte konuşmaların ardından kadınlar ve LGBTİ+’lar söz alarak kitabın çıkış sürecine dair deneyimlerini paylaştı, kendi sözlerinin kitapta yer almasının önemli olduğuna ve dayanışmayı hissetmenin nemine vurgular yaptı.

Etkinlik’te Sarya Müzik Topluluğu’da yer aldı. Sarya Müzik Topluluğu’da etkinliğe dinletisiyle destek verdi ve bu müzik dinletisinin ardından kitap tanıtım etkinliği sonlandırıldı.

Kadınlar İsyanını Haykırdı; Bizim İçin Bitmedi!

Kadınlar ve LGBTİ+’lar İstanbul Sözleşmesi’nden bir gece yarısı Cumhurbaşkanının kararnamesi ile çekilmesine karşı ülkenin birçok ilinde sokağa çıkarak mücadele etmekten geri adım atmayacakları mesajını haykırarak, “Bizim için bitmedi” mesajı verdi.

R.T. Erdoğan’ın 20 Mart’ta yayımladığı bir geceyarısı kararnamesiyle İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme kararını protesto eden kadınlar, imzadan çekilmenin resmileşeceği gün olan 1 Temmuz’da “1 Temmuz’da isyan var” diyerek onlarca kentte sokağa çıkacaklarını duyurmuştu.

İSTANBUL

Kadın ve LGBTİ+’ların İstanbul’daki buluşma adresi olan Beyoğlu Tünel Meydanı ve çevresi öğlen saatlerinden itibaren polis ablukasına alındı. Ancak bölgede yalnızca polisler değil, polis telsizlerinden “Her yerdeler amirim” anonsları geçirecek şekilde kadınlar da vardı.

Kadınlar ve LGBTİ+’lar her türlü engelle rağmen Beyoğlu Tünel’deki buluşmaya katılmak üzere kentin farklı noktalarından harekete geçti.

İstanbul Sözleşmesi’ni Uygula Kampanya Grubu’nun çağrısıyla İstanbul’da kadın ve LGBTİ+’lar, eylem için Taksim Tünel’de buluştu. Burada bir araya gelen kadın ve LGBTİ+’lar sloganlarla “Vazgeçmiyoruz” mesajı verdi.

Kadın ve LGBTİ+’lar İstiklal caddesinde uzun süre boyunca attıkları sloganlarla İstanbul Sözleşmesi’nden çekilmesini protesto etti. Ardından yürüyüşe geçmek istedi. Ancak polis yürüyüşe izin vermeyeceğini açıkladı. Kadınların ısrarı ve kararlılığı sonucu polis barikatı geri çekildi. Kadınlar, “bu daha başlangıç mücadeleye devam” sloganlarıyla coşkulu bir şekilde İstiklal Caddesi’nde yürüdü.

Kadın ve LGBTİ+’lar burada barikata yüklendi. Polisle kadınlar arasında arbede yaşandı. Polis defol bu sokaklar bizim

sloganı atan kadınlar polis barikatlarını kaldırdı.

Kadın ve LGBTİ+’ların direnişi ve barikatları kaldırarak yürümesine karşılık polis kitleye biber gazı sıktı ve gaz bombası attı. Buna rağmen geri çekilmeyen kadın ve LGBTİ+’lar yeniden toplanarak barikat önünde basın açıklamasını okudu. Ardından Galata’ya doğru sloganlarla yürüyüşe geçildi. Kadınlar buradan sloganlarla Karaköy’e doğru yürüyüşe devam etti.

ANKARA

Kadın Savunması İstanbul Sözleşmesi’nin yürürlükten kaldırılmasına ilişkin Tunalı Hilmi Caddesi’nde “Hayatı Durduruyoruz” pankartı açarak yolu trafiğe kapattı.

Burada konuşan Kadın Savunma üyesi Buse Üçer, “Bu sözleşmeden bizleri çıkarmak isteyen bizlerin hayatlarına mal olmak isteyen AKP iktidarının karşısında diyoruz ki, hayatı durduruyoruz. Trafik akmayacak, bizlerin hayatlarına nasıl kast ediliyorsa biz bu hayatı durduruyoruz, trafik akmasın. Bu sözleşme Aleyna Çakır’ın sözleşmesidir, bu sözleşme, katledilen Nadira’nın sözleşmesidir.” dedi.

Ayrıca, aile mahkemelerinin olduğu katta davalar görülürken koridorda İstanbul Sözleşmesi’nin amaçları okundu. Avukatlar “İstanbul Sözleşmesi yaşatır”, “Erkek adalet değil gerçek adalet” sloganları attı.

İstanbul Sözleşmesi Ankara Kampanya Grubu, İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme kararını protesto etmek için Sakarya Meydanı’da bir araya geldi.

AMED

İstanbul Sözleşmesi’nin yürürlükten kaldırılmasına karşı Diyarbakır Barosu Kadın Hakları Merkezi Diyarbakır Adliyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamaya Baro Başkanı, Yönetim Kurulu üyeleri ve baro avukatları katılırken, “İstanbul Sözleşmesi’nden vazgeçmiyoruz, İstanbul Sözleşmesi yaşatır” pankartı taşındı.

Avukatlar adına açıklamayı Diyarbakır Barosu Kadın Hakları Merkezi temsilcisi Çiğdem Sevimli okudu. Sevimli, sözleşmenin Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile tek taraflı olarak 20 Mart tarihinde feshedildiği duyurusunu hatırlattı. Haksız çekilme kararının 23 Mart 2021 tarihinde Avrupa Konseyi’ne bildirildiğini kaydeden Sevimli, kararın 1 Temmuz’da yani bugün resmiyet kazandığını ifade etti.

İZMİR

İzmir Barosu Kadın Hakları Komisyonu ve baroya bağlı avukatlar ise Türkiye’nin İstanbul Sözleşmesi’nden resmi olarak çıkmasına karşı İzmir Bölge Adliye Mahkemesi Binası Güney kapısında bir araya geldi. İzmir’de kadınlar polis tarafından engellenmeye çalışılarak kadınların önüne barikat kuruldu. Geri çekilmeyen ve eylemini sürdüren kadın ve LGBTİ+’lara ise polis saldırısı gerçekleşti. Polis eylemi engellemek üzere kadınlara biber gazı sıktı. Polis barikatına tepki gösteren kadın ve LGBTİ+’lar “Kadınlara değil, katillere barikat” sloganları attı. Polis engellemesine rağmen İstanbul Sözleşmesi eylemi Alsancak ara sokaklarda sürdü.

ESKİŞEHİR

Eskişehir’de kadınlar “Güvencemizden vazgeçmiyoruz ve sizlere etkin uygulatacağız” diye haykırdı. Eskişehir Demokratik Kadın Platformu (EDKP) ve Eskişehir Kadın Meclislerinin çağrısıyla Adalar Porsuk Mevkii’nde bir araya gelen kadınlar Ulus Anıtı önüne yürüdü.

Üzerinde ‘İstanbul Sözleşmesi’nden vazgeçmiyoruz’ yazılı mor balonlarla yürüten kadınlar, İsmet İnönü Caddesi’ni yürüyüş esnasında mor balonlarla süsledi. Yürüyüş boyunca sık sık “Sözleşmeyi değil, cinayeti engelle”, “İstanbul Sözleşmesi’nden vazgeçmiyoruz” sloganları atan kadınlar, Sözleşme’nin kazanımlarından asla vazgeçmeyeceklerini haykırdı.

BATMAN

Batman Barosu Kadın Hakları Merkezi, baro binası önünde açıklama yaptı. Kadın Hakları Merkezi üyesi Gülbahar Demir, sözleşmeden vazgeçmeyeceklerini vurguladı. Demir, Danıştay 10. Dairesi’nin yürütmeyi durdurma talebini reddetmesine rağmen kararın hala kesinleşmediğini belirtti.

MARDİN

Mardin Barosu Kadın Komisyonu, İstanbul Sözleşmesi’nin bugün itibarıyla yürürlükten kaldırılmasına karşı açıklama yaptı. Baro avukatlarının katıldığı açıkla-

mada konuşan Avukat Dilan Koç, mücadeleden vazgeçmeyeceklerini dile getirdi.

ANTAKYA

Hatay Kadınlar Birlikte Güçlü’nün çağrısıyla Antakya Parkı’nda bir araya gelen kadınlar ve LGBTİ+’lar isyanlarını haykırdı. Eylemde “İstanbul Sözleşmesi bizim, vazgeçmiyoruz” yazılı pankart açıldı.

VAN

Van Barosu Kadın Hakları Komisyonu, İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme kararına ilişkin Van Adliyesi önünde basın açıklaması yaptı. “İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme kararını tanımıyoruz” pankartının açıldığı açıklamaya Van Barosu Başkanı Zülküf Uçar ve kadın komisyonu üyeleri katılırken, basın metnini Van Kadın Hakları Komisyonu Sekreteri Avukat Şeyma Şen okudu.

ADANA

Adana’da kadınlar İnönü Parkı’nda bir araya geldi. İstanbul Sözleşmesi konusunda kararlı olan kadınlar coşkulu bir etkinlik gerçekleştirdi. Adana Kadın Platformu üyesi kadın örgütleri ve Kadın Meclisleri’nin çağrı yaptığı eylemde kararın hukuksuz olduğuna dikkat çeken kadınlar İstanbul

“Sanıyorlar ki kabul eder de İstanbul Sözleşmesi’nden vazgeçeriz. Sanıyorlar ki evlerimizde sessizce oturur, kararlarını kabul ederiz” şeklinde konuştu.

MERSİN

Mersin Barosu Kadın Hakları Merkezi, İstanbul Sözleşmesi’nden çıkılmasını yaptıkları basın toplantısı ile protesto etti. Baroda gerçekleşen açıklamada Mersin Kadın Hakları Merkezi Başkanı Şirin Güner basın metnini okudu.

Cumhurbaşkanı kararıyla İstanbul Sözleşmesi’nden çıkılmasının Anayasa ve uluslararası mevzuatlara aykırı olduğunu belirtti.

Bunun dışındaysa Kuşimoto Sokağı’nda da bir yürüyüş gerçekleştirildi. Oldukça coşkulu olan eylemde İstanbul Sözleşmesi Bizim, Vaz-Geç-Mi-Yor-Uz! yazılı pankart taşındı.

DERSİM

Dersim’de de kadınlar Dersim Kadın Platformunun çağrısıyla Seyit Rıza Meydanı’nda bir araya geldi. Dersim Kadın Platformu adına basın metnini okuyan Naciye Turan “Haklarımızdan, hayatlarımızdan ve İstanbul Sözleşmesinden vazgeçmiyoruz” dedi.

Malatya, Elazığ, Urfa, Manisa, Denizli, Kocaeli, Bursa, Muğla ve daha birçok yerde kadınlar isyandaydı.

HDP Milletvekili Musa Piroğlu ile Söyleşi:

“İktidarın yıkılmasının yegane yolu, Kürt halkı ile Türkiye Devrimci Güçleri’nin yan yana gelip mücadeleyi büyütmesidir”

SÖYLEŞİ MUSA PİROĞLU

Susurluk Çetesi hiç dağılmamış. Olduğu gibi duruyor.

Son süreçte çete lideri Sedat Peker’in ifşaatlarıyla başlayıp AKP’de tekrar ortaya çıkan mafya-devlet-sermaye üçgenini izliyoruz. Bununla beraber Kürt halkı ve örgütlü gücüne yönelik saldırı, katliam ve siyasi soykırım operasyonları da hız kesmeden devam ediyor. Sürecin yakıcılığı devam ederken biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak HDP milletvekili ve Devrimci Parti MYK üyesi Musa Piroğlu ile konuştuk.

Son süreçte Sedat Peker’in ifşa süreci ortaya çıktı. Bu ifşa sürecinden sonra devletin tüm kademeleri bir yalanlama yarışına girdiler. Bu süreçte Deniz Poyraz katledildi. Yaşananları nasıl okumak gerekir?

Şimdi aslında Peker’in açıklamalarını tarih-zaman boyutuyla okumak gerekiyor. Tarihsel olarak benzer süreçleri de görerek izah etmek, okumak gerekiyor. Son tahlilde “biz bunları biliyorduk” diyebiliriz. Pek çok insan için anlatılan şeyler yabancı değil. Ama anlatan kişinin kendisi, aslında bir yanıyla iktidar içi çatışmayı iktidar blokları arasındaki sert kapışmayı izah eden bir yerde duruyor. Böyle bakıldığında Peker, aslında Susurluk sürecini anıştıran bir döneme işaret ediyor. Biz böyle süreçler yaşadık. Gerek Susurluk’ta mafyanın, devletin bir bütün olarak kamyona çarpmasıyla gerekse, Ergenekon sürecinde bavul bavul taşınan belgeler, kazınan yerlerden çiftliklerden çıkan silahlarla, tarihi geçmiş bombalarla deşifre edilen benzer dönemler

yaşadık. Aslında Peker böyle bir süreçte derin devletin kendisinin içindeki mafyayla iç içe geçmesini anlattığı gibi, bütün olarak Susurluk sürecine de işaret ediyor. Diyeceksiniz ki niye? Peker’in anlattığı isimler Susurluk’un mimarları ve yürütücüleri... Bin operasyon yaptığını gururla açıklayan Mehmet Ağar, bu operasyonları yürüten Engin Alan ve bir bütün olarak mafyatik ilişkilerin kendisi... Peki Susurluk neydi? Susurluk’un iki üç tane boyutu vardı. Bir, Susurluk devletin kendisinin paramiliter unsurlara yaslanarak Kürt Özgürlük Hareketi ve Türkiye Devrimci Hareketi’ne karşı topyekun saldırı dönemi. Bir kirli savaş süreciydi. Bu sürecin başka köşe taşları da vardı. Bunlardan bir tanesi Gazi Katliamı’ydı. Ve Peker bununda Ağar ile birleştiğini söylüyor. Bir dizi suikasttı 93 süreci. Ve devletin, Kürt halkına karşı topyekun savaşı, yargısız infazları, ölüm üçgenini, sokak infazlarını, toplu infazları, katliamları bozkurt işaretiyle kutlayan TİM’leri o dönemi işaret etti. Ve insanlar böyle okudu Peker sürecini. Ve böyle okuduğundan itibaren, ikinci bir şey daha çağrıştırdı, Peker’in bugünkü açıklamalarıyla örtüşen. Devlet o dönem kirli savaşını narko-ekonomiyle finanse etti. Veli Küçük zamanında zırhlı personel taşıyıcılarla uyuşturucu taşınması, helikopterlerle uyuşturucu taşınması vb. şeyler aslında Peker’in bugün anlattığı Venezuela ile bağlantısıyla, Peker’in bugün anlattığı Ağar

ve diğerlerinin şirketlere çökmesiyle ve Peker’in gene işaret ettiği sokak katliamlarının, infazlarının olacağı imalarıyla neredeyse aynen örtüştü. Tabi burada şöyle bir şey karşımıza çıkıyor; Susurluk Çetesi hiç dağılmamış. Olduğu gibi duruyor. Sadece artık bir dönem için geriye itilen bu çete, yeni iktidarın elinde yeni bir kimlikle yeni amaçlar doğrultusunda harekete geçmiş durumda. Bu yüzden Peker’in anlattıkları aslında güncel olandan çok gelmekte olana da işaret etmektedir. Zaten Deniz Poyraz’a yönelik saldırının tam da böyle bir sürece denk gelmesi önümüzdeki süreçte olabilecek olanları izah ediyor.

Peki o sürecin hemen ardından HDP’ye kapatma davası tekrar anayasa mahkemesine sunuldu ve kabul edildi. Bu kitle üzerinde Kürt düşmanlığı ve TDH’ne yönelik düşmanlık sonucu o yaşananları unutturmak ve kitle üzerindeki Peker’in açıklamalarının etkisini kırmak için yapılan bir süreç mi?

Ben bunu böyle okumuyorum. Bizde genel iktidarın yaptığı işleri ya da iktidara dair deşifrasyonlar gündem saptırma şeklinde ifade edilerek basitleştiriliyor. Ne İzmir saldırısı ne HDP’nin kapatılma saldırısı bir gündem saptırma değil. Tam tersine yeni bir yönelimin çok tehlikeli ve kanlı bir sürecin işaretleri olarak görmek gerekiyor. Bunu şöyle tarif edeyim; nasıl Peker Susurluk’u çağrıştırdıysa insanların hafızasında (çünkü insanlar yaşadıkları her şeyi geçmiş deneyimleriyle kıyaslayarak tarif ediyorlar) İzmir saldırısı da direk olarak 7 Haziran sürecini insanların kafasında canlandırdı. 7 Haziran’da Türkiye Devrimci Hareketi, emek güçleri ile Kürt Özgürlük Hareketi’nin yan yana geliş barajın yıkılması büyüyen bir dalga yarattı. Ve bu dalgaya karşı biz topyekun bir saldırı gördük. Amed saldırısıyla başladı, Suruç’la devam etti. Ankara, Antep, Sultanahmet, Taksim bombalamaları, havaalanı bombalamasıyla doruk yaptı. Sokak bir yandan şiddet sarmalına esir alınmışken, öte yandan da Kürt hareketi yeni kurduğu ittifaklar tarafından yalnızlaştırıldı, terörize edildi ve 1 Kasım seçimlerine gidildi. Bir yandan Kürt hareketi ile TDH’yi, sol güçleri, demokrasi güçlerini yan yana getiren o paradigma dağıtıldı. Bu şiddet sarmalı o dönemin iktidarı için iki şekilde işe yaradı. Birincisi karşısındaki güçleri geri çekilmeye zorladı ki çekildiler, ikincisi de ki en büyük yanlış buydu; o dönem kendisine küsüp oy vermeyen tabanını

bir anda arkasına aldı ve aynı güçle tekrar sandıktan çıktı. Şimdi yapılan bu saldırı dalgasını da aslında böyle okumak lazım. Yine tarihsel süreçle baktığımızda Susurluk ve Ergenekon süreçleri iyi analiz edildiğinde aslında var olan iktidar bloklarının yer değiştirdiğini, yerine yeni bir iktidar bloğunun ve muhtemelen yeni bir birikim sürecinin inşa edildiğini görmek lazım. Şimdi böyle bir sürecin içinde şöyle bir bakmak gerekiyor; iktidar sandıkta kaybediyor. Bu bir gerçek. Oy oranı çok düştü. Oydan daha kötü bir pozisyonda iktidar kendi hegemonyasını kaybetmiş durumda. Yani kendi tabanını mobilize edemiyor, kendi tabanını hareketlendiremiyor ve kendi tabanını arkasında tutamıyor. Bu sefer iktidara oy vermeyen, iktidardan kopan taban 7 Haziran’dan farklı olarak, bir daha geri dönmek üzere kopuyor. Bir küskünlük söz konusu değil, doğrudan insanlar yaşamsal koşulları nedeniyle iktidar politikalarının kendilerine ihanet halinde olduğunu fark etti oy verenler ve geri çekiliyorlar. O zaman iktidarın ayakta kalabilmesi için başka şansı kalmıyor. Şimdi bu iktidarı okurken de doğru okumak gerekiyor. Pek çok insan, sol hareket, muhalefet hareketi ilk seçimde iktidarın gideceğini söylüyor. Normal bir seçimde bu iktidarın ayakta kalma şansı yok. Ama şunu da görmek gerekiyor, bu iktidarın bu seçimi kaybetme lüksü yok. Doğal olarak da seçimi kazanmak zorundalar, bu seçimi kazanmak için de sandığı çalmak zorundalar. Sandığı çalmak içinse tarihsel bir süreci yeniden canlandırmak gibi, bir tarihsel dönemi yeniden hayata geçirmek gibi, eskinin hayaletlerini yardıma çağırmak gibi o tarihin çarkını tersine çevirmeye çalışıyorlar. Sokağı yeniden terörize edebilecekleri ve mafyatik ilişkilerle paramiliterlerle, üstelik geçmişe göre çok daha donanımlı, çok daha güçlenmiş aygıtları ve yetenekleri arttırılmış paramiliter güçlerle, çetelerle sokağı yeniden terörize edip, hem Kürt Hareketi’ni yalnızlaştırabilecekleri hem de karşılarındaki muhalefeti sindirebilecekleri bir süreci hayal ediyor görüntüsü ya da algısı toplumda çok yaygın. Bu yüzden, bu süreç gündem kaydırmaktan öte bir şeyi işaret ediyor.

Bahsettiğiniz gibi bu süreç tekrardan Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi’ne yönelik baskı, şiddet ve saldırı politikasını da devreye soktu. Diğer yandan da birleşik mücadele adına yeni bir kulvar ortaya çıktı. Bu dönem işçi sınıfı, Kürt halkı ve

ezilenler cephesinde de karşı koyuş tekrardan bir enerji kazandı. Hem HDP ile ilişkilene noktasında, hem de kitlelerle bütünleşme noktasında TDH bunun neresinde yer almalı?

Yaşananları bir tarihsel süreç olarak okuyorsak, o tarihsel süreçte kendi eksikliklerimizi görerek yol yürümek zorundayız. 7 Haziran sürecinde de, Susurluk sürecinde de TDH sınıfta kaldı. Susurluk sürecinde Refah Yol’a karşı harekete geçen kitleler, bir süre sonra darbecilerin arkasında sıraya dizildiler ve 28 Şubat’a seyirci kaldılar. Hatta bir kısmı alkışladı, onayladı. 7 Haziran sürecinde ise gelen dalga karşısında geri çekilme tercih edildi. Çok açık ifade edeyim mitingler iptal edildi. 103 insanımız Ankara’da katledildi, yas tuttuk. Bir siyasal hareket yas tutmaz, bir siyasal hareket hesap sormak için mücadeleyi büyüttü. Oysa geri çekilme denen şey tam da buydu. Vicdana seslenildi. Ve bir vicdan siyaseti yürütülmeye çalışıldı, sınıfsal gerçeklerden kopuldu. Eğer şimdi yeni bir dalgayla yüz yüzeysen ki bu yeni dalgaın şöyle bir takım özellikleri var, bunu görmek gerekiyor; tarih tekrarı ettirilmek isteniyor ama muhtemelen AKP kendi komedisini yazmaya hazırlanıyor. Trajedi 2015’te yazıldı, topluma ağır bedeller ödetildi. Şuanda bir komedi oynayacak, çünkü kaybeden bir iktidar var. Sınıfsal tabanı ciddi problemlerden, ağır bir ekonomik krize geçiyor. Uluslararası desteği zayıf ve bu desteği sağladığı zaman çok daha kanlı bir saldırı süreciyle yüz yüze gelme ihtimalimiz var. Kaybeden bir iktidara karşı alternatif olacak devrimci güçlerin kitlelere adres haline gelmesi, kitlelere öncülük yapacak bir hegomonik aygıtı ve ağırlığı ortaya koyması gerekiyor. Bunun yollarından biri de elbette sokağın terk edilmemesi. Ama sokak kavramını biz kitleyle beraber kuramıyorsak ya da kitlelere adres olma zemininde kuramıyorsak yani sadece kendi eksenimizde ve kendi çeperimizle sınırlıyorsak, ve dilin kitlesel bir meseleyle kitlelerin gündelik sorunlarıyla yaşamsal sorunlarıyla birleştirerek koyamıyorsak yine sorunu çözme şansımız yok. Şöyle bir problemimiz var çok uzunca bir süredir siyaset çok üst yapısal bir dil üzerinden genel demokrasi, emperyalizm veya faşizm kavramları üzerinden yürütülüyor. Ama insanlar, halk kitleleri siyasetle ilişkisini kendi yaşamsal deneyimlerinden ve çelişkileri üzerinden kurarlar. Bu noktada bizim dilimizin ve siyasal çalışmamızın insanların gündelik yaşamına, onların diline ve çelişkilerine değdiği oranda anlaşılacağını fark etmemiz gerekiyor. Yani üst yapısal siyaset dilinden yaşamsal, sınıfsal politik zemine doğru bizim süzülmemiz ve bu alanda laf söyler politika yapar hale gelmemiz gerekiyor. Bu siyasetin terk edilmesi değil, bu siyasal söylemlerin, siyasal tespitlerin gündelik yaşamla birleştirilerek hakla anlatılması gerekiyor. Ne kadar anlatırsak anlatalım, anladıkları kadar anlatıyoruz. Bunu anlayabilmeleri için yaşamlarına değmemiz gerekiyor. İkinci nokta da şu; koşullar aslında geçmişten çok daha farklı bir şekilde TDH ile demokrasi güçleriyle, Kürt Özgürlük Hareketi’nin ve Kürt Halkının ortak mücadelesinin zeminini çok daha fazla yaratmış durumda. İktidar karşısında gerek başka bir seçeneğin kalmamış olması, gerek ise çelişkilerin neredeyse giderek kabarak iktidara karşı bir duruşun Kürt halkının taleplerini insanların gözü önünde meşru hale getirir hale gelmesiyle ve işçi sınıfının mücadelesinin kaçınılmaz bir şekilde Kürt halkıyla yan yana yürüme zorlamasıyla bunun koşulları yaratılıyor. Çünkü kabul edilmesi gerekiyor ki iktidar yıkılmadan, var olan iktidar yapısı sona erdirilmeden ne işçi sınıfının kazanma şansı var ne de demokrasi güçlerinin yol alma şansı var. Bu noktada iktidarın yıkılmasının yegane yolu, Kürt Halkı ile Türkiye Devrimci Güçleri’nin yan yana gelip mücadeleyi büyütmesidir. Biz bu şansa çok fazla sahibiz. TDH, sosyalistler bu mücadeleyi omuz omuza yürütebilirlerse bunu kitlelere doğru araçlar ve politikalarla kavratılabilirlerse, gelmekte olan kırılmaya önderlik etme şansına sahibiz. Ve bizi bekleyen ağır saldırıyı göğüsleme şansına sahibiz. Bunu yapamaz isek, çok daha ağır bir sürecin bizi beklediğini de görmek zorundayız.

HDP Başûr Temsilciliği: “Biliyoruz ki Onlar Saldırdıkça Bu Halk Direnecek”

Tarihin En Güzel Yerinde Son Sözü Hep Direnenler Söyleyecek”

HDP’ye dönük saldırılar, kapatma girişimleri sonrası HDP İzmir il örgütüne dönük saldırı sonucu Deniz Poyraz’ın katledildi. Bu sırada KDP, Medya Savunma Alanları’nda yaşananları görüşmek için gelen Barış Heyetini gözaltına aldı ve sınır dışı etti. Bu gündemler ve KDP’nin TC ile yaptığı işbirliği hakkında, HDP Başûr Temsilciliği ile bir söyleşi gerçekleştirdik..

Başûr temsilcileri değerlendirmelerini dile getirirken, “Kürt ve Kürdistan’ın çıkarları doğrultusunda birlik olup hizmet edelim.” vurgusu yaptı.

İlk olarak HDP’ye İzmir’de yaşanan saldırı ve ardından Deniz Poyraz’ın katledilmesi ile birlikte Türkiye cephesinde HDP’ye dönük saldırıların derinleştiğini görüyoruz, bu gelişmeleri siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aslında çözüm süreci görüşmelerinin iktidar tarafından sabotaj edilerek Dolmabahçe mutabakatını yok saydığı günden beri Kürtlere karşı savaşı daha da derinleştirdi.

Diyarbakır İstasyon Meydanı Saldırıları, 10 Ekim Ankara katliamı, Suroç’ta sosyalist enternasyonalist gençlerin Kobanê’li çocuklara yardım götürmek amacıyla toplandığı Suroç’taki katliam ile devam eden Kürt halkına karşı derinleştirilen savaşın en görünen yanları oldu. Yine iktidarın ve ortağının sürekli olarak HDP’yi hedef göstermesi sonucu sırf Kürtçe konuştuğu için katledilen insanlarımız oldu. Deniz arkadaşımızda iktidarın sürekli olarak HDP’yi hedef göstermesinden kaynaklı öldürüldü. İnsan yaşamını hiçe sayan insanlıktan nasibini almamış hayatı boyunca bir canlıyı sevmemiş bu yaratıklar tarafından insanlarımız maalesef ki hayatının baharında katlediliyor. AKP-MHP iktidarı olmayan kanunlar çerçevesinde iktidarın tüm gücünü kulla-

narak HDP’yi, kapatmaya terörize etmeye çalışıyor, bu çabalar istenen sonucu alamayınca da Ankara’da Diyarbakır’da Suroç’ta olduğu gibi yine karanlık güçleri devreye sokuyorlar.

İktidar sıkıştıkça saldırganlaşıyor saldırganlaştıkça tükeniyor. Biliyoruz ki onlar saldırdıkça bu halk direnecek ve tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söyleyecek Deniz’ler söyleyecek.

TC’nin medya savunma alanlarına dönük saldırıları artarken geçtimiz günlerde gelen Barış Heyeti’nin gözaltına alınması ve sınır dışı edilmesi KDP’nin işbirliğinin açık göstergesine bir yenisini ekledi, siz nasıl bir değerlendirme yapmak istersiniz, KDP’nin bu tavrını neye bağlıyorsunuz?

Medya Savunma Alanları’na dönük Türkiye’nin saldırıları 24 Nisan Ermeni soykırımı ve Erdoğan Biden görüşmesinin akabinde başladı, elbette bu tesadüfi değildir.

Kürt soykırımı için yeni bir mekanizma devre konulmuş ve bu mekanizma ABD ve yerel işbirlikçilerinden bağımsız değildir. Türkiye’nin Medya Savunma Alanları’nda sıkışması sonrası devreye giren yerel işbirlikçileri, Türkiye’ye nefes aldırma ve bir nebze de olsa rahatlatmak amacıyla devreye girdi.

Avrupa’dan gelen Kürdistan’ı savun inisiyatifinin Hewlêrê

alınmaması gelenlerin sınır dışı edilmesi, Almanya’dan gelmeye çalışan Barış Grubu üyelerinin “sizin Hewlêr’e gitmeniz TC ile aramızın bozulmasına ilişkilerimizin zedelenmesine neden olacaktır” denilmesi, işbirliğinin ve ortaklığının bir göstergesidir.

KDP güçleri tarafından misafir karşılamaya giderken gözaltına alınan PYD Hewlêr temsilcilerinden halen hiç bir haber yok. Güney hükümeti buna dönük bir tek açıklama yapmazken, Türkiye aynı gün konuyu işledi ve tüm basına servis etti. Türkiye’nin bu konuyu bu kadar yakından takip edip medyaya servis etmesi, bunların ise bu konu hakkında sessiz kalması aradaki bağı aslında bize açıklıyor.

Siz burada HDP Başûr Temsilciliği olarak uzun yıllardır bir çalışma yürütüyorsunuz, kamuoyundan nasıl bir beklentiniz var? Kimlere nasıl bir çağrı yapmak istersiniz

Bizler HDP Başûr temsilciliği olarak Başur’da bulunan tüm kesimlerle görüşmelerimiz oldu, olmaya devam ediyor.

Biz ulusal birlik çatısı altında her kesime çağrıda bulunduk. Kendi bireysel ve ailesel çıkarlarınızı bir tarafa bırakıp Kürt ve Kürdistan’ın çıkarları doğrultusunda birlik olup hizmet edelim.

Çağrımız tüm Kürdistanî kurum ve kuruluşlardır.

G7, NATO ve AB Liderler Zirveleri

ULUSLARARASI ALANDA TANSİYON VE GERİLİM YÜKSELİRKEN

AKP-MHP faşist iktidarı NATO'da alınan kararların yaşama geçirilmesi için çaba harcanması Rusya ile Ukrayna ve Suriye'de idlib'de bu politikalarla önümüzdeki süreçte karşı karşıya gelecektir.

2021 Haziran ayı ABD ve AB emperyalistleri açısından “zirveler ayı” oldu. 11-13 Haziran'da G7 Zirvesi, 14 Haziran'da NATO Zirvesi, 23-24 Haziran'da AB Liderler Zirvesi toplandı.

AKP-MHP faşist iktidarının başı R.T.Erdoğan, bu zirvelere özellikle de NATO Zirvesi'ne büyük önem veriyordu. J. Biden'in ABD'de yönetime geldiğinden bu yana tam 5 aydır kendisi ile görüşmeyen R.T.Erdoğan, 14 Haziran'daki NATO Zirvesi'nde toplantılar arasında olsa da baş başa görüşebilme fırsatı bulacaktı. R.T.Erdoğan, Fransa ve Almanya başbakanlarıyla da görüşerek AB'den beklentilerini, özellikle de mülteciler konusundaki tavırlarının –“fedakarlıklarının”- karşılığını bir kez daha talep etme fırsatını yakalamış olacaktı.

G7 Zirvesi

İngiltere'de Japonya, Kanada, Fransa, Almanya, ABD, İngiltere ve İtalya'nın katılımı ile gerçekleştirilen toplantıda esas olarak -rakip olarak görülen- Rusya ve Çin'e karşı alınacak kararlar üzerinde tartışmalar ve yaptırımlar görüldü.

G7, dünyanın en gelişmiş yedi ekonomisinin bir araya geldiği bir zirve. Bu isimlendirme ile anılan 7 ülke, küresel servetin % 58'ini ellerinde bulunduruyor. 1998 yılında Rusya'da bu ülkeler arasına -zirvelere- katılarak G8 oluşturulmuştu. Ancak Rusya, 2014 yılında Kırım'ı kendi yönetimine bağlaması nedeniyle zirvenin dışında bırakıldı.

Bu yılki G7 Zirvesi'nde G7 ülkelerinin maliye bakanları çok uluslu şirketlerin daha fazla vergi ödemesi(!) konusunda anlaştıklarını deklare ettiler. G7'nin gündemlerinden biri olan koronavirüse

karşı mücadele konusunda da daha güçlü bir küresel sağlık sistemi konusunda anlaştıklarını ifade ettiler. Zirvede liderlerin yoksul ülkelere 1 milyon doz aşı bağışlaması da konuşuldu. İklim değişikliğiyle ilgili de öneriler(!) gündeme getirildi.

Dünyanın bu en gelişmiş ekonomisine sahip emperyalist ülkelerin G7 Zirvesi'nde Rusya ve Çin'e karşı yaptırımları artırma kararları almaları önemlidir. Bu bir yandan da emperyalistler arasındaki çelişkilerin önümüzdeki süreçte çatışmalara evrileceğinin habercisi durumundadır. ABD'nin başı J. Biden'in askeri güçlerini Ortadoğu'dan çekerek Hint Pasifik bölgesine yönlendirmesi, Çin ile olan ticaret savaşını sertleştirmesi en görünür örnekler.

ABD'de işbaşına yeni gelen J. Biden'in Rusya ve Çin'e karşı daha saldırgan bir politika yürüteceği görülmektedir. G7'de alınan kararlar Rusya ve Çin'e karşı askeri saldırganlığı kullanmaktan çekinmeyeceği bir döneme girilmektedir diyebiliriz.

Çin'in modern İpek Yolu olarak nitelenen “Bir Kuşak, Bir Yol” projesine alternatif olarak G7 Zirvesi'nde yoksul ülkelere “değer odaklı, yüksek kaliteli ve şeffaf ortaklık”lar teklif etme kararlaştırılmıştır denilmektedir.

NATO Zirvesi

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB)'ne karşı 12 ülke tarafından “ortak savunma” amacıyla kurulan Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO), SSCB'deki çözülme ve Varşova Paketi'nin 1991'de dağılmasına rağmen bir savaş ittifakı olarak varlığını sürdürüyor. İttifak içerisinde yer alan ülkelerin sayısı zamanla 30'a yükseldi.

Belçika'nın başkenti Brüksel'deki NATO karargahında düzenlenen NATO Zirvesi'ne 30 üye ülkenin liderleri katıldı. ABD başkanı J. Biden, Trump döneminde hasar gören NATO ilişkilerini yeniden yoluna koyma ve AB ülkelerini yanına alarak Rusya ve Çin'e karşı birlikte hareket etmekle işe başladı diyebiliriz. Zirvenin açılış konuşmasını yapan NATO Genel Sekreteri J. Stoltenberg, Rusya ve Çin'le ilişkiler konusuna dair “Çin bizim düşmanımız değil, rakibimiz değil, Çin'le yeni bir soğuk savaş olmayacak, ancak Çin'in güvenliğimize getirdiği zorlukları birlikte ele almamız gerekiyor” dedi.

J. Biden, askeri güçlerini Ortadoğu'dan çekerek Hint-Pasifik Bölgesi'ne yönlendirmesi, Çin ile olan ticaret savaşını sertleştirmesi, Ukrayna sorununda ateşe körükle gitmesi ve Rusya'yı hedefe koyması Almanya-Fransa öncülüğündeki

Avrupa'nın ekonomik çıkarlarını zedelemektedir. Bununla birlikte Avrupa hala askeri güç açısından ABD'ye bağımlı ve dünya çapındaki politikalar konusunda da ABD ile işbirliği yapmaya mahkum.

Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO üyeliğini, Karadeniz Bölgesi'nde kara, deniz ve havada artırmayı hedefliyor. Yani ABD Ukrayna ve Gürcistan'ı NATO üyesi yaparak Karadeniz'i “NATO gölü” haline getirmek istiyor.

Brüksel'de gerçekleşen NATO Zirvesi, liderler arasında görüşmelerle devam ederken toplantı sonunda NATO toplantı sonucu bildirisi yayınlandı. Bildiride “Başlıca endişelerimiz Rusya, Çin ve terörizm, kurallara dayalı uluslararası düzene yönelik tehditler, göç ve siber güvenlik” denildi. Ayrıca Türkiye için de “Güvenlik tedbirlerine katkılarımızı artıracakız, Türkiye milyonlarca Suriyeliye ev sahipliği yaptığı için takdirlerimizi yineliyoruz” mesajı verildi.

ABD emperyalizminin “Rusya'yı NATO üyesi ülkelerle kuşatma” stratejisi NATO askeri yapılanmasının Doğu Avrupa'da güçlendirilmesi üzerinden NATO stratejisi haline getirildi. Zirvede silahlanma giderlerinin, NATO giderleri yükünün daha çok paylaşılacağı kararlaştırıldı.

TC, NATO zirvesinde alınan tüm kararlara NATO üyesi olarak safını belirlemiş ve NATO'nun sadık bir üyesi ve ABD'nin işbirlikçisi olduğunu Ortadoğu'da, Kafkaslar'da NATO'nun stratejik olarak üstlendiği görevleri yerine getireceğine dair imza atmış oldu. Bu atılan imza önümüzdeki dönemde TC-Rusya ilişkilerine olumsuz yansıyacaktır. R.T.Erdoğan'ın “Putin dostluğu” önümüzdeki süreçte düşmanlığa dönüşeceği bir süreçte doğru evrilecek gibi görünüyor.

ABD başkanı Trump döneminde ABD-NATO-AB arasındaki çelişkileri kullanan AKP-MHP iktidarı kendi hesabına Ortadoğu ve Akdeniz'de kimi politik, askeri ve ekonomik adımlar attı. NATO'nun tehdit kabul ettiği Rusya'dan S-400'leri satın aldı. Çin'le ticari ilişkileri büyütüp AB'ye karşı Şanghay Beşlisi içerisinde yer almak istedi. Ancak J. Biden ABD'de başkan olunca ve Ermeni Soykırımı kabulü gibi adımlarla R.T.Erdoğan üzerinde oluşturulan baskıyla TC

yeniden dümeni NATO'ya çevirdi.

NATO Zirvesi'nde R.T.Erdoğan, ABD başta olmak üzere NATO üyesi ülkelerle ilişkileri onarma çabasına girerken diğer yandan da Türkiye'nin Suriye, Libya ve Afganistan açısından önemini vurgulayarak NATO'dan daha fazla destek isteyen bir konuşma yaptı. Özellikle de, NATO ile ilgili *"Akdeniz'den Karadeniz'e, Avrupa'dan Asya'ya, NATO'nun sağladığı güvenlik şemsiyesine ihtiyaç duyulan her yerde ittifak aktif rol üstlenmelidir. NATO'yu askeri bakımdan daha muhkem hale getirirken siyasi boyutunu da tahkim edecek adımların atılması yönünde kararlar aldık"* diyerek NATO'yu övdü. Böylece NATO'nun Çin ve Rusya'ya karşı düşmanca tutumunu, İran'ın tehdit edilmesini kabullenmiş oldu. Bu politika önümüzdeki süreçte Rusya ve Çin ile ilişkileri ciddi anlamda olumsuz etkileyecektir.

"Vereceğiniz her göreve, taşın altına elimizi koymaya hazırız"

R.T.Erdoğan, NATO ülkelerinin askerlerini Haziran ayı itibarıyla çekeceği Afganistan'da TC'nin NATO misyonunu sürdürüp Kabil Havalimanı'nın güvenliğini sağlayabileceğini söylemiş ve bu görevin TC'ye verilmesini istemiştir. R.T.Erdoğan'ın bu isteği neyi ifade etmektedir? Son dönemlerde Rusya ve Çin'e yaklaşmasıyla ABD ve AB ile aradaki güvensizliğin ortadan kaldırılması, ABD ve AB emperyalistlerine yönelik sadakatin kanıtlanması için atılan bir ön adım olarak görülmelidir.

ABD emperyalizminin ileri karakolu olmanın ötesinde hiçbir anlamı ve yararı olmayan NATO'nun Kabil Havalimanı'nın güvenliğini sağlamanın faturasının Türkiye'ye çok ağır olacağı görülmelidir. Afganistan devletine/hükümetine karşı silahlı mücadele yürüten Taliban, tüm NATO güçleri askerlerini çekerken TC askerlerinin Kabil Havalimanı'na konuşlanmasına karşı sesini yükseltmiştir. Afganistan geçmişte Menderes hükümetinin ABD uşaklığıyla savaşa girilen yeni bir Kore olacağı benziyor.

R.T.Erdoğan, J. Biden ile yaptığı toplantının ardından ne denli başarılı bir görüşme gerçekleştirdik dese de esas olarak şu iki konuda görüş birliği olmadığı, aksine anlaşmazlıkların halen devam ettiği görülmektedir. Birincisi S-400 ve F-35'lerle ilgili sorunlar, ikincisi ise,

TC'nin "terör örgütü" olarak görüldüğü ABD'nin Suriye'de SDG ve YPG'ye destek vermesi.

Avrupa Birliği Liderler Zirvesi

AB toplantısı ve aradaki görüşmelerden - R.T.Erdoğan'ın Türkiye'ye 3 milyar euroluk fonu kapsayan yeni göç anlaşmasının dışında başka- elde edilen somut bir kazanım yoktur. Zaten mülteci meselesinde verilecek olan 3 Milyar Euroluk destek de *"Mültecilerin ve göçmenlerin Avrupa'ya ulaşmasına engel olmak için sınır idaresi ve kontrolünün finansmanı için kullanılması"* şartına bağlanmış durumdadır.

AB Liderleri Zirvesi'nden sonra yayınlanan bildirinin içeriğine bakıldığında TC'nin gündeme taşıdığı hiçbir sorunda olumlu bir yanıt alamadığı görülmektedir. Sadece Doğu Akdeniz'de yaşanan gerginlikle ilgili *"Türkiye'nin Kıbrıs'ın güneyinde arama ve sondaj gemilerinin faaliyetlerine son vermesi ve Yunanistan'la görüşmelere başlaması olumlu"* karşılanıyor ve bu tutumun devam ettirilmesi isteniyor.

Liderler Zirvesi'nde gündeme gelen Kıbrıs sorununda Türkiye'nin "iki devletli çözüm önerisi" kabul görmeyip, *"Kıbrıs'ta çözümün siyasi eşitliğe dayalı iki toplumlu, iki bölgeci federasyon önerisi"* dayatılıyor. "Türkiye'deki insan hakları, siyasi partilere yönelik saldırılar, parti kapatma girişimleri, yargının durumu, medyanın hedef alınması" vb. konular gündeme getirilerek, Liderler Zirvesi'ne katılan heyete "Kopenhag Kriterleri" ha-

tırlatması yapılıyor.

AB, Türkiye'den tamamen vazgeçmez/vazgeçmeyecektir. Ama Türkiye ile ilişkilerin ilerleyip yeni fasılların açılabilmesi -aradaki uyuşmazlıkların ortadan kaldırılabilmesi- için Türkiye'nin daha yapması gereken çok ödevi (çok işi) olduğu söylenmektedir.

TC'nin daha doğrusu AKP-MHP faşist iktidarının Kabil Havalimanı'nın güvenliği için kendini ortaya atması/ileri çıkması, Karadeniz'de ve Ukrayna sorununda Rusya'yla karşı karşıya gelmeyi göze alması şimdilik yeterli görülmemeyi daha fazla adımlar atması istenmektedir.

R.T.Erdoğan, katıldığı NATO ve AB zirvelerinden ve ABD başkanı J. Biden ile görüşmesinden beklentilerini/istediklerini alamamış olmanın sıkıntısıyla kendisini Azerbaycan'a attı.

İçte ve Dışta Saldırıların Artma İhtimali

AKP-MHP faşist iktidarının başı R.T.Erdoğan, katıldığı haziran zirvelerinde ABD ve AB emperyalistlere sadakatini gösterme yolunda Kabil Havalimanı bekçiliğini yapma yolundaki tavrı artı *"vereceğiniz her göreve, taşın altına elimizi koymaya hazırız"* dedikten ve sırtı sıvazlandıktan sonra hem içeride hem de dışarıda çatışmalı bir sürece gireceği görünüyor.

Özellikle Kürt halkı ile ilgili son süreçte Almanya'nın tavrından dolayı Kürtlere yönelik saldırıların artacağı görülmelidir. AKP-MHP faşist iktidarının Metina, Zap ve Avaşin'de saldırılarını

artıracağı da görülüyor. Şengal'e yönelik SIHA'larla yapılan saldırı bunun açık kanıtıdır. Ülke içerisinde de devrimcilere, işçilere, emekçilere yönelik saldırılar, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkılmasıyla kadınların yürüyüş ve mitinglerine artan saldırılar, gözaltılar, tutuklamalar gündeme geliyor/gelecektir. HDP'ye yönelik kapatma davasına göstermelik de olsa "hukuk açısından" delil yaratma bahanesiyle Kobane davasına hız verildi. Faşist iktidar Suriye'de SADAT vasıtasıyla eğittiği çeteleri/tetikçileriyle HDP binalarına saldırma ve HDP'lileri katletmeye devam ediyor. En son İzmir HDP binasında Deniz Poyraz'ın katledilmesi iktidarı politik bir saldırısı, tetikçilerinin işi olduğu gün gibi orta yerde duruyor.

AKP-MHP faşist iktidarı NATO'da alınan kararların yaşama geçirilmesi için çaba harcanması Rusya ile Ukrayna ve Suriye'de İdlib'de bu politikalarla önümüzdeki süreçte karşı karşıya gelecektir. Trump döneminde olduğu gibi emperyalistler arasında çelişkilerden yararlanma ve bir Rusya bir ABD'den yana tavır alma döneminin sona erdiği bir sürece evriliyor. İdlib ve Kuzeydoğu Suriye'de TC'yi zor bir dönem bekliyor diyebiliriz. Önümüzdeki süreçte Rusya'nın desteklediği Suriye ordusuyla TSK İdlib, Mемbiç'te karşı karşıya gelebilir.

Devrimciler, ilericiler bu süreçte birleşik mücadeleyi örgütleyerek AKP-MHP faşist iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmelidirler.

Peker'in İtiraflarının İşaret Ettiği Gerçek: Mafya, Uyuşturucu ve Kara Para Devleti!

Anlaşılan o ki AKP-MHP faşist bloku içinde, devlet kaynaklarının, ihalelerin ve devletin üst düzey yetkilerine sahip organların ele geçirilmesi başlığında sessizce süregelen savaş şimdi Peker'in arkasında açıkça yürütülüyor.

Faşist mafya lideri Sedat Peker, çıtayı düşürse de itiraflarına devam ediyor. R.T. Erdoğan'la helalleşeceğine yönelik son video sonrası itiraflarına ara veren Sedat Peker, bir süre sonra İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'yu hedefine alarak açıklamalarını sürdürdü.

Peker'in, Erdoğan'ı işaret etmesinin ardından MİT aracılığıyla Türk devletinin Suudi Arabistan üzerinden Birleşik Arap Emirlikleri (BAE)'ne baskı yaparak Sedat Peker'i gözaltına aldığı kamuoyuna yansımıştı. Basına yansıyan bilgilerden anlaşıldığı kadarıyla Sedat Peker, BAE aracılığıyla MİT'le yaptığı görüşmelerin neticesinde Erdoğan'la bir noktada anlaşmış durumda. Nitekim suikast tehlikesi nedeniyle video yayımlamadığını açıklayan Sedat Peker'in bu görüşme sonrası itirafları, AKP ve R.T. Erdoğan'ı uluslararası alanda zor durumda bırakacak konu başlıklarından iç siyasetteki dalaşlara ve Süleyman Soylu'ya kaydı.

Sedat Peker'in itirafları, kirlenmiş, yolsuzluklara batmış kimi bürokratlara dair bir tablodan öte Türk devletinin tepeden tırnağa bir uyuşturucu-mafya ve çete devleti olduğunu, 'çökme'nin devletin yapısal bir gerçeği olduğunu gösteriyor.

Sedat Peker'in açıklamaları, Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne, Kürt halkına, devrimci, ilerici güçlere yönelik devletin yürüttüğü savaşın ülkücü faşist çeteler ve istihbarat güçleri ile uyuşturucu tüccarlarıyla nasıl içi içe geçtiğini bunun "vatan-millet-sakarya" edebiyatıyla üstünün nasıl örtülemeye çalışıldığını ilk ağızdan aktarması bakımından önemli. Kuşkusuz, ezilen emekçi yığınlaraya yönelik söz konusu katliam, saldırı ve suçların doğrudan bir ta-

rafı ve suçlusu da Sedat Peker'dir.

Şimdi pişmanmış gibi yapması ve nedamet getirmesi bu gerçeği değiştirmiyor!

Peker'in İtirafı AKP-MHP İçindeki Rant Kavgasının Parçası!
Peker'in attığı tweet'lerin, düzenin derin dehlizlerinde süregelen büyük rant ve klik dalaşının bir iz düşümü olduğunu söylemek mümkün. Nitekim Peker'in her itirafı ve açıklamasına gerek muhataplarından gerekse de resmi ağızlardan verilen yanıtlarda buna işaret ediyor. Anlaşılan o ki AKP-MHP faşist bloku içinde, devlet kaynaklarının, ihalelerin ve devletin üst düzey yetkilerine sahip organların ele geçirilmesi başlığında sessizce süregelen savaş şimdi Peker'in arkasında açıkça yürütülüyor.

Peker'in inşaatlarının, uyuşturucu, kara para, mafya ve haksız ihalelerde yaşanan vurgun ve yolsuzlukların çok küçük bir parçası olduğunu da belirtmek gerekir. Yapılan açıklamalarda ifade edilen tutarlar, asgari ücretle aylık sınırının altında yaşama tutunmaya çalışan emekçiler için korkunç rakamlara işaret etse de iktidar katında söz konusu rakamların devede kulak olduğunu belirtmek gerekiyor.

6 Haziran sabahı yayımladığı video-da Sedat Peker, bugün hala gündemdeki ağırlığını koruyan Sezgin Baran Korkmaz (SBK)'la alakalı ciddi iddiaları ortaya atmıştı hatırlanacağı üzere. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun, Korkmaz ile görüştüğünü ve yurtdışına çıkmasını sağladığını duyuran Peker, böylece ABD ile TC arasında kara para aklama hususunda anlaşıldığı kadarıyla patlamak üzere olan kavganın fitilini ateşlemiş oldu. SBK olayı kar topu

gibi büyüdü. ABD'nin isteğiyle Avusturya'da gözaltına alınmasıyla da uluslararası vakaya dönüştü. Peker'in Sezgin Baran Korkmaz'la Süleyman Soylu arasındaki ilişkiye dair itiraflarının, ABD-TC arasında uyuşturucu, kaçakçılık vb. yollardan elde edilen ve sisteme sokulmaya çalışılan kara paranın aklanmasıyla ilgili büyük bir kavgayı su üstüne vurduğu, bu işlerin kim tarafından yürütüleceğine dair büyük bir el değiştirmenin yaşandığı anlaşıyor.

Türk devletinin, Kürt Ulusal Özgürlük Hareketine yönelik T. Kürdistanı'nda, Irak'ta ve Rojava'da devreye soktuğu savaş, uyuşturucu ve kara para ile finanse ettiği gerçeğinden hareketle, ikinci Reza Zarrap olayı olarak nitelenebilecek vakaların elbette arkası gelecektir. Burada yaşanan kavga söz konusu kara parayı açığa çıkararak dinamiklerin yok edilmesi değil bu ranta kimin el koyacağına ilişkin yaşanmaktadır.

Peker'in devletin üst düzey çok sayıda yöneticisine yönelik itirafları da AKP içinde süregelen rant dalaşı hakkında da kimi ipuçları veriyor. Sözgelimi, Sedat Peker, Paramount Otel'e tankla girdiğini söylediği Cihan Ekşioğlu'nun, 'FETÖ Borsası'nın kuruluşunu icat eden kişi olduğunu duyurmuştu. Sezgin Baran Korkmaz'ın, Ekşioğlu'yla birlikte çökerek el koyduğu Paramount Otel'le ve yine SBK'ya ait Bora Jet'le ilgili kamuoyuna yansıyan bilgiler, bahsini ettiğimiz uyuşturucu ve kara para aklama trafiğinin doğrudan devletin denetimi ve eliyle gerçekleştirildiğini bir kez daha teyit ediyor.

Basına yansıyan bilgilere göre, Bora Jet'i, Mehmet Açar, Süleyman Soylu ve Egemen Bağış'ında dahil olduğu çok sayıda AKP'li yetkili kullanırken, Paramount Otel'in müdavimleri arasında, Sivil Savunma Sanayii Başkanı İsmail Demir, Dönemin Genel Plan Prensipler Başkanı Korgeneral Yavuz Türkgenci ve ABD'nin eski ulusal güvenlik uzmanı Korgeneral James L. Jones, çok sayıda üst düzey yargı mensubu ve gazeteci de bulunuyor.

2019'da Mersin Limanı'nda yakalanan 615 kilogram ve Kolombiya'da operasyonla ele geçirilen ve Türkiye'ye getirilmesi planlanan 4 ton 900 kilo kokaini teslim alacak Türk şirkete yönelik ilgili İç İşleri Bakanlığı'nın ve yargının hiçbir girişimde bulunmaması da devletin bu işin içindeki parmağını gösteriyor.

Rant, yolsuzluk, çökme, kamu kaynaklarının yandaşa peş keş çekilmesine yönelik örneklerde Peker'in itiraflarıyla bir kez daha gündeme gelmiş durumda.

"Sadece sigorta şirketim var başkada bir şey yok" diyen İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun kuzeni Mehmet Soylu'nun da ortağı olduğu ve yönetim kurulu üyeliğini yürüttüğü RD Global/Invamed şirketiyle hastanelere tıbbi sarf malzeme satmaya devam ettiği açığa çıktı. Bu iki ismin son aldıkları iki ihalenin toplam bedeli ise 10 milyon TL'yi buluyor. Devlet Malzeme Ofisi'nin 4 Ocak'ta açtığı 1 milyon 487 bin TL'lik muhtelif sarf malzeme ihalesi ile 4 Şubat'ta açılan 7 milyon 978 bin 979 TL'lik muhtelif tıbbi sarf malzeme ihalesi yine RD Global/Invamed şirketine gitti.

Böylece AKP içinde Süleyman Soylu ile Sağlık Bakanı Fahrettin Koca arasındaki kavganın asıl nedenin de ihalelere kimin çökeceğinde düğümlendiği ortaya çıkmış bulunuyor.

Karşımızda, uyuşturucu ticaretinden kara para aklamaya, ihalelerde yolsuzluk-tan, kamu kaynaklarının peş keş çekilmesine kadar çok geniş bir sahada hiçbir hukuk ve kanun tanımayan bir çıkar şebekesi duruyor. Söz konusu şebekenin suyun başını tutan ve uluslararası emperyalist tekellerle iş tutan Komprador sermayeden arta kalan artıklar olduğunu da ifade etmeliyiz. Her yıl açıklanan Türkiye'nin en zenginleri listesinin ilk beşinin değişmemesi de bu gerçeğe işaret ediyor. Temiz kıyafetli, iyi eğitilmiş beyefendi burjuvalar bu dümenin tamda başında duruyor.

Sedat Peker'le kamuoyuna yansıyan gerçekler, devrimci ve ilerici açılarından şaşırtıcı değilse de bu tablo şimdi geniş halk yığınları tarafından daha görünür durumda. Anketlerde, AKP-MHP iktidarının düşen oyları da bunu gösteriyor. Ne var ki en alttan en tepeye, rant, kara para ve uyuşturucu üzerine kurulu bir düzenden söz ettiğimiz yerde bu tablonun iktidar katındaki partilerin değişmesiyle olmayacağını söylemeliyiz.

Peker itiraflarıyla faşist mafya devletin emeğe, özgürlüklere, Alevilere, Kürtlere, kadın ve LGBTİ+'lara yönelik düşmanlığını da açıkça ifşa ediyor. Öyleyse ezilenlerin buna yanıtı da bu faşist mafya iktidarını yıkmak için daha fazla mücadele etmek olmalıdır!

AKP'nin Müzik Üzerinde Yakaladığı Ritim: YASAK!

İnsanlığın doğayı tahakküm altına alma çabası ve politikalarına acımasız bir yanıt olarak açığa çıkan Covid-19 pandemisi dünya genelinde yaklaşık iki yıldır insanlığın yaşamını etkisi altına aldı. Ve Covid-19 her şeyin belirleyeni konumuna geldi. Covid-19'u belirleyen olma konumuna ise bir salgın hastalık olarak insan sağlığı üzerindeki yıkıcılığından çok daha fazla emperyalist, kapitalist, patriarkal düzenin krizi, kendisi bakımından fırsata çeviren politikaları taşımış oldu.

Ekonomi, eğitim, sağlık vd. bu fırsatçı politikalar ekseninde biçim aldı. Söz konusu bu biçim ise iktidar ilişkisi kurulan tüm kesimler arasındaki farklılıkları, çelişkileri keskinleştirdi. Covid-19 krizi, bir avuç sermayedar açısından hakim pazar alanının genişlemesi, güçlenmesi olarak karşılık bulurken ezilen milyonlar açısından açlık, ölüm, yoksulluk, emek sömürüsünün derinleşmesi biçiminde karşılık buldu.

İktidarlar dünya genelinde pandemiyle asıl ve ilk olarak sömüren ve sömürülenler arasındaki ekonomik uçurumu büyütmeyi hedefledi. Attıkları bütün adımlarla bu hedefe ulaşmayı amaçladılar. Ancak tek hedef bu değildi. İktidarlar istedikleri toplumsal yapıya ulaşmak için pandemiye bir dayatmaya da dönüştürdüler. Dayatmacı hal yasak politikasını açığa çıkardı ve yasaklar silsilesi peş peşe dizildi. Yasaklar coğrafyamızda ise TC'nin faşist karakterinin bir yansıması olarak yaşandı. AKP iktidarı kendi insan tipine, toplum yapısına ve yaşam tarzına ulaşmak için pandemiye sarıldı.

Sokağa çıkmak yasak. Eylemler, grevler, direnişler yasak. İnternet yasak. Gökkuşağı yasak. “Kesk u Sor u Zer” yasak. Kadınlara sokaklar yasak. Faşizmi fotoğraflamak yasak. Yolsuzluğu sormak, soruşturmak yasak. Ve daha pek çok şey yasak. Elbette bu yasaklar coğrafyamız ezilenlerinin yabancısı olduğu yasaklar değil. Bu yüzden bu yasaklar pandemiyle ilgili ve hastalıkla mücadele için araçları değil.

Mevcut yasaklar insanların yaşamlarına, kültürlerine, kimliklerine müdahalenin, saldırıya açık hale getirmenin bir aracı. Evet AKP iktidarı istediği insan tipine ulaşmaya, toplumsal dokuya kendi ideolojisi ekseninde şekil vermeye çalışıyor. Ve bu da yeni öğrendiğimiz bir şey değil. İktidar oldukları günden bu yana insanların ne yediğinden ne giydiğine, ne zaman evleneceğine, kaç çocuk yapacağına, boşanıp boşanmayacağına karar vermeye çalışan bir iktidar gerçekliği ile karşı karşıyayız. Bu sebeple pandemi

yasakları da bu zeminde açığa çıkıyor. Alkolü yasaklayabilmek için “tam kapanma” döneminde marketlerde alış veriş bir kaosa çeviren iktidar geldiğimiz noktada müziği yasaklamaya çalışıyor.

Müzik Yasağı Yasaklar Silsilesinin Bir Parçası

Müzik yasağını da diğer yasaklar da olduğu gibi yine bir R.T Erdoğan serzenişi, bütün topluma racon kesen nidası ile duyduk. R.T Erdoğan “kusura bakmayın” yükselişinin ardından “kimsenin kimseyi rahatsız etmeye hakkı yok” sözüyle bir grup “rahatsızın” adına konuşuyormuş gibi yaparak kendi ideolojik düzlemlerinin rahatsızlıklarına ayna tuttu.

Müzik yasağının ilanı “normalleşme” tartışmaları, açıklamaları arasına iliştiler. Bu aslında malumun ilanı bir açıklamaydı. Malum olan AKP'nin normal anlayışı ve uygun bir bahane ile piyasaya sürülme, topluma dayatılma yaklaşımı. Krizler her dönemde olduğu gibi pandemi sürecinde de yasakların bahanesi haline getirildi. Pandemi bahane edilerek alkol ve müzik yasaklandı. Bu yasaklar tamamen keyfi. Salgının önlenmesi amacına denk düşecek hiçbir noktası yok.

AVM'lere gidebiliyorsun, pazarlara gidebiliyorsun ama tiyatrolar, sinemalar kapalı. Yetmiyor “lebalet” kongrelere binlerce insanı doluşturuyorsun ama şarkı söyleyemiyorsun, enstrüman çalamıyorsun.

Tüm iktidarlarda olduğu gibi AKP'de diğer her şeyle ilişkisini çıkar ve yandaşlık üzerine kuruyor. Bunun bir parçası olarak sanat, müzik vd. ile ilgilenmiyor. Pandemi boyunca sanatçıların işsiz kalmasını, yoksullaşmasını, üretememesini, üretimini toplumla buluşturamamasını umursamıyor. AKP'nin sanat, sanatçı anlayışı kendi faşist saldırılarına alkış tutacak yandaş bir grup yaratmaya dayalı olduğu için pandemi boyunca da bu kapsamda küçük bir grubu korumaya, kollamaya odaklandı. Kendi yandaşlarının ekonomik, sosyal konumlarını korumak için milyonlarca liraya konserler düzenlenirken yoksulluğa mahkum edilen binlerce sanatçı görmezden gelindi.

Pandemi sürecinde müzisyenlerin yaşadıkları ekonomik ve psikolojik sıkıntılar, onların hayatlarına son vermesine de neden oldu. Pandemi sürecinde yüzden fazla müzisyen yaşamına son verdi.

OHAL Sürecinin Bir Benzerini Yaşıyoruz

Müzisyenlerin tek tek yoksulluk yüzünden

intihar etmesinden, sanatçıların hapse atılmasından rahatsız olmak yerine müziğin kendisinden rahatsız olmak ve pandemiye bahane ederek müziğin önüne geçmeye çalışmak AKP'nin yasakları kalıcılaştırma politikasının bir örneği.

AKP'nin yirmi yıla yakın iktidarı boyunca ortaya koyduğu tutumu biliyoruz. Bu bilgi pek çok pratik deneyime dayanıyor. AKP böylesi dönemlerde uygulamaya koyduğu yasakları hep kalıcılaştırmayı hedefledi. Yasaklar topluma kanıksatılmaya, normal olan algısı yaratılmaya çalışıldı. Bu bağlamda bakınca 15 Temmuz'un devamında açığa çıkan OHAL sürecinin bir benzerini, devamını yaşıyoruz aslında. Toplumun bütün yapısını değiştirecek olgular, gece yarısı birkaç cümle, birkaç satırlık açıklamalar ile topluma dayatılmaya, kabul ettirilmeye çalışıldı.

Bir gecede İstanbul Sözleşmesi'nden çekiliyorsun, bir gecede HDP'li vekiller tutuklanıyor, belediyelere kayyumlar atanıyor. Ve bir gece de müzik yasaklanıyor. Kriz bahanesi ile getirilen yasaklar/uygulamalar krizler “ortadan kalkmasına” rağmen devam ediyor. Tıpkı kayyum örneğinde görüldüğü gibi. OHAL sürecinde HDP'ye dönük bir saldırı olarak açığa çıkan kayyum politikası güncellenerek ve kapsamı genişletilerek devam ediyor. Boğaziçi örneğinde olduğu gibi üniversite rektörleri de kayyum politikası ile belirleniyor.

Pandemiye de bir lütuf olarak gören R.T Erdoğan insanların yaşam tarzını altüst etmeye odaklanıyor. Ve bu müdahaleleri salt yaşam tarzınaymış gibi değerlendirmek büyük bir yanılsama yaratır. Bu “küçük” müdahalelerle büyük değişimlerin adımları atılıyor.

İktidar şarkıları yasaklamaktan, sanatçıları sansürlemeye, tutuklamaya, müziği yasaklamaya uzanan yolu adım adım yürüdü, yürüyor. Muhalif olmak adına müziğin yasaklanma çabasını “kulaklıkla da olsa müzikten vazgeçmeyeceğiz” demeyi alternatif, müzik yasağını “turizm sektörünü baltalama” olarak değerlendirmek müziği değersizleştirmenin, iktidar ilişkilerine indirgemenin bir başka biçimi. Müziğin toplum üzerindeki etkisini görmemek aynı zamanda.

Bazı şarkıların yasaklanma gerekçesi, bugünkü müziği yasaklama girişiminin kapsam ve amacı ile ilgili de mesaj veriyor aslında. Mesela Sezen Aksu'nun “Sarışım” şarkısı bestecisi Ermeni olduğu için yasaklanmış. Müzeyyen Senar'ın “Aman Ormancı” türküsü, türküde ormancılara dolayısıyla devlet memuruna ve yine dolayısıyla devlete yergi ve sitem yapıldığı için yasaklanmış. Adnan Şenses'in “Doldur Meyhaneci” şarkısı insanları içmeye özendirdiği için yasaklanmış. Bulutsuzluk Özlemi'nin “Güneye Giderken” şarkısı solculuk iması olduğu için yasaklanmış. “Hayat Bayram Olsa” şarkısında “insanlar el ele tutuşsa, birlik olsa” sözlerinin komünizm propagandası yaptığı gerekçesi ile yasaklanmış. Bunun gibi binlerce örnek bulmak mümkün. Ahlaka aykırı bulunduğu, içki içmeye teşvik ettiği, cinsel çağrışımlarda bulunduğu, solculuk iması yada komünizm propagandası yaptığı için yasaklanan/sansürlenmiş şarkı yada yüzlerce müzisyen var. Bu örnekler, iktidarın müzik yasağı ile yaşam tarzından, kültürel şekillenişe, dini inançtan, ideolojik tutuma varana kadar çok geniş bir pencere de insanlara, topluma müdahale etmeye çalıştığını gösteriyor.

İran'da Binlerce Petrol İşçisi Grevde!

İran'ın geniş enerji endüstrisindeki petrol tesislerinde çalışan binlerce işçi, daha iyi ücret ve iş koşulları talebiyle 22 Haziran'dan bu yana grev yapıyor.

Sosyal medyada, çoğu ülkenin petrol zengini güneyinden gelen 60 petrol ve petrokimya tesisindeki inşaat işçilerinin protesto için işlerini bıraktığını gösteren görüntüler yayıldı. Bazı videolarda, arabalar korna çalıyor ve işçi kalabalığı tozlu yollardan aşağı inerken tezahürat yapıyor, rafinerinin devasa beyaz depolama tankları arkalarında duruyor.

İran Cumhurbaşkanı Hassan Ruhani çarşamba günü, petrol işçilerinin şikayetlerini “çözme” sözü verdi ve grevin ekonomiye yansımalarıyla ilgili korkuları gidermeye çalıştı.

Ruhani, protestoların çoğunlukla fabrikalarda geçici sözleşmeli özel inşaat işçileriyle sınırlı olduğunu ve İran petrol üretimine zarar vermeyeceğini söyledi. Protestolar, yaklaşık 200.000 işçinin, İran İş Kanunu uyarınca üç kat daha fazla maaş ve daha iyi koruma aldığı İran'ın ulusal petrol şirketine henüz ulaşmış değil.

Ülkenin güney çölünde, yaz sıcaklıklarının 50 santigrat dereceyi aştığı izole tesislerdeki grevci işçiler, ulusal petrol şirketindeki meslektaşlarıyla kıyaslanabilir ücret talep ediyor ve ayrıca uzak şehirlerdeki ailelerini ziyaret etmek için ayda 10 gün izin istiyorlar. Grevdeki işçiler, şu anda ayda yaklaşık 200 \$ kazanıyor; haftada bir tam gün ve ayda 2 defa yarım gün izin alıyorlar.

Pandeminin İran'ın ekonomik sıkıntılarını şiddetlendirmesiyle birlikte, enflasyon % 40'tan fazla arttı ve işçilere ağır bir zarar verdi. Son aylarda işçiler ücretler, güvenlik ve emekli maaşları konularında çeşitli şehir ve sektörlerde dağınık, düşük yoğunluklu grevler düzenlediler.

İran devleti tarafından sıkı bir şekilde kontrol edilen İran medyası, petrol

işçilerinin grevlerine çok az ilgi gösterdi. Petrol sektöründeki sendika protestoları, 1978'de petrol endüstrisindeki ücretlere ve çalışma koşullarına yönelik kitlesel grevlerin üretimi bloke ettiği ve petrol endüstrisinin devrilmesine yönelik taleplere dönüştüğü İran'da siyasi olarak hassas bir noktada duruyor.

Diğer yandan, İran'ın eski radikal İslamcı cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'ın grevci işçilere destek mektubu göndermesi de dikkat çekici bir nokta oldu. Ancak Ahmedinejad'ın, diskalifiye edilmesinden bu yana toplumun önüne protestocu bir kimlikle çıkmaya gayret etmesinin halk nezdinde çok fazla bir karşılığı bulunmuyor.

(Associated Press'ten kısaltılarak çevrilmiştir.)

İran: Enerji Sektörü Grevleri Rejimi Baskılıyor*

Golnaz Esfandiari**

İranlı bir sözleşmeli petrol işçisi, kendisini ve son günlerde daha yüksek ücretler ve daha iyi çalışma koşulları talep etmek için greve giden meslektaşlarını “yorgun, çaresiz ve aç” olarak tanımlıyor.

İran enerji sektöründe 22 Haziran'da başlayan ve 8 ilde 60'tan fazla fabrikaya yayılan grevlerin, son 40 yılın en kapsamlı grevi olduğu düşünülüyor.

Gözlemler, grevlerin, protestocu işçi sayısı ve güneybatı Huzistan ve orta İsfahan illerinin yanı sıra başkent Tahran'daki fabrikaları içeren coğrafi kapsamı açısından öncekilerden daha büyük göründüklerini söylüyorlar.

Princeton Üniversitesi'nde İran üzerine bir tarihçi olan ve ülkenin petrol endüstrisi hakkında bir kitap yazan Peyman Jafari, bunların öncekilerden de farklı olduğunu belirtiyor.

RFE/RL'ye verdiği demeçte, “Birincisi, geleneksel olarak ağırlıklı olarak Huzistan'daki petrol kuyuları ve rafinerileri etrafında yoğunlaşan İran petrol endüstrisindeki değişimi yansıtıyorlar” dedi ve şöyle devam etti; “Son yirmi yılda, Asaluyeh gibi gaz ve petrokimya merkezlerinin çevresinde yeni yerler ortaya çıktı.”

Jafari, “İkinci olarak, bu yeni enerji sınırlarının ortaya çıkışına, birçok yönden mevcut düzenlemelerden muaf olan ve

böylece güvencesizlik ve çevre kirliliği yaratan ‘özel ekonomik bölgelerin’ ortaya çıkması eşlik etti” diyor. İşçilerin, İran'ın Basra Körfezi'ndeki Güney Pars gaz sahasındaki 2020 grevi de dahil olmak üzere önceki grevlerin deneyimi ve ağırları üzerine inşa ettiklerini de sözlerine ekliyor.

İran'da petrol, gaz ve petrokimya endüstrisindeki teknisyen ve esnaflar da dahil sözleşmeli işçiler, aşırı yüksek sıcaklıklar da dahil olmak üzere zorlu koşullar altında çalışmalarına ve hijyenik olmayan yurtlarda yaşamalarına rağmen haklarından mahrum bırakıldıklarını söylüyorlar. Bazıları aylardır maaş alamadığından ve ailelerinden ayrı kaldıklarından şikayet ediyor.

İsmi açıklanmayan bir işçi, roudad24.com'a yaptığı açıklamada, “Uzun süredir buna müsamaha gösterdiğimiz doğru, ancak bazı işçiler artık yeter” dedi ve işçilerin de artan yaşam maliyetinin altında ezildiğini sözlerine ekledi.

Grevlere katılan işçilerin pek çok videosu –İran takviminde içinde bulunduğumuz yıla atıfta bulunularak Kampanya 1400 olarak adlandırılıyor - çevrimiçi olarak yayımlandı. Bazıları fabrikalardan uzaklaşırken, bazıları ise protesto için işyerlerinde toplanırken görülüyor.

Stratejik enerji endüstrisindeki grevler, Tahran'ın nükleer programında kısıtlamalar karşılığında ülkeye bir miktar ekonomik rahatlatma getiren dünya güçleriyle 2015 yılında imzalanan nükleer anlaşmanın yeniden canlandırılmasını müzakere ederken karşılaştığı zorlukların altını çiziyor.

Trump'ın başkan olduğu dönemde uygulanan ABD yaptırımları, koronavirüs pandemisi ve yıllarca süren kötü devlet yönetiminden de büyük zarar gören İran ekonomisini felç etti.

Korkunç ekonomik durum son aylarda birçok insanı yoksulluğa itti ve düşük ücretli işçiler geçinmek için mücadele etti.

İran'ın resmi enflasyon oranı, temel gıda fiyatlarının keskin bir şekilde artmasıyla yüzde 50'ye ulaştı. Pek çok İranlı et, meyve veya sebze almaya paralarının yetmediğini söylüyor.

Enerji sektöründeki müteahhitler, yükselen fiyatlar karşısında iyi bir yaşam standardına sahip olmak için ayda 120 milyon riyal (yaklaşık 500 \$) talep ediyor. Ayrıca maaşlarının zamanında ödenmesi, güvenli ve hijyenik çalışma ortamları ve ayda 10 gün izin verilmesi çağrısında bulundular. İran'da işçiler genellikle haftanın yedi günü çalışıyor. İşçiler ayrıca güvenlikleştirilmiş

çalışma ortamlarını eleştirdiler ve sendika kurma hakkı çağrısında bulundular.

İran geçmişte daha iyi ücret talep eden işçilere karşı güç kullandı ve bazılarını hapse gönderdi. Yine de ülkede eğitim ve sağlık hizmetleri de dahil olmak üzere çeşitli sektörlerde işçi protestoları artıyor.

Geçen hafta, sosyal medya raporları, Tahran Petrol Rafinerisi'nde 700 müteahhitin işten atıldığını öne sürdü.

Ancak rafinerinin sözcüsü Shaker Khafai, daha sonra raporları “düz bir yalan” olarak reddetti ve gazetecilere bir taşeronun 35 işçisini işten çıkardığını söyledi.

İran basınında çıkan haberlere göre, Parlamentonun Enerji Komitesi hafta sonu Petrol Bakanı Bijan Namdar Zangeneh ve istihbarat teşkilatlarının temsilcilerinin katıldığı özel bir toplantı düzenledi.

Görüşmenin ardından devlet haber ajansı IRNA tarafından aktarıldığına göre Zangeneh, düzenli petrol endüstrisi çalışanlarının maaşlarının 21 Temmuz'da sona eren İran'ın Tir ayı sonuna kadar sabitleneceğini söyledi.

Ancak müteahhitlerin sorunları konusunda belirsizlik olduğunu belirterek, “İş kanununa göre onlara ne varsa öderiz” diyerek, “kanunun dışındaki taleplerinin farklı bir konu olduğunu” da sözlerine ekledi.

Jafari, enerji endüstrisindeki grevlerin yakın gelecekte devam etmesini bekliyor.

“Ancak, esas olarak inşaat işlerinde yer alan ve petrol endüstrisindeki üretim sürecini etkileme gücüne sahip olmayan taşeron işçileri kapsadığından, bu grevlerin ortaya çıkardığı pratik zorluğun bir sınırı var” dedi ve ekledi; “Bu durum, ancak petrol endüstrisinin kalıcı işgücüne katılırsa ve katıldığında değişebilir.”

ABD'li gazeteci Behrang Zandi, RFE/RL'den Radio Farda'ya bu grevlerin, Ağustos'un başlarında göreve başlayacak olan ülkenin cumhurbaşkanı seçilen katı din adamı Ebrahim Raisi için bir meydan okuma oluşturabileceğini söyledi.

Raisi, ülkenin artan ekonomik sorunlarıyla nasıl başa çıkacağı konusunda henüz somut bir plan sunmuş değil.

Zandi, “Raisi hükümetinin, petrol işçilerinin talepleri karşılanana kadar [Ağustos'ta] devam edeceğini söylediği grevlere yanıt vermek için hangi stratejiyi kullanacağı belli değil” dedi.

* Radio Farda yayıncısı Roozbeh Bolhari bu rapora katkıda bulundu

** Makalenin yazarı Golnaz Esfandiari, RFE/RL'nin kıdemli muhabiridir.

Suruç'tan Deniz'e Birleşik Mücadeleye

Suruç şehitlerinin, sınırları aşarak Kobanê'de Kürt ulusunun mücadelesine omuz veren, Gezi direnişiyle Kobanê direnişini birleştiren pratiklerinden öğrenerek birleşik mücadeleyi büyütüyoruz.

Kobanê'nin yeniden inşa sürecine katılmak için SGDF'nin başlattığı dayanışma kampanyası kapsamında Suruç'ta Amara Kültür Merkezi'nin bahçesinde yüzlerce kişi buluştu. Burada bir araya gelen ve yıkıma uğrayan Kobanê'ye el uzatmak isteyen gençler, DAİŞ çeteleri tarafından canlı bomba saldırısıyla hedef alındı. Bu saldırıda 33 genç devrimci katledilirken birçok genç de yaralandı.

Devlet, iç politikada AKP iktidarının 7 Haziran'la birlikte girdiği çıkmazdan çözüm sürecini bitirerek çıkmayı planlarken, bu katliamla Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne devrimci-komünist örgütlere yönelik diz çöktürme operasyonunun startını verdi. Gezi İsyanı'yla birlikte yükselen kitle hareketi ciddi bir dinamik oluştururken, KUÖH ve devrimci-komünist-demokrat güçlerin ittifakıyla HDP'nin barajı geçmesi AKP için ciddi bir sarsıntı ortaya çıkarmıştı. 6-8 Ekim Serhıldanlarının ardından 2014 Ekim'de MGK toplantısında alınan "Çöktürme planı" kararı Kobanê'yi yeniden inşa kampanyasına katılmak isteyen devrimcileri hedef alarak başlatıldı. Tüm bunlar devletin bir süreci kapatıp başka bir süreci başlattığı dönem açısından açık veriler sunmaktadır.

Suruç katliamı 20 Temmuz 2015'de Emniyet amirinden-müdürüne, MİT yetkililerinden kaymakamına bir dizi devlet yetkilisinin bilgisi dahilinde gerçekleşti. Aradan geçen 6 yılda devlet failleri yargılama yönünde adım atmezken. Onlarca Suruç yaralı, gözaltına alınmaya tutuklanmaya devam etti-ediyor. AKP'nin Amed, Suruç ve 10 Ekim katliamlarındaki rolüne dair "konuşursam kimsenin yüzüne bakamazlar" açıklaması yapan Ahmet Davutoğlu devlet bekası için suskunluğunu koruyor. Devlet Maraş, Çorum, Sivas, Gazi, Roboski, Reina katliamlarında sürdürdüğü cezasızlık politikasına devam ediyor. Suruç İlçe Emniyet Müdürü Mehmet Yapalıal'a Suruç Asliye Ceza Mahkemesi tarafından "görevi kötüye kullanmak" gerekçesiyle dalga geçilmesine 7 bin 500 lira para cezası verilmiş ve 12 taksitte ödemesi kararlaştırılmıştı. Bugün Sedat Peker'in ifşaatlarıyla yeniden ortaya çıkan cihatçı çetelere yapılan destek sürerken bombayı tahsis eden Azzo Halaf Süleyman el Aggal ve katliamla bağlantısı bulunan Mahir el Aggal'ın ifadeleri dahi henüz dosyaya eklenmedi. Davanın tek sanığı Yakup Şahin 6 yıldır mahkemelere getirilmiyor. Yakup Şahin'e istenen 34 kez

ağırlaştırılmış müebbet cezasıyla dosyanın üzeri kapatılmak istenirken, savaştan çıkmış bir kentin inşasına katılmak üzere yola çıkan 33'lerin bu devrimci pratiği yargılanmak isteniyor.

Katliam Dosyasının Üzeri Kapatılmak İsteniyor

Suruç katliamıyla devlet birçok mesaj veriyor ve bu katliamın üzerini örterek AKP-MHP iktidarının kirli ilişkilerini saklıyor. Rojava devriminin savunulmasında, Erdoğan "Kobane düştü düşecek" derken sınırları aşan devrimi savunmaya giden Gezi'nin çocuklarına mesaj veriliyor. Ateşten gömleği giyen kendi acılarını savaşıarak, yaraları kapansın diye en ağır bedelleri ödemeyi göze alan Kürt ulusunun yürüttüğü özgürlük mücadelesine omuz veren herkesi bu ateşin yakacağını, bedel ödeyeceğini ifade ediyor. Devlet açısından bu katliam intikam ve gözdağıydı. Türkiye'deki devrimci güçlerinin KUÖH ile ortak hareket etmesi ve burada açığa çıkan birliktelik hedeflenmişti. Bu katliam aynı zamanda reformist-şovenist hareketlere gösterilen sopa oldu, ulusal sorunla mesafeli steril bir siyaset salık verildi. TC devleti ezelden beri 'kırmızı çizgi' olarak gördüğü Kürt sorununun bu yönünü daha açık göstermiş oldu.

Bu durum devam eden süreçte devlet açısından tekrar tekrar görülmüş oldu. 2015 sonrası gerçekleştirilen tutuklama furyaları, 15 Temmuz darbe girişiminin ardından tüm demokratik hakların tırpanlanması, devrimci-komünist örgütlerin tasfiyesine yönelik saldırıların bu yönü devlet açısından diri tutuldu. Barış akademisyenlerinin ihraç edilmesinden tutalım da. Her işgal girişiminin ardından keyfi-düzmece dosyalarla binlerce kişiyi tutuklayarak yapılan seçim hazırlıkları... İktidarın, faşizmin

yerini garantiye alma - bekasının temelini oluşturan politika oldu.

Devletin kirli ilişkileri ayan beyan ortadayken söylenen her sözün "terör" iddiasıyla karşılandığı bir atmosfer yaratılmak istendi. Bugün tüm bu saldırılara karşı istenilen atmosferin yaratılamamış olmasında parçalı olsa da mücadele eden halk kitlelerinin mücadelelerinin birleşme eğiliminde olmasının önemli bir yeri vardır. Boğaziçi'yle Kürdistan'daki kayyumun, İkiizdere'dekiyle Hasankeyf'teki doğa katliamına karşı birlikte mücadele edilmesi devletin saldırılarının ideolojik olarak boşa düşürülmesine devam edildiğini gösteriyor.

İktidar, dün belli oranda başardığı katliamları, işgali, ekolojik yıkımı, yolsuzlukları, maskeleyişi şovenizmi bugün yeniden yükseltmeyi hedefliyor. CHP-İYİP-SP ittifakı sandık diye diye kitlelerin öfkesini hasıraltı etmek isterken AKP-MHP iktidarı yeni seçim hazırlığını Kürt düşmanlığında ısrar olarak belirliyor. Türk hakim sınıfları krizlerini dün olduğu gibi bugünde Kürt düşmanlığıyla, katliamlarla aşmak istiyor. Bugün devletin SADAT üzerinden çetelerle kurduğu ilişki yapılan ifşaatlarla daha açık bir şekilde göz önünde duruyor. Devletin cihatçı çetelere verdiği destek, Rojava'ya yönelik işgal girişimlerinde de gösterdiği üzere işbirliği sürüyor. Devlet kamplarında besleyip yetiştirdiği çetelerle dün Suruç'ta 33 düş yolcusunu katlederken aradan geçen 6 yılın sonucunda içinde bulunduğu kriz ve saldırılar katmerlenerek devam ediyor. HDP İzmir il binasına yönelik saldırıda, onlarca HDP çalışanının olacağı toplantı hedef alınırken Deniz Poyraz katledildi. Esasen devlet bu saldırıyla yeni bir saldırı sürecinin işaretini verdi. Failin direk polisler tarafından sarılarak karşılanması, "ismin ne abicim?" diye sorulmasıyla, dev-

letin halk düşmanlarına yönelik şefkatinin ortaya konulması bu halk düşmanı pratiğin devletin imzacılığıyla gerçekleştirildiğini teyit etti. Suruç katliamını engellemeyen, failerini araştırmayan polisler aynı senaryoyu İzmir'de uygulamaya çalışıyor. Saldırıyı 3 kişinin gerçekleştirdiği ifade edilirken saldırıyı gerçekleştirip teslim olan Onur Gencer'in hiçbir bağlantısı araştırılmıyor. Kamera kayıtları siliniyor. Faşist karakteri gereği kitlelerin şovenizmle zehirlenmesi mücadelenin kanla bastırılmasından sonuç bekleyen devlet bugün kitlelerin gözünde daha açık bir şekilde teşhir oluyor. Açıklamalarında bu kadar pervasızlaşmalarının sebebi bugün ayan beyan olan duruma karşı restleşmekten öteye gitmiyor. .

Birleşik Mücadeleyi Büyütelim!

Kitleler nezdinde AKP-MHP iktidarın şovenist politakaları teşhir olurken buna karşı gelişen mücadele yükselmeye devam ediyor. HDP'nin kapatılma saldırısına karşı ortaya koyulan dayanışma, demokratik hak mücadelesi yürüten kesimlerin o veya bu şekilde, ulusal sorunla kurduğu bağ, mücadelenin gelişimi açısından önemli bir parametre oluşturuyor. Bu açıdan birleşik mücadelenin büyütülerek geliştirilmesi önemli bir sorumluluk barındırıyor.

Bugün ülkenin 3. büyük siyasi partisinin il binasında Deniz Poyraz'ın katledilmesiyle savaşın doğrudan parti binalarının içine taşındığı bir süreci yaşıyoruz. TV programlarında ifade edilen "en az 50 kişiyi götürürüz biz ailecek" sözleriyle fail Onur Gencer'in ifadeleri göz önünde bulundurulduğunda açığa çıkan gerçeklik açık sorumluluklar barındırıyor. Dün sınırları aşan bir pratiği hedef alırken bugün doğrudan parti binalarının içine taşınan katliam siyasetiyle karşı karşıya bulunuyoruz. Bugün devlet bu kadar pervasızlaşırken devrim şehitlerinin mücadele pratiğinden öğrenerek ileriye yürümek önemli bir sorumluluktur. Suruç şehitlerinin, sınırları aşarak Kobanê'de Kürt ulusunun mücadelesine omuz veren, Gezi direnişiyle Kobanê direnişini birleştiren pratiklerinden öğrenerek birleşik mücadeleyi büyütüyoruz. Devletin korkularını baki kılmanın ve devamında onu yenmenin yolunun, Boğaziçi'den yükselen kayyum direnişini ile Mardin'de kayyuma karşı yükselen direnişi, İstanbul'daki Onur Yürüyüşü ile Rojava devriminin adımlanmasındaki Onur Yürüyüşü'nün bir aradalığını sağlamlaştırmakla mümkün olacağını biliyoruz.

PUSULA**KENDİ SAHAMIZDA
AMANSIZ OLMAK...**

Politikanın tüm çalışmaların can damarı olduğu ilkesi Marksizm-Leninizm-Ma-oizm'in temel ilkelerinden biridir. Proletarya partilerinin başarı ya da başarısızlıklarının incelenmesi, gerçekte politikaların incelenmesine dayanır. Eğer doğru bir politik çizgiden yoksunsa her proletarya partisi, güçlü örgütlenmelere, emek ve çabaya rağmen önemli gerilemeler, kayıplar yaşar. Doğru bir politikanın varlığı ise güçsüzlükten güçlenmeye, örgütsüzlükten örgütlenmeye, eylemsizlikten eylemliliğe, durgunluktan ilerlemeye gidiş için olmazsa olmazdır.

Örgütlenme alanında yaşadığımız sorunların temelinde politik yetersizliğimizi aramak bu anlamda doğrudur ve bunun aksi yönde hareket etmek çözüm gücünden uzak durmak anlamına gelir. Elbette, bu belirleme oldukça geneldir, ancak temel çıkışımız bu genellemenin üzerinden olmalıdır. Tıkanma ve sorunlar hakkında değerlendirme yapılırken genel olarak gözden kaçırılan nokta politik çalışmanın yetersizliğidir. Ancak politik çalışmadan anladığımız da belirlenen makale, kitap vb. incelemek, okumak, tartışmak vb. değildir sadece. Örneğin hatalardan arınma süreci de aynı zamanda bir inceleme, öğrenme ve ilerleme sürecidir. Hem birey-bireyler hem de kolektif açısından böyledir bu.

İnceleme tarzımızın düzeltilmesi, çelişkilerin çözülmesindeki yöntemimizin düzeltilmesini de içerir. Öyleyse yapmamız gereken şey hatalarımızın, eksikliklerimizin dayandığı zaafı ortaya koymak olmalıdır. Hataların ya da eksikliklerin belirlenmesi ne olduğumuz ve hedeflerimizle ilişkilidir. Eğer devrimciysek ve devrim için örgütlenmişsek, hareket tarzımızı, düşünce biçimimizi nasıl bir devrimci ya da nasıl bir örgüt olduğumuzla bağlantılı olarak ele almamız gerekir.

Unutmamalıyız ki, her müdahale iki sınıfsal duruştan birine hizmet eder. Hangi sınıfsal duruşa hizmet ettiğini an-

lamak için, müdahalenin ya da pratiğin teorik düzeydeki niteliğini, politik karakterini belirlemek gerekir. Politikanın belirleyiciliği bu gerçekliğin üzerinde şekillenmektedir. Sınıf mücadelesinin bir alanı olarak görmemiz gereken her yer, her tartışma, her olay ve olgu politik bir kavga'nın da sahnesidir. Yaşamakta olan her şeyin nihayetinde iki sınıfın mücadelesinin bir ürünü olduğunu bilmeliyiz. Bu yüzden politik çalışma diğer çalışmalar içinde öne çıkar ve diğerlerini yönlendirir.

Politik çalışmaları öne çıkarmak demek aynı zamanda sınıf mücadelesini her alanda geliştirmek demektir. Bizim açımızdan burjuvaziye her bulunduğu alanda mağlup etmek demektir. Hata yapma hakkından, bireyci yaklaşımlardan, örgütlü olma bilincine gerçekleşen saldırılardan kurtulmanın yolu, karşı saldırıyı bilinçli ve örgütlü bir şekilde yerine getirmektir.

Nihayetinde, davranışlarımız iki sınıftan birine hizmet eder: burjuvazi ya da proletaryaya. Burjuvazinin kendisi olmaktan (mezara girmekten) vazgeçmeyen inatçı tutumu proletaryaya onu yok etme (mezarına gömme) görevini tarihsel olarak yüklemiştir. Bizim için örgütsel çalışmalarda, kendimizdeki sınıf savaşımında temel alacağımız ilke budur. Acımadan, insancıl kaygılara düşmeden, tam da bir sınıf savaşımının merkezinde bulunduğumuzu bilerek yok etmesini bilmeliyiz.

Örgütsel yetersizliklerin yol açtığı olumsuzlukların aslında burjuvazinin kendi sahamızda güçlenmesi demek olduğunu biliyoruz/bilmeliyiz. Örgütlülüğümüz önemli sorumluluklar altında aynı zamanda kendi içinde de bir sınıf savaşımı sürdürmektedir. İşte yetmezliklerin, inisiyatifsizliğin, hataların beslediği burjuvaziye karşı bu nedenle, tam da içimizde, kendi sahamızda olduğu için amansız olmalıyız. Unutmamalıyız, en büyük devrimlerden biri insanın kendini devirmesidir.

**KAVGADA
ÖLÜMSÜZLEŞENLER****Tuncay Bali**

Malatya doğumlu Tuncay Bali mücadelesine İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde başladı. Kısa sürede Proletarya Partisi'nin militanı olan Bali, 16 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu'nda Orhan Çam isimli bir sivil faşist tarafından katledildi

Cevher Yaşar

Dersim Mazgirt/Pulan doğumlu Cevher Yaşar, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle lise yıllarında tanıştı. Bir yandan okul içerisinde, bir yandan da profesyonel olarak mücadelesine başlar. Halk Ordusu gerillalarının işbirlikçi Pulan muhtarını cezalandırmasından sonra köylülerle birlikte gözaltına alınır. Gözaltında işkencecilere karşı 'ser verip sır vermeme' geleneğinin devamcısı olarak direniş gösterir. İşkenceciler onu 8 Temmuz 1985 günü katleder.

Paşa Soylu

Proletarya Partisi taraftarı olan Paşa Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde Almanya'da geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Maltepe Katliamı

Hasanpaşa katliamında katledilen yoldaşlarının bir yıl ardından bu kez devletin yargısız infaz timleri; 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz'i katlettiler. Bu yargısız infazlar Komşu-mol güçleri tarafından İstanbul'da yapılan molotoflu eylemlerle protesto edildi.

Emre Bilgin

1962 İstanbul doğumlu Emre Bilgin, çeşitli örgütsel görevlerden sonra, yerinde duramayan yüreğiyle ısrarla askeri alanda görev almak istemiş ve 1992 başlarında Askeri Komisyon'da yer almıştır. 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde bulunduğu araba durdurulur. "Bilgin silahıyla ateş ederek araçtan çıkmayı başarır. Son mermisine kadar çatışan Emre Bilgin, duvara kanyla kurtuluşun kızıl güzergahının ismini nakşeder. Aldığı yarayla hareketsiz kalan Emre Bilgin faşist cellatlara şöyle seslenir: "Gülümsememi yok etmek için suratımı parçalamanız gerekir".

İnfaz timleri Bilgin'i kurşunlayarak katleder.

Hasan Gülünay (Fuat)

1963 yılında Erzincan Kemah'ta dünyaya gelen Fuat, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle 1978 yılında tanışır. 1987 yılında Halk Ordusu'nun şehir gerilla faaliyetinde görev almaya başlar. 20 Temmuz 1992 tarihinde Tarabya'daki evinden Sirkeci'ye giderken gözaltına alınır. Gözaltında olduğu bilinmesine rağmen her seferinde reddedilen Hasan Gülünay, gözaltında kaybedilir.

Mustafa Kalkan (Muhtar)

1958 Dersim-Hozat doğumlu Mustafa Kalkan, Proletarya Partisi ile 1977-78 döneminde ilişki kurar. 1982 yılında yaşadığı 1 yıllık tutukluluğun ardından gerillada faaliyet yürütmeye başlar. Özgül durumlarından ötürü yurtdışına çıkan Kalkan, 17 Temmuz 1993 tarihinde bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirir.

Mehmet Ali Çakıroğlu

1966 Elbistan doğumlu Mehmet Ali Çakıroğlu, Proletarya Partisi ile üniversite okumak için geldiği İstanbul'da tanıştı. Bir süre okul içerisinde de faaliyet yürüttükten sonra okulu bırakıp Yeni Demokrasi Dergisi'nin Ankara temsilciliğini üstlendi. Bu süreçte zindanlarla da tanışan Çakıroğlu, orada da işkencecilere karşı net tavır takınır. Mehmet Ali Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 günü Proletarya Partisi'nin 1. OPK'sının selamlanması için yapılacak eylem öncesi kaza sonucu yaralanır. Yaralı halde polislerin tedavisini engellemesi sonucu şehit düşer.

Murat Deniz (Ömer-Erol)

1972 Kırklareli doğumlu Murat Deniz, devrimci yaşamına İstanbul Üniversitesi'nde okurken DABK kanadında örgütlenerek başladı. Proletarya Partisi'nin birleşme sürecinde Komsomol'un MK üyeliği ve sekreter yardımcılığı görevlerinde bulundu. 1996 yılında kırsal alana çıkan dağların "Erol"u, Tokat'ın Turhal ilçesine bağlı Yaylacık dağı Tekmezar kırsalında 10 Temmuz 2001 tarihinde Halk Ordusu gerillaları ile TC askerleri ile çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

DENEYİM | Ben Ne Yapayım? Şanımızda Var Ayol!

Engelimiz belki bir yabancı ot, bir kaya parçası değildi, devletti ama onu aşacak irade de vardı. Mis Sokak'tan Tarlabası'na, Tarlabası'ndan Odakule'ye, Odakule'den Şişhane'ye, Cihangir sokaklarına, Tophane'ye kadar tüm sokaklardaydı pride.

VAROLUŞLARIMIZ, kimliklerimiz kadar farklı özlemlerimiz de var elbet. Bir de ortaklaştığımız hasretlerimiz... 19. İstanbul LGBTİ+ Onur Yürüyüşü benim için tam da böyle bir anlam taşıyor.

Kendi sokaklarımızı, dağlarımızı, ovalarımızı bizlere yasaklayan, savaş ve pandemi ile bizleri sokaklarımızdan alıkoyanlara karşı tekrar sokağa dönmek, zırlamak, madilenmek, çark atıp gullüm alıkmak güç ve umut vericiydi. Her geçen gün mafya-devlet ilişkisi teşhir olan ve giderek saldırganlaşan iktidarın yasağına rağmen LGBTİ+'lar için tüm sokaklar onurdu. Bir yürüyüşümüz değil her yürüyüşümüz onur yürüyüşüydü. Bizlere taksimi yasaklayanlara karşı bir sokağı değil tüm sokakları, gettoları değil tüm şehri istiyoruz demek için naşlamıştık.

Şimdi düşünüyorum da verdiğimiz bu mücadele bir patika gibi. Peki nedir patika? Engebeli bir araziden mi ibaret, yoksa... Benim için patika tam da verdiğimiz mücadelemiz. Çünkü mücadeleyi varetteğimiz gibi patikayda biz varederiz. İsrarla attığın adımların taprağı aşındırır. Aşındıra aşındıra varedersin. Bazen önüne engeller çıksada ezer geçersin, hiç durmazsın. Ve sonuç olarak bir yol açmış olursun, ısrarla attığın adımlar aşındırır toprağı ve o patika sonradan gelecekler için bir yol olur. Mücadelemiz de böyle değil midir? Bizden öncekilerin kaldığı yerden devam etmiyor muyuz bu kavgaya? Tıpkı

onlar gibi inatçı ve ısrarlı. İsyanımızdadır hala Stonewall'ın ateşi, Esat-Eryaman'nın öfkesi... İşte pride böyle bir anlam taşıdı bende. Ben o gün sokakta değil patikada yürüdüm. Tıpkı hala patikalarda yürümeye devam eden lubunyalar gibi. Engelimiz belki bir yabancı ot, bir kaya parçası değildi, devletti ama onu aşacak irade de vardı. Mis Sokak'tan Tarlabası'na, Tarlabası'ndan Odakule'ye, Odakule'den Şişhane'ye, Cihangir sokaklarına, Tophane'ye kadar tüm sokaklardaydı pride.

Bundan sonra biraz kişisel deneyimlerim ve gözlemlerimden bahsederek devam etmek istiyorum. Çağrıdan saatler önce taksime gittiğimde bir korkunun vücut bulmuş haliyle karşılaşmıştım. Adeta savaşa gelinmiş gibiydi, savaşı kaybedeceğinden habersiz iktidar.

Ben en çok öfkeyi gördüm. Her sokak başında, her arkama dönüp baktığımda, her slogan attığımda bir öfke gördüm. Yaşam alanlarından kavulan sex işçisi transların, kesişimsel noktada mücadele eden Kürt LGBTİ+'ların, her geçen gün hedef gösterilen lubunyalardan, Deniz Poyraz'ın, Gülistan Doku'nun, Alevilerin, Ermenilerin, göçmenlerin... öfkesi vardı kitlede. Bu öfke karşısında hiç bir gücün de duramayacağını göstermiş oldu LGBTİ+'lar.

Tabi ki buraya kadar her şey çok güzeldi. Ama anlatmadan geçmek istemediğim bir konu daha var. Oda yıllardır bu hareket içerisinde varolan. Yüce Honos aktivistlerin göz yumduğu, sessiz kaldığı bir kürtfobi. Sistematiği bir şekilde süren gelen bu şiddet kendini pride gününde ayrıcalıkları ile varettiler.

İlk saldırıdan sonra Odakuleye oradan da Asmalı Mescit'ten Şişhane'ye doğru yürüyüş gerçekleştiriyor, basın açıklamamızı okuyorduk. Tünel meydana vardığımızda ise kitle her adımda daha da kalabalıklaşıyordu. Tünelde açıklamamız okunuyor, kitle slogan atıyor, herkes gullüm atıyordu. Tam o esnada 'Kürdistan vardır, lubunyalar vardır' sloganı atıldı ve kitle tam atmaya başlayacakken megafon ile başka bir slogan atılarak sansürlendi.

Bunun üzerine Kürt lgbti+'lar sloganı tekrar tekrar attırdılar ve bu sansürü boşa düşürmüş oldular. Ve daha sonrasında video sosyal medya üzerinden hem faşistler tarafından hem de

Türk-beyaz lubunyalar tarafından linçlendi, sloganı atan Kürt lgbti+'lar hedef gösterildiler.

Bu olaydan sonra bir çok insan sormuş 'Kürdistan ne alaka?' diye. Çok alaka aşkım, çok. O gün devletin yasağı da, saldırısı da o slogan atıldığı için olmadı. Bu nefret varoluşumuza, kamusal alanda ki görünürlüğümüze yönelik bir nefret ama birbirinden bağımsız şeyler de değil. LG-BTİ+ fobinin de, ataerkinin de, faşizmin de beslendiği yer egemen ulus ve devlet yapısının kendisi. Bu gerçeklik ortadayken bunları birbirinden bağımsız elede alamayız.

Ve bu slogan yürüyüşlerde ilk defa atılan bir slogan değildi. Savaş öncesinde herkesin "Kürtçü" olduğu, onur haftası ve derneklerin bas bas 'Kürdistan' dediği o günlerden bu günlere nasıl değişip geldik. İşte tam da bu nokta da turnusol kağıdı görevi gören savaş araya giriyor. Çözüm sürecinin bitmesi ve devletin kirli savaş politikalarını devreye soktuğu bu dönemde karşılıklı vazgeçilmelerin yaşandığı bir döneme girdik. Devrimci kurumların LG-BTİ+'lardan, LGBTİ+'ların Kürtlerden vazgeçtiği bir süreç.

Bu süreçte tüm yük tabi ki bu kesişimsel noktada mücadele verenlere yani biz Kürt LGBTİ+'lara kalıyor. Mesele yıllardır devletin kendine tehdit olarak gördüğü ve her fırsatta terörize ettiği Kürt ve LGBTİ+ varoluşlarının verdiği mücadelenin tüm yükünün bizim üzerimizde kalmasıdır. Ben bir Kürt lgbti+ olarak bu mücadeleyi vermek zorundayım, ama bu sadece benim

sorumluluğumda değil, egemen ve onun getirdiği konfora sahip olanın da sorumluluğudur. Ama buna rağmen beyaz-Türklerin tekeline girmiş bu hareketin buna kulak tıkaması da doğasında sistematik bir şiddeti doğurmaktadır.

Ama tabi tüm bu şiddete rağmen Kürt LGBTİ+'lar sadece Pride'ta değil sosyal hayatta da birbirlerini buluyor, yan yana geliyor ve örgütleniyor. O sansüre rağmen Kürt LGBTİ+'lar tüm sokaklarda sloganlarını attı. 'Biji berxwedana Lubunya', 'Kürdistan vardır lubunyalar vardır' ve 'Rojavada direnen lubunyaya bin selam' sloganı beni o an yükselten, güvende ve iyi hissettiren sloganlardı.

Tüm nefrete, yasaklara, devlet-polis şiddetine ve kürtfobiye rağmen "Sokaklar Bizim!" dedik. Varoluşlarımız, kimliklerimiz, renklerimiz, hüznümüz, hasretimiz, gullümümüz, madiliğimiz, zırlılığımız ile yürüdük bu patikadan. Yolu açtık ve bu yol sadece bizimle yürüyenlere değil bir sonrakine de senelerde yürüyeceklerin öğreneceği bir yol olacak. Belki kötü hissedeceği için belki de başka bir sebepten gelemeyenlerimizle yürümeye devam edeceğiz. Yan yana yürüyemesekte o patikanın aşınmasında emeği olanlar ile tekrar yürüyeceğiz, kaybettiklerimiz ile, onların düşlerini gerçek kılıp yürüyeceğiz ama yürüyeceğiz.

Özgür kıldığımız sokaklarımızdan özerk topraklarda mücadele veren lubunyalar ile yürüyeceğiz, bu sistemin üstüne.

Selam olsun her yerde direnen lubunyalara aşko.

Avaşın Ateş, ‘LGBTİ+ları Halk Savaşını Kuirleştirmeye Çağırıyoruz’

Onur ayı vesilesiyle Rojava’dan KKB’li savaşçı Avaşın Ateş, LGBTİ+lara yönelik saldırılar, emperyalist politikalar, devrimci ve komünistlerin LGBTİ+lara bakışına dair konuştu.

tkpml.com’da yer alan “LGBTİ+ları Türkiye ve Kürdistan’da halk savaşını kuirleştirmeye ve saflarımıza katılmaya çağırıyoruz!” başlıklı söyleşide konuşan KKB’li savaşçı Avaşın Ateş, “Bir dönem bizlerin de bulunduğu bu alanların hala kalabalık ve cüretkar olduğunu görmek ne umut verici. And olsun ki kitlelerden aldığımız bu umut, faşizmin üstüne yağacak, döktükleri kanda boğacağız onları.” sözlerine yer verdi.

Merhaba, öncelikle seni tanıyalım. Bize kendinden bahsedermisin?

– Merhabalar, başlamadan önce faşist bir saldırıda katledilen Deniz Poyraz şahsında yitirdiğimiz tüm na-trans heteroseksüel kadınları ve LGBTİ+ları anmak istiyorum. “İçimi soğuttum” diyen faşistin ve onun şeflerinin gözündeki yokoluş korkusunu ve sistemlerinin yıkılışını görmeden içimiz soğumayacaktır. Deniz Poyraz’ın katli intikam andımızı büyüttü.

Ben Avaşın Ateş, ismini Til Temir cephesinde ölümsüzleşen eşcinsel siyahi savaşçı Avaşın Tekoşın Güneş’ten ve transfobik bir saldırıda katledilen Esra Ateş’ten aldım. Komünist Kadınlar Birliği üyesi ve TIKKO savaşçısıyım. Faşist Türk devletinin ve ona bağlı çetelerin saldırılarına karşı Rojava Devrimi’ni savunmak için buradayım.

– Trans bir birey olarak neden Rojava alanındasın, bunu biraz açar mısın?

– Aslında ben sadece açık kimlikli bir transım burada. Birebir tanıdığım başka örgütlerden de yarı açık kimlikli siper yoldaşlarımız var. Bunun dışında şundan

eminim ki, geçmişte de vardı bugün de açık kimlikli olmayan, olamayan LGBTİ+ savaşçılar zaten var. Yalnız olmadığının bilincindeyim bu anlamda, dünyanın hiçbir yerinde yalnız olmadığımız gibi. Ben de diğer bütün devrimci savaşçılar gibi devrim iddiamızı gerçekleştirmek için buradayım. Yine yukarıda belirttiğim gibi Rojava Devrimi’ni savunmak için buradayım.

Faşizm, LGBTİ+ların kapısını çaldığında bizlerin Arap, Türk, Kürt ya da Ermeni olup olmadığımıza bakmıyor; Alevi, Müslüman ya da Hristiyan olup olmadığımıza bakmıyor; yoksul halk kitlelerinden mi yoksa üst ve orta sınıftan mı olup olmadığımıza bakmıyor. Bizlere sırf cinsel yönelim ve cinsiyet kimliklerimizden kaynaklı saldırıyor. Bu hepimizin aynı şekilde ezildiğimiz anlamına gelmiyor.

Tabii ki bir Kürt ya da Alevi daha katmerli bir saldırıya maruz kalıyor. “Hem Kürt hem ibne” olmak günahların en büyüğü oluyor. Yine işçi sınıfının yoğunluklu yaşadığı semtlere, köylük alanlara baktığımızda da gördüğümüz şey, homo/transfobinin çok yaygın ve şiddetli olduğu. Bu da tamamen sistemin politikaları ile ilgili. Medyası, eğitim sistemi, ayrımcı dini ve kültürel politikalarından halk kitleleri daha çok etkileniyor.

Ancak faşizmin giderek şiddetlendiği bugünlerde önümüze başka bir imkan daha çıkıyor; halk kitleleri arasında, bu kitlelerle buluşma ve temas gerçekleştirmeye imkanı...

– Temas derken?

– Mesela TEKEL direnişi sırasında

Ankaralı trans kadınlar, çorba yapıp dağıtmışlardı direnişçilere. Seks işçiliği yapan trans kadınlarla belki ilk defa bu kadar sıradan bir temas sağlayan işçilerde ciddi bir kırılma oldu. Yine Gezi İsyanı sırasında homo/transfobiye rağmen alanları terk etmememiz; Kars’ta, Antep’te, Çorum’da, Sivas’ta, Trabzon’da ciddi bir değişim gücü sağladı bizlere. Bunu görmemiz gerekiyor.

Kitlelerde değişim büyük oranda bu temasa bağlı. Bu anlamıyla her türlü saldırı ve baskı politikasına rağmen sokakları terk etmeyen LGBTİ+lar, örülen geleceğin mütevazı birer tuğlası oluyorlar.

Ancak bu yetmez, devrimci ve komünist örgütler artık daha cesur olmak zorundalar. Zira LGBTİ+ politikalarının kaybettireceği korkusu aslında sadece homo/transfobinin bahanesi. Bu korkuyu, Rojava alanına geldiğimde ben ve yoldaşlar da yaşıyorduk. Ancak gördük ki, attığımız cesur adımlar, yalnızca kendi örgütümüzde değil başka örgütlerde de değişimlere neden oluyor. Tartışmaların açılması, ilerleme anlamına da geliyor.

Mao yoldaşın “Yol ne kadar uzun olursa olsun ilk adım atılmalıdır” sözü bizler açısından ilkesel olmalı. Bugün yürüdüğümüz yol, yarın savaş alanlarına gelecek olan LGBTİ+ların daha ileriye gitmesini sağlayacak. Üstelik sadece kendi örgütümüzde de değil, bugün LGBTİ+lara en uzak olan örgütlerde de bu değişim sağlanıyor olacak. Burada tek tek ya da örgütlü attığımız bütün adımlar ve görünürlüğümüz önemli bir yerde duruyor.

– Halk kitlelerinden bahsettin. LGBTİ+ politikaları bağlamında sınıf sorunu hakkında ne düşünüyorsun?

– İlk olarak şunu belirtmekte fayda var. Biz komünistler, heteroseksizmi özel mülkiyet sisteminden bağımsız ele almıyoruz. Ciddi bir iç içe geçmişlik söz konusu. Homo/transfobinin ortaya çıkışı bir gecede olmamıştır. Ev içi emeğin ikinci sınıf emek sayılması, kadınların ezilen konumuna gelmesi, tek eşli heteroseksüel aile yapısının ve ataerkinin ilerleyişi ve devletin kurulmasıyla birebir ilintilidir cinsel çeşitliliğin yok edilmeye çalışılması.

Ancak bugün gerek ana akım LGBTİ+ hareketi içinden gerekse de devrimci hareketlerden sınıf sorunu sanki kuir hareket

için geçerli değilmiş gibi davranan çevreler var.

...

– Senin deyimle dev sürüngelelerinden yani emperyalist tekellerden bahsetmişken, “Pinkwashing” denilen bir terim dolanıyor ortalıkta. Ne düşünüyorsun bu konuda?

– Bizim yıllarca mücadele edip kazanıma dönüştürdüğümüz şeyler var. Emperyalist ülkeler, bu kazanımlarımızı sahiplenip içini boşaltıyorlar. Dünyada birçok kuir teorisyen çokça şey söyledi ve söylüyor bu konunun üzerine. Pembe sermaye denilen bir şey var örneğin. LGBTİ+lara pazarlanan ve sürekli tüketime dayanan bir kültür üzerine kurulu. Sözde kendimizi gerçekleştiriyoruz filan. Pinkwashing tanımını da ona benziyor.

Ama burada bahsedilen, yarattıkları pazardan çok bu pazarla neyi örttükleri. İsrail örneğin çokça gündemdir uzun yıllardır. Filistinlilerin vatanını işgal ederken, evlerini yıkıp zeytin bahçelerini sökerken “Bu da kuir bir Filistinli, karışmayalım” mı diyor? Demiyor. Hatta diyor ki “Filistin pis, çünkü Araplar homofobik”. İşte bahsedilen şey tam olarak bu ve o kadar doğru ki. Biraz önce H&M’den bahsettim. Biz daha bilinçsiz şovşak lubunyalarken bile biliyorduk hem ucuz hem de zırlı zırlı olan bu elbiselerin hangi kandan damıtılıp bize pazarlandığını.

Bu anlamıyla LGBTİ+ toplumu, kendisini yeniden sorgulamalı. Kimse bakmıyor o Çinli işçinin kuir olup olmadığına, yorgunluktan ve bıkkınlıktan ev denilen küçücük bir odada kendini astığında. “Depresyon” diyorlar, sanki kendiliğinden girilmiş gibi depresyona. Oysa biz ülkemiz lubunları olarak ne kadar da tanışızdır bu faili sistem depresyonlarla ve gidişlerle.

...

– Ben aslında “sizde nasıl oluyor bu işler” demek istedim biraz da. Genel şeyler söylüyorsun, bunlar güzel elbette. Peki “politik” dediğimiz “özel olan”da neler oluyor?

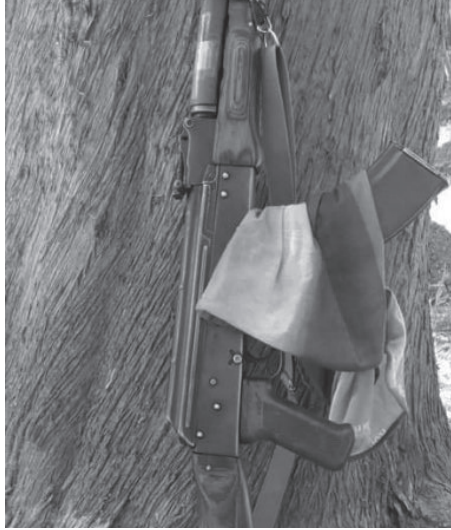
– Biraz madilik diyorsun? LGBTİ+lara yönelik nefret politikaları bu sistemin bir sonucudur. Bu nedenle bugün bir sonuç olan durumlara değil sorunun kaynağına dikkat çekmek zorundayız. Özel mülkiyet sisteminin ve sınıfların ortaya çıkışıyla

cinsel çeşitliliğin yargılanmaya başlaması, tek tipleştirme ve en sonunda devletin kimliğinde somutlaşan “günah, suç, hastalık” tanımları nasıl-nereden ortaya çıktıysa esas hedefimiz o olmalıdır.

Şüphesiz bugün örgütümüz içerisinde kendisine zar zor bir yer bulan, her şeye rağmen buralara tutunmaya çalışan lubun-yalarla devrimci dayanışmayı, yoldaşlığı büyütmek önemlidir. Şimdilik tam anlamıyla oluşturulmuş bir politika olmasa da bakışımız böyledir.

Örgüt içerisindeki tekil varoluşlarımız bazıları tarafından “E tamam işte, artık LGBTİ+lar da örgütlenabiliyor” gibi sanki eşit bir zeminde örgütleniyormuşuz gibi bir algıya çekilmek isteniyor. Kuirler için örgütlenme zemininin “eşitlenmesi” na-trans heterolarla aynı ayrıcalıklara sahip olduğumuz ya da aynı sömürü biçimlerine maruz kaldığımız anlamına gelmiyor. Ayrıca bu “eşitlenen” zeminde olan kuirler zaten toplumun çok küçük bir kısmını oluşturuyor.

Bunların farkındayız ve yoldaşlar arasında da bu farkındalığın artmasını sağlamaya çalışıyoruz.

– *Burayı biraz açabilir misin?*

– Demem o ki, bugün devrimci ve komünistler öyle homo/transfobiye “aşmış” filan değiller. Zaten değişim öyle hızlı olan bir şey de değil. Şunu biliyoruz; mesela bu alanlarda da legal faaliyet alanlarında da na-trans hetero bir erkeğin avantajları bizlere oranla çok yüksek. Onların bilerek ya da “bilmeyerek” yaptıkları her yanlışın bahanesi “5 bin yıllık erkek egemen sistemin devrimciler üzerindeki etkisi” ancak bizim en ufak hatamızın büyük bedelleri oluyor.

Na-trans hetero kadın yoldaşlarımızla bir kesişimsellik söz konusu bu anlamda. “LGBTİ+lar zaten böyleler” gibi birimizin yaptığı bir hata bütün LGBTİ+ toplumuna mal edilebiliyor. Hata olmasına da gerek yok üstelik. Na-trans heterolar için çok

olası olan şeyler sizin için “Nasıl olabilir böyle bir şey. Buna izin veremeyiz” şeklinde karşılanabiliyor. Yine devrimciler arasındaki politik rekabetin “kurbanları” da olabiliyoruz.

Ancak tüm bunlar yaşandığında bunlardan korkup geri çekilmiyoruz. Bu savaş sadece düşmana değil onun yaşamımıza, kültürümüze ve benzeri yansımalarına karşı içimizde de yürüttüğümüz bir savaş. Ahlakçılığa karşı devrimci kültürü inşa ediyoruz.

– *Devrimci ve komünist örgütlerden bahsetmişken LGBTİ+ mücadelesi içinde tartışma konusu olan Lenin sonrası Sovyetler Birliği’nde ya da Mao’nun önderlik ettiği Çin Devrimi’nin homo/transfobik uygulamalarına dair çeşitli iddialar var... Bu iddialara rağmen LG-BTİ+lar neden bugün hala Stalin’i ve Mao’yu önder kabul eden devrimci ve komünist örgütlere gelsinler? Ya da sen neden geldin?*

– Aslında bu soruyu kendime çok sık sordum. Politik olarak daha geri olduğum dönemlerde bile cevaba çok net ulaşıyordum. Biz, az sayıda zenginin milyarca yoksulun kanını içerek beslendiği, özü itibarıyla her daim ezenler ve ezilenler barındıran bir sistemi değiştirmeye çalışıyorsak neden bu sistemi yıkmak isteyen örgütlerin içinde mücadele etmeyelim? Homo/transfobinin de kökenlerini barındıran özel mülkiyet sistemini yok etmezsek homo/transfobi hep farklı biçimlerde var olmaya devam edecek.

Madem öyle, geçmişte devrimci önderlerin zaferlerini nasıl sahipleniyorsak -mesela Stalin’in ve kahraman Sovyet halkının Hitler faşizmi karşısındaki zaferini-onların tüm alanlardaki varsa bu konuya dair de hata ve eksiklikleri, bunları da sahiplenip özeleştirisini vermek zorundayız. Bizim gelenegimizde özeleştirisi pratikle verilir. Bu pratiği gerçekleştirmek de bugünün ve yarının devrimci ve komünistlerine düşüyor.

Bu anlamıyla bu tartışmayı bizleri devrimci mücadeleden uzak tutmak isteyenlerin tartışması olarak görüyorum. Bu iddialara yönelik “Dönemin koşulları öyleydi, bilmiyorlardı, tek Stalin mi aldı bu kararları o dönemki partiye bakmak lazım, emperyalistlerin anti-propagandası” gibi argümanları da yerinde bulmuyorum, tüm bu tüketici tartışmaların yerine konuyu daha kapsamlı araştırıp, karşımıza çıkan olumsuz uygulamaların pratikte özeleştirisine yönelmeliyiz.

Ben “Dünyayı yerinden oynatacaksak ben de yerimden oynamalıyım” diye geldim aslında. Buralar “güvenli ve homo/

transfobiden arınmış alanlar” değil az önce de söylediğim gibi. Savaş yıllarca heteropatriyarkanın elinde şekillendi. Şimdi bizler ona yeni bir form veriyoruz.

Yıllarca halk savaşı dedik. Şimdi ırkçı, homo/transfobik, eril düşüncelerden yani sistemin ideolojisinden arındırarak bu savaşı tam anlamıyla tüm halk kitlelerinin savaşı haline getiriyoruz. Durum böyleyken ben sorayım, neden gelmesinler?

– *Aslında en başta sormuştum. Ama biraz daha konuşmak istiyorum. Yıllarca LGBTİ+ hareketi hep barışçıl protestolarla özdeşleştirildi, böyle gördük en azından. Şimdi eline silah almak, askeri kuralların geçerli olduğu bir alana gelmek zor oldu mu?*

– Homo/transfobik katiller ve onların devletleri bizlere şugariyet dağıtmıyor. Ve gerçekten yıllarca ailelerimize, topluma rağmen inşa ettiğimiz kimliğimizi yaşamaktansa savaşa katılmak zor bir tercih oluyor. Ancak şunu çok iyi biliyoruz; yaşamımız zaten savaşa geçiyor, o kadar da yabancı değiliz savaşılmaya. Yine trans bir seks işçisi sokakta kendini savunacak aletleri üzerinde barındırmak zorunda.

O kadar da “pembe” bir dünyada değiliz yani. Hatta şöyle diyelim “pembe sizin zannettiğiniz gibi bir renk değil”. Sonra Kürdistan’da, Filistin’de hiçbir LGBTİ+ ya da kuir, özgürce ve doya doya yaşayamıyor kimliğini. Kaçabilenler kaçıp “kendini kurtarıyor”. Burayı tırnak içinde söylüyorum. Çünkü aslında bir “kurtulma” durumu filan yok. Gittikleri sözde “ileri demokrasi” ülkelerinde farklı zorluklarla karşılaşılıyorlar.

Bir de arkadaşlarını, ilk aşklarını, belki de çok sevdiğin bu çorak toprakları terk etme zorunluluğu oturuveriyor insanın göğsüne. Sevgili kuir sosyalist Sarah Hegazi’yi anmadan geçemeyeceğim burada.

Gittikleri ülkelerde kendisine yabancılaşmak zorunda olan ve “entegrasyon” politikaları ile hayatları çalınmaya devam eden milyonlarca LGBTİ+yı da... Bu nedenlerle aslında “savaş”, LGBTİ+ toplumuna ters bir şey filan da değil.

Hareketin çok güzel bir sloganı vardı “Adalet yoksa barış da yok” diye. Tam böyle işte; adalet yoksa bizde hesapları namlular sormaya devam etmeli.

– *Biliyorsun İstanbul Onur Yürüyüşü gerçekleştirildi. Buna dair görüşlerini ve lubunyalara söylemek istediğin bir şey varsa onu da alarak bitirelim.*

– İstanbul Onur Yürüyüşü yine saldırı altında geçmiş. Haberleri geç de olsa görmüş olduk. Öncelikle faşizm koşullarında sokağı terk etmeyen bu cüreti selamlamak gerekir. Ne İstanbul Sözleşmesi eylemlerinden ne Boğaziçi Direnişi’nden ne çevre eylemlerinden vazgeçmeyen bu cüret bir kez daha faşizmin tüm baskılarına rağmen yer yer dağılarak, yer yer birleşerek başarıyla gerçekleştirilmiş.

Tam bir gerilla taktiği değil mi? Yıllar evvel “Her trans bir gerilladır” diye bir yazı çıkmıştı. Sonra çeşitli kaygılardan kaldırıldı. Ama onu hatırlıyorum her defasında. Bir dönem bizlerin de bulunduğu bu alanların hala kalabalık ve cüretkar olduğunu görmek ne umut verici. And olsun ki kitlelerden aldığımız bu umut, faşizmin üstüne yağacak, döktükleri kanda boğacağız onları. Ancak bu, birlikte mücadeleyle mümkün.

Bu anlamıyla LGBTİ+ların milis güçlerine ve savaş alanlarına katılımı oldukça önemli bir yerde duruyor. Biz KKB’li savaşımlar olarak LGBTİ+ları birbirimizden öğrenecek ve birlikte ilerleyecek çok yolumuz olduğu inancıyla Türkiye ve Kürdistan’da halk savaşını kuirleştirmeye ve saflarımıza katılmaya çağırıyoruz.

KDP İhaneti ve “Satarım Köyü Ha!” Tehdidi...

Barzani sonucu biliyordu. Olacakları kestirebiliyordu fakat Rojava Devrimi ile yükselen öz yönetim direnişlerinin ardından yaşanan katliamla da katmerlenen “Özgür Kürdistan” düşünü bir şekilde kırmalıydı ve bu şekilde kırdı.

Bağımsızlık referandumu sürecinde R.T.Erdoğan, Barzani'yle olan işbirliğini “son ana kadar böyle bir yanlış yapacağımı beklemiyorduk” diye dile getirmişti. 2017’de gerçekleşen referandumdan % 90’ın üzerinde bağımsızlık kararı çıkınca, Irak başta olmak üzere Kürdistan’ı işgal ve ilhak eden bütün devletler oldukça öfkelenmiş ve çeşitli yaptırımlar uygulamıştı. Ancak R.T.Erdoğan bunun ötesinde bir kalp kırıklığı, hayal kırıklığı yaşıyor gibi bir tepki vermişti. Güvendiği dağlara kar yağdığını düşünmüş, yanıldığını ima etmişti.

Oysa R.T.Erdoğan, Barzaniler konusunda yanılmamıştı. KDP, Türkiye’yi yarı yolda bırakmayacaktı. Sadece “Bakın biz de bağımsızlık istiyoruz. Sadece PKK değil biz de ulusal birlikten yanayız ama diğer devletler bize izin vermiyor. Elimizde değil” diye göstermelik bir adım atmıştı. Barzani sonucu biliyordu. Olacakları kestirebiliyordu fakat Rojava Devrimi ile yükselen öz yönetim direnişlerinin ardından yaşanan katliamla da katmerlenen “Özgür Kürdistan” düşünü bir şekilde kırmalıydı ve bu şekilde kırdı.

Bu gelişmelerin öncesinde ve sonrasında Irak Kürdistanı topraklarını Türkiye’ye peşkeş çekmeye devam etti. Son aşamada ise artık aleni biçimde açıktan Türkiye’ye toprak satmaya başladı. Kibar Feyzo filmindeki müflis Maho Ağa karakteri gibi “Satarım köyü ha!” tehditleri savururken zaten el altından parça parça Kürdistan’ı satıyordu. Artık bu gizliliğe de

gerek duymamaktadır.

Aynı dönemde R.T.Erdoğan’ın danışmanlığını yapan İlnur Çevik, bağımsız Kürdistan’ı neden istemediklerini açıklarken meselenin sadece Kürtlerin kimliği ile sınırlı olmadığını da itiraf etmiş ve “Bağımsız olursa Kürt petrolünü satamayız” demişti. Kürdistan’ın yeraltı ve yerüstündeki bütün doğal ve beşeri varlığının sadece Türkiye’ye hizmet etmek amaçlı var olabileceğini vurgulamıştı. Ucuz iş gücü olarak Türkiye Kürdistanı’ndan Batıya sürülen Kürtler aynı zamanda bir “terör tehdidi” olarak kullanılıyor ve Türkiye işçi sınıfına “terörle mücadelede vatandaş sebat göstermelidir” diyerek sömürüyü katmerliyorlardı. İşlediği insanlık suçlarını, anti-demokratik uygulamaları bu şekilde temize çıkarmaya çalışan Türkiye, sadece R.T.Erdoğan iktidarı ile değil öncesinde de varlığını bu tür “tehditlerle” sürdürdü. Ancak Erdoğan-Bahçeli ittifakıyla daha da katmerlenen ve artık dayanılmaz hale gelen sömürü düzenine ne Türkler ne Kürtler boyun eğiyor. Fabrikalarda süren direnişler bu anlamıyla nasıl kadın ve LG-BTİ+ hareketiyle buluşmalıysa Kürt ulusal özgürlük mücadelesiyle de buluşmalı ki bu sömürü düzeninin sonu gelsin. Burada da görev devrimcilere düşüyor. Sürekli ve kararlı bir propaganda çalışması bu anlamıyla bir solüsyondur ancak yetmez ve daha da ötesine geçilmesi gerekir.

Tarihe Not...

Barzani “Tarihe Not” isimli kitapta “... Irak Devletinin Kürdistan halkına karşı

işlediği bütün o vahşice suçlar gözümün önündeydi ve kan nehri içinde yürüdük. Milletimizin kanlarıyla kızıla boyanan o ellerle tokalaştık. Ancak asıl niyetimiz barışın tesisi için yeni bir sayfa açmaktır. O karar hayatımın en zor kararıydı...” diye yazmıştı. Bu cümleler aslında Kürtlere karşı ihanetini aklama çabasıdır.

Barzani yaptıklarını aklamak için mazlum edebiyatını kullanan bütün politikacılar gibi “Tarihe Not” düşmüştür. Zira Biden-Barzani görüşmesinde Biden’ın sarfettiği “İkimizin de ömrü Kürdistan’ın bağımsızlığını kendi gözlerimizle görmeye yetecek” demesinde de benzer bir “mağdur-mazlum” edebiyatı söz konusudur. Bu sözleri duyanlar “Biden’i, özgür Kürdistan’ı göremediği için çok üzgün” sanacaktır. Kürtler yine Amerika’ya güvenecektir. Aynı Amerika, Rojava’da Türkiye ile işbirliği içinde işgal ve katliamları büyütürken üstelik. Aynı Amerika, kah kapalı kapılar ardında kah açıktan Türkiye’ye Irak Kürdistanı işgal planında destek verirken... Tıpkı diğer emperyalist güçler gibi...

Biden, Rojava’da elde edemediği üstünlüğü Irak Kürdistanı’nın işgalini destekleyip PKK’yi dize getirme yoluyla sağlamaya çalışıyor. Rusya’yla yürütülen vesayet savaşını dış bir cepheden Kürt ulusal özgürlük hareketini kuşatarak kazanmanın peşinde. Aynı zamanda Türkiye’yi destekleyerek Rusya-Türkiye ilişkilerine oynuyor.

Aynı çetenin içinde dahi çok küçük çıkarlar için birbirini öldüren, birbirinin evine bomba koyanlar var.

PKK’nin Direnişi Sadece Kürtler İçin Değil!

Gelinen aşamada Irak Kürdistanı’nın durumuna ve Barzani politikalarına karşı tarihten pek çok benzetme yapılmaktadır. “Tamil”lere ihanet eden sözde Tamil partilerinden tutalım da Filistin topraklarının İsrail’e satılmasına kadar ve daha da çeşitlendirilen bu örnekler bir yana

Irak Kürdistanı’nın özgün yanları vardır. Kürdistan’ın özerkliğini ilk kazanan parçası olan Irak Kürdistanı, diğer 3 parçanın da kesiştiği bir konumdadır. Bağımsızlık referandumu sürecinde hatırlanacağı gibi bağımsız bir Kürdistan fikri sadece Türkiye’yi ve Irak’ı değil aynı zamanda İran’ı da tedirgin etmiş ve İran, sınırlarını kapattığını duyurmuştu. Irak ise gelinen süreçte “benim” dediği toprakların Türkiye tarafından işgal edilip yağmalanmasına göz yummaktadır. Kürt yönetiminden Türkiye’nin bölgedeki iktidarını tercih etmesinin tek sebebi “ortak dost” Amerika değil şüphesiz. MİT görüşmelerinde kapalı kapılar ardında yapılan anlaşmalarda neler vaad edildiğini henüz bilemesek de Türkiye’nin Irak’ı da ikna edecek teklifler yaptığı ortadadır.

Bu durum karşısında Kürt ulusal özgürlük hareketi ve Medya Savunma Alanları’nda bulunan devrimci örgütler, Türkiye’nin her türlü işgal saldırısına ve ihanete karşı mücadeleyi sürdürüyorlar. PKK önderleri yaptıkları açıklamalarda bu mücadelenin sadece Kürtler için yürütülmediği vurgusunu yapıyorlar. Zira Türkiye’nin işgal ettiği Rojava topraklarında çeteler tarafından kaçırılan sadece Kürt çocukları değil. Durum öyle bir hal almış ki; artık sadece farklı çete grupları birbirine saldırmıyor. Aynı çetenin içinde dahi çok küçük çıkarlar için birbirini öldüren, birbirinin evine bomba koyanlar var. Aynı zamanda bölgedekilere Kürt, Arap ya da Türkmen olduğuna bakılmaksızın büyük bir zulüm uygulanıyor. Kadın ve çocuklar çeteler tarafından eşya muamelesi görürken manzara DAES’le eşdeğer bir durumda. BM vb. oluşumlar ise bu durumu kınamaktan öteye geçecek pratiklerden haliyle uzakta duruyorlar. Benzeri bir durumun Irak Kürdistanı’nda, Metina, Zap ve Avaşin köylerinde de yaşanacağını bilen halk tedirgin. Yine bu gerçeği gören ve duyan Peşmerge aileleri ve hatta bazı Peşmerge komutanları bile bugüne kadar destek verdikleri KDP’nin ihanet içinde olduğunu dile getirdiler.

Irak Kürdistanı’nda yaşayan Arap, Türkmen ve Ezidiler de aynı tehlikeyi yaşıyor. Bu anlamıyla aslında tam da Karasu’nun dile getirdiği gibi bu savaş sadece Kürtlerin savaşı değil.

Devrimci Basın Emekçileri: Saldırılara Karşı Mücadelemizi Sürdüreceğiz!

Onur Yürüyüşü'nde foto-muhabir Bülent Kılıç'a yönelik polis işkencesi ile birlikte basın emekçilerine yönelik polis şiddeti bir kez daha gündeme geldi. Polis, alanda çalışan basın emekçilerine yönelik saldırılarını artırarak sürdürürken biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak sahada çalışan gazetecilerin görüşlerini aldık. MA'dan İdris Sayılğan, Kızıl Bayrak'tan Kardelen Yoğungan ve Etkin Haber Ajansı'ndan Pınar Gayip, yaşanan saldırılara karşı gerçekleri savunmaya, ve halkın haber alma hakkını savunarak gazetecilik yapmaya ve iktidarın bu pratiklerini teşhir etmeye devam edeceklerini vurguladılar."

İdris Sayılğan- Mezopotamya Ajansı Sahada her zaman engelleme, baskı, şiddet, gözaltı ve tutuklamalara maruz kalıyoruz. Bu artık günlük yaşamımızın bir rutini haline geldi. Muhalif gazeteciler bir olayı takip etmeye giderken şiddet görme, soruşturmayla maruz kalma ya da geri dönmeme ihtimali ile gidiyoruz. Bu tablo bile başlı başına çok şey anlatıyor. İktidar nezdinde suçlu ve tehlikeliyiz çünkü; gizlenmek isteyenleri açığa çıkarmak, sesi kısılmaya çalışanların sesini duyurmak, toplumun karşı karşıya bulunduğu durumu yine toplumun gözünden tüm çıplaklığıyla yazmak, gördüğümüz hakikat ve gerçekliği aktarmak gibi bir bilinç ile hareket ediyoruz. Tüm bunlar gazetecilik meslek etiğinin layıkıyla yapılma çabasına tekabül ediyor. Bunun için her geçen gün zalimleşen despotik bir iktidarın yarattığı ekonomik, siyasal, toplumsal vd. krizleri görünür kılmak esas gündemlerimiz oluyor. Her türlü baskı ve zor aygıtını kullanarak iktidarını sürdürmek isteyen AKP-MHP iktidarı ise mevcut gerçekliği örtbas etmek için ele geçirdiği basın organları ile günün 24 saati manipülasyon çalışmaları yaparken, muhalif gazetecilerin gerçeklikleri görünür kılma çabası saldırıların nedenini açık bir şekilde ortaya koyuyor. Amaç, muhalif basını nefes alamaz hale getirmek, bıktırmak, korkutmak ve nihayetinde yok etmek. Özcesi, memleket yangın yeriye penguen belgeselleri oynatan bir basın istiyorlar. Ancak, kötü bir sürprizimiz var. Öyle olmayacak.

Kardelen Yoğungan-Kızıl Bayrak Onur Yürüyüşü'nde AFP fotomuhabiri Bülent Kılıç'a uygulanan polis şiddeti sonucu gazetecilere dönük artan saldırganlık tekrar gündeme geldi. Bu saldırı, toplumun içerisinde direniş gösteren, mücadeleyi seçen farklı kesimlere yönelik AKP-MHP

iktidarının tırmandırdığı şiddet ve devlet terörünün yalnızca bir yüzüdür.

İzmir'de HDP'ye dönük saldırıda Deniz Poyraz öldürülüyor, Van'da işkence gören köylülerin haberini yaptığı için, istismarı ortaya çıkardığı için gazeteciler tutuklanıyor, Onur Yürüyüşü'nde onlarca kişiyi gözaltına alıyor, gençlik geleceğine sahip çıkmak istediği için baskı ile karşı karşıya kalıyor. İşçiler haklarını aradıkları için türlü baskı ve saldırının hedefi oluyor, köylüler çevreye ve toprağına sahip çıktığı için "terörist" ilan ediliyor...

Saray rejimi çok yönlü açmazlar karşısında ayakta kalmak için toplumsal mücadele dinamiklerini devlet terörüyle ezme çalışıyor, mücadeleyi yükselten tüm kesimlere dönük saldırganlığını artırıyor. Mücadeleyi yükselten kesimlerin sesini kamuoyuna taşıyan, gerçekleri ortaya koyan, düzenin gerçeklerini ifşa eden ilerciler, devrimci basının ve gazetecilerin payına da yine bu saldırılar düşüyor. Son çıkarılan görüntü çekme genelgesi ile benzer sorunları yaşadık. Bunun yanı sıra Sinbo ve SML Etiket direnişinin sesini taşıdığımız için *Mücadele Birliği*, *Jinnews*, *Mezopotamya Ajansı* ve *Özgür Gelecek* muhabirleri ile gözaltına alındık, polis şiddetine maruz kaldık. Yine 1 Mayıs'ta muhabir arkadaşlarımız gözaltına alındı. Bugün yaşadığımız saldırılar; sokakta direnen işçilerin, gençlerin, kadınların, Kürt halkının yani toplumun her kesiminin yaşadıklarından bağımsız değil. Bu açıdan, Onur Yürüyüşü'ndeki saldırı sonrası yaşadığımız süreç de anlamlı bir örnek oluşturdu. Onur Yürüyüşü'nde saldırıya uğrayan basın emekçisi arkadaşlarımız ve Bülent Kılıç uğradığı saldırı karşısında sessiz kalmadı, geri adım atmadı ve bu saldırının boyutlarını anlatmaya çalıştı.

Basın meslek örgütleri bu saldırıyı kınadı ve eylem gerçekleştirdi. Bu yanı sıra polis şiddeti kamuoyunda da teşhir oldu.

Bizler tüm bu saldırıların karşısında gerçekleri anlatmaya, taraf olmaya ve örgütlenmeye devam edeceğiz. Dinci-faşist rejimin bu saldırılarını da ancak örgütlü ve birleşik mücadele ile püskürtebiliriz.

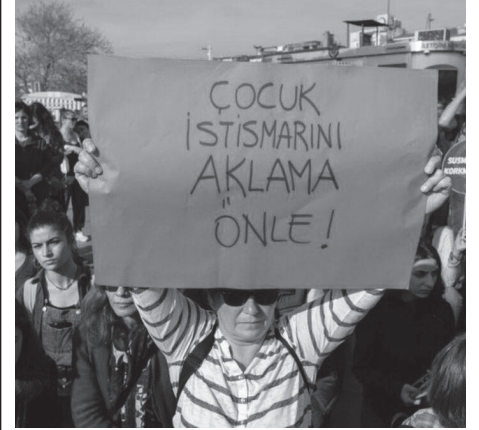
Pınar Gayip- ETHA

Basına yönelik saldırılar çok uzun zamandır var. Özellikle sahada çalışan basın emekçileri polisin her türlü şiddetine maruz kalıyor. 1 Mayıs öncesi yayınlanan Emniyet Genelgesi esasında bir nevi devletin işkencesi kabullenme belgesi niteliğinde.

Hak ve özgürlük taleplerine yönelik saldırılar artarken, sokakta mücadeleyi sürdürenlere de saldırılar daha da şiddetleniyor. Bizim görevimiz de polisin işkencesini belgelemek. İşkencesi örtbas etmeye çalışanlar, bizim de belgelememizi engellemeye çalışıyor. Yıllardır bu nedenle sahada önce basına daha sonra da kitleye yönelik saldırılar gerçekleşti.

Polis biliyor ki, basının olmadığı yerde işkencesi görünmeyecek. Bu nedenle basını uzaklaştırırken, "benim güvenli alanım" diyor. Çünkü basının olmadığı yerde kendini güvende hissediyor. Ezilenlerden yana haberlerimizi yapıyoruz, polisin işkencesini belgelemekle görevliyiz. Gazeteci Bülent Kılıç'ın maruz kaldığı işkence de polisin gazetecilere yönelik tahammülsüzlüğünü bir kez daha gözler önüne serdi. Ne kadar saldırırlarsa ve engellemeye çalışırlarsa çalışsınlar, sahada olmaya ve gerçekleri halka ulaştırmaya devam edeceğiz

Türkiye Gerçeği Elmalı Davası'nda Kendini Gösteriyor

Elmalı'da 6 ve 9 yaşındaki çocuklarına cinsel istismarda bulundukları için tutuklanan anne Merve A. ile üvey baba Rahmi A.'nın, çocukların yazılı ve resimli anlatımı ile adli tıp raporuna rağmen 5 Ocak 2021 tarihinde görülen üçüncü duruşmada tahliye edilmesi yeniden gündeme geldi.

Antalya Elmalı'da 6 ve 9 yaşındaki çocuklarına cinsel istismarda bulundukları suçlamasıyla tutuklanan anne Merve A. ile üvey baba Rahmi A.'nın, çocukların yazılı ve resimli anlatımı ile adli tıp raporuna rağmen 5 Ocak 2021 tarihinde görülen üçüncü duruşmada tahliye edilmesi yeniden gündeme geldi.

Yargı kurumuna güvensizliğin tırmandığı, ceza mekanizmalarının yalnızca muhaliflere işlediği, istismarcılar dahil pek çok suçlunun elini kolunu sallayarak dolaştığı bir dönemde yeniden hatırlatılan bu tahliye ve yargının durumu sosyal medyada çok sayıda paylaşım ile eleştiri konusu oldu. Tepkiler #elmalıdavası ve #Elmalıda2Cocuk etiketleriyle paylaşıldı.

Çocuklar, korumaya kamuoyu baskısı ile alındı

Anne ve üvey babasının uzun süreli cinsel istismarına maruz kalan çocuklar, yargılama sonrası yeniden cinsel istismar faili olan anne ve babasına verilmişti. Bu duruma yönelik oluşan kamuoyu baskısı sonrası çocuklar koruma altına alındı.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, "Antalya Elmalı'daki istismar vakasında mağdur 2 çocuğumuz hakkında mahkemeye yaptığımız devlet korumasına alınma talebi kabul edilmiştir" açıklamasını yaptı.

MADIMAK KATLIAMI'NIN 28. YILINDA BİNLER HAYKIRDI: SİVAS'IN KATİLİ DENİZ POYRAZ'IN FAİLİ!

28. yılında Sivas Madımak katliamında yaşamını yitirenler çok sayıda yerde yapılan etkinlik, eylem ve mitinglerle anıldı. Bu yıl ki anmalarda 2 Temmuz'dan Deniz Poyraz'a katliamların devam ettiği vurgusu öne çıktı.

SİVAS

PSAKD öncülüğünde bir araya gelen binlerce kişi, Madımak Otel'i'nde 33 aydın, yazar ve 2 otel çalışanının yakılarak katledildiği Sivas Katliamı'nın 28'inci yıl dönümünde bir anma etkinliği düzenledi.

Onlarca kentten yola çıkan Alevi kurumları, sabah saatlerinde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Sivas Şubesi önünde bir araya geldi. Binlerce kişi, Madımak Otel'i'ne katliamı lanetlemek, failerin yargılanması ve katliamın gerçekleştiği otelin "Utanç Müzesi" olması talebiyle yürüdü. Kitle, "Sivas için adalet herkes için adalet" sloganları attı. Polis ablukasında Madımak Otel'i önüne gelen kitle, otel önüne karanfil ve katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarını bıraktı. PSAKD Genel Başkanı Gani Kaplan'da devletin katliamın içinde olduğu için adaleti sağlamadığını kaydetti.

28. Yılında Sivas Şehitleri Konur Sokak'ta Anıldı

BMG, BGM, HDP, DAD, Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi, Aka-Der, BDSP, DAF, TIP, SYKP, EHP, Kaldıraç, İHD, Madımak Müze Komitesi ve 78'liler Girişimi'nin ortak örgütlediği Sivas Katliamı anması, 2 Temmuz günü saat 14.00'da Mimarlar Odası'nda açılan sergi ile başladı. 4 saat süren sergi devam ederken müzik ve şiir dinletileri yapıldı.

Ardından saat 18.00'da ise Konur Sokak'ta bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, geçtiğimiz haftalarda HDP İzmir İl Binasına yapılan saldırı ve Deniz Poyraz'ın katledilmesi lanetlendi.

Mamak'ta ise Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, köy dernekleri, sendikalar ve çok sayıda siyasi parti ve kurumun çağrısıyla Tuzluca'yı Meydanı'nda bir anma yapıldı.

Çorum'da Katledilenler Anıldı

Çorum Emek ve Demokrasi Platformu'nun çağrısıyla Hacı Bektaş Veli Anadolu Kültür Vakfı Çorum Şubesi'nde bir araya gelen yüzlerce kişi, meydana kadar yürüyüş gerçekleştirdi. "29 Mayıs - 4 Temmuz 1980 Çorum'u unutmadık, unutturmayacağız. Yaşamı, sevgiyi ve barışı savunuyoruz" pankartının açıldığı yürüyüşte, sık sık "Çorum'u unutma, unutturma" sloganını attı.

"Sivas'ın Katili Devletin Derin Koridorlarında Geziyor"

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi güçlerinin çağrısıyla Kadıköy İskelesi'nde bir anma gerçekleştirildi. Anmaya HDP milletvekili Musa Piroğlu ile aralarında BMG ve BGM'nin olduğu çok sayıda devrimci-ilerici kurum katıldı.

Anma öncesi Kadıköy İskele'nin önü yoğun polis ablukasına alınırken kitle "Sivas'ın ışığı sönmeyecek, mafya ve çete düzeninden Maraş'ın, Sivas'ın, İzmir'in hesabı sorulacak" pankartı açtı. Kitle sık sık "Sivas için adalet herkes için adalet", "Sivas'ın katili Deniz Poyraz'ın faili" sloganlarını attı.

Anmada ilk olarak katledilenler adına 1 dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Katledilenlerin isimleri sayılarak 'yaşıyor' diye haykırıldı. Anmada konuşan Musa Piroğlu, Sivas Katliamının diğer

birçok katliam gibi devlet destekli olduğunu vurguladı.

Avcılar Deprem Heykeli önünde ise, katliamda yaşamını yitirenlerin resimlerinin olduğu pankartın taşındığı bir anma düzenlendi. İkitelli Emek ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla da İkitelli Cemevi önünde toplanılarak bir basın açıklaması yapıldı. Nuretepe'de de bir anma yapıldı. Yürüyüşün de yapıldığı anma programında konuşmalar yapıldı, semahlar dönüldü.

"Katliamlar Üzerine Kurulu Düzen Değişmelidir, Değiştirmeliyiz"

Partizan'ın da içinde olduğu Esenyurt 2 Temmuz Platformu'nun çağrısıyla Tabela Meydanı'nda kitle bir araya geldi. Devrim ve Demokrasi mücadelesi uğrunda ölüm-süzleşenler için 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı.

"Sivas'ın ışığı sönmeyecek", "Katliam, baskı, asimilasyon politikalarına karşı eşitlik ve özgürlük, adalet için Sivas'ı unutma, unutturma" yazılı pankartın açıldığı eylemde, Sivas şehitlerinin fotoğrafları ile dövizler taşındı. Esenyurt 2 Temmuz Platformu adına açıklama Erenler Eğitim ve Kültür Vakfı Cemevi başkanı Yavuz Selçuk tarafından okundu.

Cemevi'nin çağrısıyla bir anma programı da vakfın bahçesinde düzenlendi. Partizan'ın yer aldığı etkinlik, katliamda şehit düşenlerin anısına saygı duruşuy-

la başladı. "Katliam, Baskı, Asimilasyon Politikalarına Karşı; Eşitlik, Özgürlük ve Adalet İçin Sivas'ı Unutma, Unutturma" şiarıyla düzenlenen anmada Arif Erendemir ile Okan Ebaş'ın türkülerinin ardından "Sivas Madımak Otel'i katliamını unutmayacağız, unutturmayacağız" denilerek sonlandırıldı.

Aynı gün akşam saatlerinde Damal Dernekler Federasyonu tarafından Tabela Meydanı'nda yapılan içlerinde Partizan, Halkevi gibi kurumlarında olduğu kitle "Sizin hiç babanız yandı mı? #unutMADIKlmda" yazılı pankart arkasında bir araya geldi.

Sivas'ta Katledilenler İçin İzmir'de Anma

İzmir Alevi Kurumları, Sivas'ta katledilenleri Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde, Sivas şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı "Madımak yanıyor, unutmadık unutmayacağız" yazılı pankart ve dövizlerle andı.

"Katiller halka hesap verecek" sloganının atıldığı eylemin basın metnini Mustafa Aslan okudu.

ESKİŞEHİR

Hacı Bektaş Veli Derneği'nin çağrısı üzerine siyasi partiler, sendikalar, meslek örgütleri ve dernekler Porsuk Bulvarı'nda toplandılar. Polis kuşatmasındaki 2 Temmuz etkinliği kitlesel bir yürüyüşe dönüştü.

KOCAELİ

Kocaeli 2 Temmuz Sivas Katliamı'nı Anma Platformu'nun çağrısıyla Belediye İş Hanı önünde anma yapıldı. Açıklamayı, Alevi Kültür Derneği Kocaeli Şube Başkanı Birol Sağlam okudu.

DERSİM

Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri, Madımak katliamının 28. yılına ilişkin Sanat Sokağı'nda basın açıklaması yaptı. Açıklamayı Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri adına PSAKD Dersim Şube Başkanı Ekber Kaya okudu.